

BAHAİ FONLARI
Kutsal Sözler
ve
Yaşamdan Gerçek
Hikâyeler

İngilizce Baskı:
Bahá'í Publishing Trust of India
F-3/6, Okhla Industrial Area, Phase – I
New Delhi – 110 020 - India
Copyright © Gloria A. Faizi, 1993
All Rights Reserved.
Third Reprint May 2001
ISBN: 81-85091-76-5

Kitabın Özgün Adı:
Stories About Bahá'í Funds

Türkçe Çeviri ve Baskı:
Bahai Eserleri Basım Dağıtım A.Ş.
Barbaros Mah. Mor Sümbül Sok.
Varyap Ofis No:1 Kat:11 No:149
Ataşehir – İstanbul
www.bahai.com.tr

Tüm Yayın Hakları Saklıdır.
ISBN: 978-605-84382-3-1
Baskı Tarihi: Şubat 2016

Kapak Tasarım:
Tuana İnhan

Baskı:
Bassaray Matbaası
Sanat Cad. No: 1/5 Çamdibi – İzmir
Tel: 0 232 457 71 48

BAHAİ FONLARI
Kutsal Sözler
ve
Yaşamdan Gerçek
Hikâyeler

Yayınevi Notu

Kitabın başında yer alan alıntılar ve dua, Gloria Faizi tarafından kaleme alınan *Stories About Babá'í Funds* (Bahai Fonları Hakkında Hikâyeler) başlıklı orijinal eserin Türkçe çevirisine ilaveten dâhil edilmiştir.

Bu eserin toplumumuza kazandırılması için çeviri desteklerini esirgemeyen değerli dostlarımıza teşekkür ederiz.

Bahai Eserleri Basım Dağıtım AŞ

Kutsal Sözlər

Şamı yüce Ezelî Gerçek, dünyadaki her teşebbüsün yerine getirilmesini maddî vasıtalarla bağımlı kılmıştır.

Hz. Bahaullah – Yüce Adalet Evi'nin Kıtasal Müşavirler Heyetine 17 Eylül 1992 tarihli yazısından

İnsanoğlunun üstünlüğü hizmet ve kemal iledir, yoksa zîynet, servet ve mal ile değildir.

Hz. Bahaullah – Hikmet Levhi

Cömertliğim ve elaçıklığım Benim buylarımdandır. Ne mutlu buylarımmın süsüyle süslenenlere!

Hz. Bahaullah – Saklı Sözler, Farsça No. 49

Fedakârlığın sırrı, insanın bütün durumlarını Tanrı'nın ilahî makamı için feda etmesidir. Tanrı'nın makamı, merhamet, nezaket, bağışlama, fedakârlık, iyilik, lütuf ve ruhlara yaşam verip O'nun sevgisinin ateşini kalplerde ve atardamarlarda yakmaktır.

Hz. Abdülbaha – Tablets of 'Abdu'l-Bahá (Hz. Abdülbaha'nın Levihleri), Sayfa 65

Tanrı'nın tüm dostları ... verdikleri ne kadar az olursa olsun, mümkün olduğu ölçüde bağışta bulunmalılar. Tanrı hiçbir ruba kapasitesinden fazla bir yük yüklemes; Bu gibi bağışlar tüm merkezlerden ve inananlardan gelmelidir. Ey Tanrı Dostları! Şundan emin olun ki bağışladıklarımızın karşılığı olarak tarımınız, sanayiniz ve ticaretiniz semavi lütuflar ve bağışlar ile kutsanacaktır. Bir iyi amel yapana on katı verilecektir. Kuşkusuz, diri Rab, mal varlıklarını O'nun yolunda harcayanları fazlasıyla ödüllendirecektir.

Hız. Abdülbaha – Bahai Duaları, Sayfa 73

Bu Fonun büyümesi için özgürce ve cömertçe bağışta bulunmak, Hz. Babauallah'ın Emri'nin ilerlediğini görmeyi arzu eden O'nun her vicdanlı ve sadık hizmetkârının kutsal yükümlülüğüdür.

Hız. Şevki Efendi – Batılı Bahailere 12 Mart
1923 tarihli bir yazıdan

Her Babai, ne kadar yoksul olursa olsun, bu hususta ne kadar ağır bir sorumluluk yüklenmesi gerektiğinin farkında olmalıdır ve Hz. Babauallah'ın Dünya Düzeni'nin bir inancını olarak ruhani gelişiminin büyük ölçüde, O'nun Dini'nin ilahi kurumlarını maddi olarak desteklemeye hazır olduğunu amellerle kanıtlama ölçüsüne bağlı olacağından emin olması gerekir.

Hız. Şevki Efendi – Hindistan ve Burma Millî
Ruhani Mahfiline 17 Temmuz 1937 tarihli
yazıdan

Yoksulluk korkusundan yılmadan, arkadaşlarımızın iyiliği için sürekli olarak veriyor ve bütün servetin ve bütün iyiliğin Kaynağı'nın tükenmez bağına güveniyor olmak — doğru yaşamın sırrı budur.

Hz. Şevki Efendi - Bahá'í News (Bahai Haberleri), No. 13, Eylül 1926

...Fonlara katkıda bulunmak, ister fakir ister zengin, her inananın verebileceği bir hizmettir; çünkü bu öylesi rubani bir sorumluluktur ki, verilen miktarın önemi yoktur. Önemli olan, bağışta bulunan kişi tarafından gösterilen fedakârlığın derecesi, bağışta bulunurken duyulan sevgi ve tüm dostların bu hizmetteki birliğidir ki, bu sayede rubani teyitler hâsıl olur.

Yüce Adalet Evi - Batıdaki ve Doğu'daki inanırlara 18 Aralık 1963 tarihli yazıdan

... Fona teberru, Hz. Bahaullah'ı kabul etmemiş olanlara açık olmayan ve hiçbir inananın kendisini mahrum bırakmaması gereken, rubani bir ayrıcalıktır. Bu hem bir sorumluluk hem de bir lütuף kaynağıdır. Bu, Emrin, tebliğın ve yeni inananların derinleşmesinin gerekli bir parçası olduğunu düşündüğümüz bir yönüdür. Teberruda bulunmanın önemi verenin fedakârlık derecesine, teberrunun yapıldığı adanmışlık ruhuna ve abbağların bu hizmetteki birliğine bağlıdır; bunlar Allah'ın teyitlerini çeker ve bireylerin ve toplumun itibar ve özsaygısını artırır...

... Bir inanan ve Fon arasındaki ilişkinin, inananın ekonomik durumunu hesaba katmayan derin bir yönü vardır. Bir rub

Hz. Babau'llah'ı Allah'ın bu çağ için Mazharı olarak kabul edip ilahi Abde girdiği zaman, tüm hayatını aşamalı olarak ilahi amaçla uyumlu hale getirmelidir. O artık Allah'ın Emri'nde bir iş arkadaşı olur ve ne kadar yetersiz olursa olsun maddi birikimlerini Emrin işine adanmasına izin verilmesi lütfunu elde eder...

Yüce Adalet Evi - Milli Ruhani Mahfillere
7 Ağustos 1985 tarihli yazıdan

FON DUASI

Tanrım! Tanrım! Gerçek âşıklarımın yüzlerini aydınlat ve onlara kesin zaferin melekleri ile yardım et. Hak yolunda sağlam kal adımlarını ve kadim fazlın ile aç yüzlerine bereket kapularını; çünkü onlar kendilerine verdiğini Senin yolunda harcıyorlar, Emrini koruyorlar, zikrine güveniyorlar, ruhlarını Senin sevginin yoluna seriyorlar. Güzelliğine olan aşkları uğrunda ve Seni memnun etmek yolunda sahip olduklarını esirgemiyorlar.

Ey Efendim! Onlara cömert bir pay, belirlenmiş bir karşılık ve mutlak bir ödül takdir eyle.

Sen gerçekten de destekleyicisin, yardımcısın, cömertsin, lütfedensin, kerimsin.

Abdülbaha Abbas

Yaşamdan Gerçek Hikâyeler

Gloria Faizi

Okuyuculara

Sevgili dostlarım,

Birçoğunuz bu sayfaları okudukça, her ne kadar kendi kelimelerinizle görünmese de bana gönderdiğiniz hikâyeyi tanıyacaksınız. Her birinize minnettarım. Sizin yardımınız olmadan bu kitap yazılamazdı.

Hikâye göndermiş olan tüm dostların isimleri kitabın sonunda yer alıyor. Eğer bana yazdıysanız ve isminiz listede yoksa mesajınız bana ulaşmadı demektir.

Hikâyeleri daha önce yayınlanmış olanlarınkı veya birçok Bahai tarafından iyi bilinenlerinki hariç, hikâyelerde bahsedilen kişilerin isimleri değiştirilmiştir. Gerçek olan isimler kalın yazıyla basılmıştır.

Verilen yer isimleri gerçektir; fakat bazı durumlarda orada yaşayan Bahailerin korunması amacıyla belirtilmemiştir.

Bahai Fonları hakkında başka ilginç hikâyeleriniz varsa lütfen onları bana postalayın. Bunlar toplanacaktır ve belki başka bir kitapta yayımlanabilir.

Umarım bu kitaptan zevk alırsınız.

Gloria Faizi

Sahip olduğu bütün Şeyleri sũrekli olarak boşaltan ve görünmeyen bir kaynaktan sũrekli olarak tekrar doldurulan bir pınar veya kaynak gibi olmamız gerekir. Yoksulluk korkusundan yılmadan, arkadaşlarımızın iyiliği için sũrekli olarak veriyor ve bütün servetin ve bütün iyiliğin Kaynağı'nın tũkenmez bağışına gũveniyor olmak —doğru yaşamın sırrı budur.¹

Hz. Şevki Efendi

Mabetler

Bahailerin dünyanın dört bir yanında inşa ettikleri güzel Mabetler, birlik içinde dua etmek ve tüm insanlığın Tek Yaratıcısı'na bağlılıklarını göstermek için çeşitli dinlerin takipçilerini bir araya getirir. Bu Mabetlerin dingin ve huzurlu ortamında dünyanın Kutsal Yazılarından alıntılar okunur ve dinleyici, Allah'ın çağlar boyunca gönderdiği kılavuzluk ile tanışır. Başka inançlara sahip olanlara karşı beslenen önyargının tüm izleri samimi olanların yüreklerinden silinir ve anlayış bağı onları insan ırkının geri kalanıyla birleştirir.

Mabetlerden yayılan lütufları hissetmiş olan insanların çoğu, Bahailerin bu değerli yapıları kendi vatandaşlarına hediye etmek amacıyla dikmek için gösterdikleri sevgi ve fedakârlıktan henüz habersizdir.

Aşağıdaki hikâye, onların yüzlerce fedakârlık örneklerinden bir tanesidir:

Wilmette, Amerika'da bir Mabet veya Maşrık'ul-Ezkâr (kelime anlamıyla Allah'ın Övgüsünün Doğduğu Yer) inşa edildiği zaman Amerika'da çok fazla Bahai yoktu ve her ne kadar dünyanın geri kalan Bahaileri bağışlarla yardım etseler de her zaman fonlarda yetersizlik vardı. Bir keresinde, oldukça kritik bir dönemde, paranın yetersizliğinden dolayı Mabetteki işlerin durma noktasına geldiği bir anda, Amerika Millî Ruhani Mahfili, toplumundaki Bahailere fedakârca teberrular yapmaları çağrısında bulundu. Ahbapların bu çağrıya verdikleri karşılık sayesinde kriz atlatıldı ve Mabetin inşaatı devam etti.

Elindeki her şeyini verenlerin arasında oldukça yaşlı bir bayan vardı – dünya mallarından yoksun ama cömert bir kalbi olan, saf bir ruh. Bir süredir para biriktirmişti ve kendi cenazesi için kenara bir miktar para ayırmayı başarmıştı.

Mabet Fonu'na bağış yapılması için çağrı kendisine ulaştığında ve durumun aciliyetini fark ettiğinde, biriktirdiği paranın yarısını Mabet için vermeye karar verdi. Bir süre sonra Mabedin tamamlanması için kaynaklar hâlâ eksik kaldığından, yoksullar için ayrılmış olan ücretsiz mezarlığa gömülebileceğini ve mezarını işaret eden bir mezar taşına ihtiyacı olmadığını söyleyerek diğer yarısını verdi.

Bu, hikâyenin sonu değildir. Emrin Velisi muhacir çağrısında bulunduğunda ve inananların Hz. Bahau'llah'ın iyileştirici Mesajını, Bahai İnanıcı'nı duymamış olanlara ulaştırmalarını istediğinde, artık yaklaşık doksan yaşında olan ve sakatlandığı için tekerlekli sandalyede olan bu aziz bayan, Trablus'a yerleşecek genç bir çift ile birlikte Libya'ya muhacerete gitti. Allah'ın Emri için kemiklerini orada gömmek istediğini söyledi.

Kahramanca hareketinden dolayı tüm Bahai dünyasının hayranlığını kazanarak, vardıktan kısa bir süre sonra Libya'da vefat etti. Çeşitli milletlerden sevgi dolu bir grup Bahai ahbap ona asil bir cenaze töreni düzenledi ve mezarında dualar okudu. Emrin Velisi onu şehit olarak adlandırdı ve istirahatgâhının üzerine güzel bir anıt mezar diktirdi. Emrin Velisi, gelecekte onun hikâyesini duyan kişilerin – onun varlığından haberi olmayan kişilerin – kaynaklarını akıtacaklarını ve muhaceret için ayağa kalkacaklarını söyledi.

İsmi **Ella Bailey** idi.

Wilmette'deki Maşrık'ul-Ezkâr çok özeldir çünkü temel taşını Hz. Abdülbaha yerleştirmiştir. O taşın da kendine ait bir hikâyesi vardır:

Nettie Tobin geçimini terzilikle sağlayan Amerikalı bir Bahai'di. Geliri, ailesini doyurmaya ve Şikago'nun yoksul mahallelerinden birinde kiraladığı yeri karşılamaya ancak yetiyordu. Fakat buna rağmen Fona düzenli olarak bir miktar bozuk para bağışında bulunurdu. Şikago'ya yakın bir yerde inşa edilecek Maşrık'ul-Ezkâr için Bahailer para toplamaya başladıklarında, Nettie istediği kadar bağışta bulunamadığı için çok üzgündü. Amerika kıtasında inşa edilecek ilk Bahai Mabedi için değerli bir teberruda bulunabilmek için içtenlikle dua ediyordu.

Bir gece rüyasında, Mabet için bir taş bulmasını emreden bir ses duydu. Uygun taşı bulmak Nettie için kişisel bir görev haline geldi ve onu aramaya koyuldu. Gittiği yerlerden bir tanesi, yaşadığı yere çok uzak olmayan bir inşaat şantiyesiydi. Orada bir taş yığını gördü ve inşaat ustasından bunlara bir bakıp bir tanesini alıp götürmek için izin istedi. Adam ona, "İstedığın kadar alabilirsin. Onlar bizim işimize yaramıyor," dedi.

Nettie istediği taşı o taş yığınının içinde bulduğu için çok heyecanlandı. Artık onu, epey uzakta olan, Mabedin inşa edileceği yere götürmesi gerekiyordu. Eve gidip sahip olduğu eski bir bebek arabasını aldı ve sonra da yakınlarda oturan yaşlıca bir Bahai'nin gelip kendisine yardım etmesini istedi. Taşı birlikte kaldırarak bebek arabasına yerleştirdiler ve bu şekilde tramvaya kadar arabayı iterek götürdüler. Nettie bebek arabasını tramvaya bindirmesine izin vermesi için bir şekilde tramvay kondüktörünü ikna etti. Diğer yolcuların kendisi ve bebek arabasındaki taş hakkında neler düşünebileceklerini umursamıyordu.

Nettie ve arkadaşının, Mabet için satın alınan arsanın olduğu Wilmette'e ulaşmak için iki farklı tramvay daha değiştirmesi gerekiyordu. Bebek arabasını istikametlerine doğru ittirdiler, fakat araba çok eski olduğu için oraya varamadan kırıldı. Bu olay gerçekleştiğinde varış noktalarından çok uzakta değillerdi ve Nettie pes etmedi. Dört tekerli bir yük arabası çeken delikanlıdan yardım istedi. Taş, el arabasına yüklendi ve üçü, nihayet Mabet alanına ulaşana kadar, ağır ağır yürüdüler. Taşı alanın ortasına kadar götürmek istiyorlardı ama araba bir şeye çarpıp devrildi ve taşı yere fırlattı.

Taş orada, Mabet arsasının kenarında, yaklaşık iki sene kaldı. Sonra bir gün Bahailer, Hz. Abdülbaha'nın huzurunda gerçekleştirilecek ithaf töreni için inşaat alanında toplandılar. Hz. Abdülbaha sakin bir şekilde Nettie'nin taşının yanına yürüdü, işaret etti ve bunun Maşrık'ul-Ezkâr'ın temel taşı olacağını söyledi. O taşın hikâyesini bilen birkaç Bahai hayrete düştü, çünkü hiç kimse hikâyeyi Hz. Abdülbaha'ya anlatmamıştı. Birkaç ahbabın yardımıyla Hz. Abdülbaha taşı Mabedin topprağına bizzat Kendisi yerleştirdi.

Nettie'nin duası cevaplanmıştı. Mabet için o taştan daha değerli bir şey verilemezdi.

Sevgili Mabedimizin tamamlanmasını uzun vadede sağlayabilecek olan şeyler, adanmışlık, samimiyet ve içten sevgidir.²

Hz. Şevki Efendi

Atlantik'in ötesinde, İngiltere'de, genç bir Bahai olan **Norah Crossley** Amerika'da inşa edilen Mabet'ten haberdar oldu. Onun da verecek hiç parası yoktu ama o Mabedin inşaatında bir payının olmasını çok arzu ediyordu; bu yüzden sahip olduğu en değerli şeyi verdi – uzun, güzel saçını. Saçını kesti ve Mabet için satılmak üzere bir mektupla Dr. Esslemont'a gönderdi. Mektupta şöyle yazıyordu: “Katkımın çok tuhaf olduğunu düşünebilirsiniz, fakat ben çok fakirim ve gönderecek param yok, bu yüzden saçımı kestim... İtiraf etmeliyim ki bu benim için bir fedakârlık oldu; çünkü sahip olduğum tek güzellik buydu, fakat Hz. Abdülbaha'nın bana verdiği şey ile kıyaslanınca bu bir hiçtir... Gerekirse canımı bile verebilirim...”

Bu mektup Hz. Abdülbaha'ya gönderildi ve cevaben ona şöyle yazdı:

“Ey benim Melekûtî sevgili kızım! Senin Sayın Dr. Esslemont'a yazmış olduğun mektubunu, o Arz-ı Maksud'a göndermiştir. Onu çok dikkatli olarak okudum. Sen güzel saçını bu dünyadan kesilme ve fedakârlık makasıyla Tanrı Melekûtü'nun yolunda kestiğin için bir yandan çok üzuldüm. Öbür yandan ise o sevgili kızın böyle bir fedakârlıkta bulunarak vücudunun en değerli parçasını Tanrı Emri'nin yoluna sunduğu için çok sevindim. Eğer benden sormuş olsaydın, senin canlı ve güzel saçının bir kılını bile kesmene razı olamazdım ve senin yerine ben Maşriku'l-Ezkâr için teberruda bulunurdum. Fakat senin bu davranışın sonsuz fedakârlığın yüce bir kanıtıdır. Sen, gerçekte kendi hayatını feda ettin ve büyük ruhani sonuçlar elde edeceksin. Sen, günden güne ilerleyeceğinden ve sebat ile dayanma gücünün artacağından emin ol. Hz. Bahau'llah'ın lütufları seni kapsayacak ve görünmez müjdeler sana arka arkaya gelecektir. Her ne kadar kendi saçını feda ettinse de fakat bir

ruh kazanacaksın; her ne kadar vücudunun bu fâni parçasını kaybettinse de Tanrısal Bağışı bulacaksın, Melekûtî Cemal'e kavuşacaksın, sonsuz yüceliğe erişeceksin ve ebedî yaşamı kazanacaksın.”³

Hz. Abdülbaha dünyanın her yerindeki Bahaileri Wilmette’teki Mabetin inşaatına bağışta bulunmaları konusunda teşvik etti. O dönemlerde Poona, Hindistan’daki Bahai toplumu düşük gelirli birkaç aileden oluşuyordu. Hz. Abdülbaha’nın mesajını aldıklarında her On Dokuz Gün Ziyafeti’nde ne kadar bağış toplayabilirlerse toplamaya karar verdiler.

Her ne kadar verilen tutar çok yüksek olmasa da Mahalli Ruhani Mahfil, ahbabların Mabet için ne kadar büyük bir özveri ile para topladıklarını fark etti. Bir keresinde Mahalli Mahfil bağışta bulunan her bir kişiye bağışta bulunduğu tutarı toplamayı nasıl başardığını sormaya karar verdi. Biliyoruz ki bu, Bahai prensiplerine uygun bir şey değildir; çünkü hiç kimse başkalarının Bahai Fonlarına ne kadar katkıda bulunduğunu bilmemelidir, ayrıca hiç kimse paranın kaynağı konusunda sorgulanamaz. Ancak Emrin ilk günlerinde çeşitli geçmişlerden gelen birçok inanan, Bahai prosedürlerine çok hâkim değildi ve bazen bugün bizim için tuhaf görünen biçimlerde davranıyorlardı.

Kaldı ki Poona’daki Bahailer çok yakın bir aile gibiydi. Çoğunun aslında oldukça fakir olduğunun farkındaydılar ve birbirlerine para konusunda sorular sormayı uygunsuz bulmuyorlardı.

Her halükârda hikâyeleri anlatılmaya değerdir. Bir On Dokuz Gün Ziyafeti'nde, çok uzaklardaki Wilmette'te inşa edilen o güzel Mabet için herkes bir şeyler verdiğinde, her biri diğerlerine bağışını vermeyi nasıl başardığını anlattı. Bu hikâyelerden üç tanesi özellikle etkileyiciydi. Katkılarından biri on *anna** veren yaşlı bir adamdan gelmişti. “Her sabah kahvaltıda bir fincan çay içer, bir dilim ekmek yerim. Bunun bana maliyeti on annadır. Yarın kahvaltı etmeden gideceğim,” diye açıkladı.

İkinci bağış altı annaydı. Bağış şöyle söyleyen bir kadından gelmişti: “Hepiniz kocamın ne kadar hasta olduğunu biliyorsunuz. Doktorun bize yazdığı hapların şişesinin tamamını alacak paramız olmadığı için ona her gün iki hap alıyorum. Bunların fiyatı altı annadır. Bu akşam On Dokuz Gün Ziyafeti'ne gelmek için hazırlanırken kocam bana şöyle dedi: ‘Yarın bana haplarımı almak için kenara koyduğun altı annayı Mabet Fonu’na vermeni istiyorum.’ Hiçbir itiraz kabul etmedi ve ilacı alsam da kesinlikle içmeyeceğini söyledi.”

Üçüncü bağış oldukça yüksek bir tutardı – on rupi. Herkes hayrete düşmüştü; özellikle bu bağış aralarındaki en yoksul olanlardan birinden geldiği için. “Bu kadar çok parayı nasıl verebiliyorsun?” diye sordular. Adam çekinerek şöyle cevap verdi: “Şey, her kış geceler soğuduğunda bir bakkaldan birkaç boş çuval alıp bunları birbirlerine diker ve kendime bir örtü yaparım. Geçen sene soğuktan dolayı o kadar acı çektim ki bu sene biriktirebileceğim tüm annaları biriktirip kendime düzgün bir battaniye almaya karar verdim. Battaniye için gerekli olan on rupiyi artık biriktirmişken Mabet binasının

---

* *Anna*, Hindistan'da bir para birimidir. On altı anna bir rupiye karşılık geliyordu ve yaklaşık sekiz rupi bir Amerikan dolarına denk geliyordu. Günümüzde anna artık kullanılmamaktadır.

çok daha önemli olduğunu fark ettim. Bir kış daha eski çuvallara katlanabilirim.”

Hz. Abdülbaha Amerika'dayken inananlardan hiçbir hediye kabul etmezdi. Bazıları, rahat seyahat edebilsin diye Kendisine fon sağlamak isterlerdi, fakat O bir şey kabul etmeyi reddederdi. “Benim adıma fakirlere verin,” derdi, “Bizzat ben kendilerine vermişim gibi sayılacaktır.”⁴

Buna rağmen Hz. Abdülbaha'nın Amerika'daki kalışının son birkaç gününde New York Bahaileri, ailesinin üyeleri için Kendisine hediyeler getirdiler. Bazıları, hediyelerini kabul etmeye razı olana kadar Kendisinin huzurundan çekilmeyeceklerine yemin ettiler. Israrcı ricalarına cevaben Hz. Abdülbaha kendilerine şu sözlerle hitap etti:

“Tüm hizmetlerinizden dolayı çok minnettarım. Bana gerçekten hizmet ettiniz, misafirperverlik gösterdiniz, hizmetlerinizi gece ve gündüz sundunuz ve ilahi hoş kokuların yayılmasını sürdürdünüz. Adanmış hizmetlerinizi asla unutmayacağım, çünkü Allah'ı memnun etmekten başka bir güdünüz yoktu ve O'nun Melekûtuna girmekten başka bir makam arzu etmediniz. Şimdi ailem için bazı hediyeler getirdiniz. Bu hediyeler çok övgüye değer, ancak bunlardan daha seçkin olan şey, kalplerin hazinesinde saklanabilecek olan Tanrı sevgisinin hediyeleridir. Diğer hediyeler geçicidir, ama bu kalıcıdır. Bu hediyeler kutularda ve rafların üstünde tutulacak ve nihayetinde yok olacaktır, fakat diğeri sonsuza dek kalplerde kıymetle saklanacak ve Allah'ın tüm âlemlerinde var olacaktır. Bu yüzden onlara [Kutsal Aile] en büyük hediye olan sevginizi taşıyacağım...”

“Şimdi, bu hediyeleri kabul ediyorum ama onları, gelirini Maşrık’ul-Ezkâr’ın inşaatı için Şikago’ya göndermek üzere satmanız için size emanet ediyorum.”⁵

İran’da Milli Ruhani Mahfil, Wilmette’te inşa edilecek Mabeidin resimlerini bastı ve Bahai çocuklar inşaata yardım etmek amacıyla onları satın almak için bozuk paralarını verdiler.

O yapıya para toplamak için yetişkinlerin yaptıkları fedakârlıklar da çoktu. Hz. Abdülbaha, Emir için şehit edilmiş bir adamın İran’daki dul eşinin hikâyesini anlatır. Bakması gereken iki çocukla geride tek başına kalmıştı ve onların ihtiyaçlarını çorap öreerek sağlıyordu. Wilmette’teki Maşrık’ul-Ezkâr binasının tamamlanması için fonlara ihtiyaç olduğunu duyduğunda, ördüğü her ikinci çift çoraptan kazandığı paranın Mabeide gitmesine karar verdi.

Kubbesinin altında kendilerinin ibadet edemeyeceklerini çok iyi bilerek, Amerika’daki Mabeide bağış göndermek üzere kıyafetlerini bile satanlar da vardı.

İran’daki Bahailer, Amerika’daki Mabet için bağış topladıklarında, bundan haberi olmayan çok fakir bir kadın vardı. Bu kadın köy ekmeği pişirip satarak günde sadece birkaç kuruş kazanırdı, ama kalbi kırılmıştı çünkü hiç kimse ondan Mabet için para vermesini istememişti.

Verecek parası yoktu ama eski küpelerini çıkardı, sattı ve kendine düşen payı “Yüce Allah, inayetiyle her birimize bağışlayabileceğimiz bir şeyler verir” diyerek sundu.

Kutsal Topraklar’da yaşayan bir Bahai, Amerika’daki Maşrık’ul-Ezkâr’ın inşası için iki *pound*[†] vermeyi taahhüt etti. O günün ilerleyen saatlerinde bağışlardan sorumlu olan ahbapla iletişime geçerek yeterli miktarda bağışta bulunmadığını hissettiğini söyledi. Taahhüdünü iki pounddan beşe çıkarttı. O gün bitmeden, hâlâ daha fazla bağışta bulunması gerektiğine karar verdi. Ahbabı tekrar aradı ve taahhüdüne dört pound daha eklemesini rica etti.

Bu Bahai demiryollarında çalışıyordu ve işini kaybetme tehlikesi vardı, çünkü demiryolu işçileri her gün işten çıkartılıyordu. Buna rağmen iç sesine kulak vermiş ve Maşrık’ul-Ezkâr için dokuz pound bağışta bulunmuştu.

Ertesi gün işvereni kendisini çağırdı. Adam işten çıkartılacağını düşünerek yanına gitti. Maaşına her hafta için iki pound olmak üzere zam yapıldığını duyunca çok şaşırıldı.

... *Tanrı'nın dostları teberruları artırmak için dünyanın her yerinde ayağa kalkmalı ve kalpleri ve ruhlarıyla bu fonları Batı'ya gönderilmek üzere toplamaya çabalamalıdır ki Doğu ve Batı Bahailerinin bir evin üyeleri ve tek Allah'ın çocukları gibi oldukları bilinir ve açık hale gelebilsin! Türk ve İranlı, Zerdüştü ve Amerikalı,*

---

† 1980 yılına kadar İsrail’in başlıca para birimi pound (*pound*) idi.

Hintli ve Afrikalı – bepsi tek bir ordu ve tek bir alaydır – ve hiçbir ayırım gözetmeden birbirine yardım ve destek için ayağa kalkarlar.⁶

Hz. Abdülbaha

Şikago’da geçimini piyano dersleri vererek sağlayan bir Bahai vardı. Bu kadın da Mabedin inşaatına yardımcı olmaya can atıyordu ama o kadar fakirdi ki hiçbir zaman verebilecek parası yoktu. Tek bir odada yaşıyordu ve çok nadiren doğru düzgün bir öğün yiyebiliyordu ama yine de ay sonunda kıt kazancından geriye hiçbir şey kalmıyordu.

Nihayet, piyano dersi vermek için gittiği her yere tramvay yerine yayan gitmeye karar verdi ve biriktirdiği birkaç kuruşu Fona bağışladı. Çok uzun zaman geçti ve Wilmette’den sadece yirmi beş kilometre uzakta yaşayan bu değerli hanımefendi, inşaatına yardımcı olduğu Mabedi görmesini sağlayacak toplu taşımanın bilet parasını ödeyecek duruma gelene kadar Mabet neredeyse tamamlanmıştı.

Şikago’da Mabet arsasının bedelinin belli bir tarihe kadar ödenmesi için Amerika’daki dostlara acil bir çağrı yapıldığında, zengin bir Bahai söz konusu tarihe kadar gerekli olan miktarın toplanamayacağı düşüncesiyle yüklü bir bağışta bulundu. Ancak diğer Bahailer de çağrıya cömertçe karşılık verdi ve Fonun acil ihtiyacı karşılandı. Yüklü miktarda bağışta bulunan kişi ise bu durumda paranın, tahsisli bir

bağış[‡] sayılarak Mabet için ilave bir arsa alınmasında kullanılmasını rica etti.

Wilmette'teki Mabetin inşaatı için fonlara acil ihtiyaç duyulduğu bir başka zaman, Emrin Velisi Mabet için Amerikan Bahailerine olağanüstü bir bağış gönderdi. Bu bağış, Hz. Bahaullah'ın Behci'deki Makamı'ndan gelen bir haliydi.

Amerikan Bahai Toplumu böylesine değerli bir hediyeyi satmaya razı olamazdı. Birlik içinde ayağa kalkılar ve Mabetin inşaatını sürdürmek için gerekli olan kaynakları bağışladılar.

Bu değerli halı bir arşiv mahfazasında çerçeveslendi ve Mabetin Ana Salonunda asılı durmaktadır.

Maşrık'ul-Ezkâr'a teberrular hakkında ilginç hikâyeler, Amerika Bahailerini tarafından basılan eski dergilerin bazılarında kaydedilmiştir. İşte bu hikâyelerden birkaç tanesi:

Washingtonlu Bayan J... Maşrık'ul-Ezkâr'a aile yadigârı bir bağışta bulundu – eşsiz tasarımı ve işçiliğinden ötürü çok değerli olan bir saat. Bu saat eşi Albay L... anısına verilmişti ki yüz yılı aşkın bir süre onun ailesinde kalmıştı.

[‡] Ç.N.: Bu şekilde yapılan tahsisli bağışlar ancak bağışta bulunma amacına uygun olarak kullanılabilir, dolayısıyla başka bir amaç için harcanamaz. Ancak hangi amaçlara tahsisli bağış yapılabileceği, planlara ve ihtiyaçlara göre kurumlar tarafından belirlenir ve duyurulur.

C... isimli hanım, vefat etmeden üç gün önce, kendi adına Mabede bir bağış gönderilmesini istedi, çünkü artık çok az zamanı kalmıştı ve vefat etmeden bağışının Mabede ulaşmasını istiyordu. Üçüncü günün sabahında çok mutluydu ve “Sanırım para artık ellerine geçti,” dedi. Gevşeyip rahatladı ve o gece ruhu bedenini terk etti.

“Bahai Barış Mabedi”ne hitaben 1.000 Amerikan dolarlık bir çek ulaştı ve beraberinde şöyle diyen bir mektup vardı: “Avrupa’da babalar ve erkek kardeşler eşlerinden ve küçük çocuklarından koparıldılar ve evlerinde kalanların çoğunun birçok acil ihtiyaçları var. Bizim yanı başımızdaki sevdiğimiz sakatlanma, şiddetli ızdırıp ve ölümlerle karşı karşıya değiller. Her ne kadar hissettiklerimi ifade etmede yetersiz görünse de bunu bir şükran bağışı olarak gönderiyorum.”

Bir bayan şöyle yazmıştı: “Bugünlerde savurganlıkla suçlanmadan bir dolar harcayabileceğimiz yaklaşık yirmi yol vardır. Fakat geçen ay eşimin söylediği gibi, ‘Kendimizi mahrum ettiğimizde, ciddi kişisel bir rahatsızlık anlamına gelse bile, bu küçük bir olaydır; Maşrık’ul-Ezkâr’ı mahrum bıraktığımızda ise, tüm insan ırkı bu Maşrık’ul-Ezkâr’ın öğreteceği harika derslerden mahrum kalmış olacaktır.’”

Bayan L... şöyle der: “Doğu’dayken şu kısa hikâyeyi duymuştum: Çok sevilen yaşlı bir kadın vardı. Küçük bir arazi parçası hariç tüm mal varlığına el konulmuştu. Bunu satıp parasını Maşrık’ul-Ezkâr’a verdi. ‘Ama bu kadına kim sahip çıkacak?’ diye sordum. ‘Ah, Allah’ın dostları ona sahip çıkacak,’ diye yanıt verildi. ‘Küçük bir kadına sahip çıkmak çok zor bir iş değildir.’”

Hz. Abdülbaha Amerika’dayken bir dost Kendisine şöyle dedi: “Sevgili Hz. Abdülbaha, büyük bir hediye vermek ve maddi bir şekilde yardımda bulunmak istiyorum.” Hz. Abdülbaha tercümana şöyle söyledi: “Neden Maşrık’ul-Ezkâr’ı inşa etmiyor?” Tercüman şöyle yanıtladı: “Bunu kendisine söylememe izin verecek misiniz?” Hz. Abdülbaha, “Hayır, bunu kendi kalbinde kendisi anlamalıdır,”⁷ şeklinde yanıtladı.

Ey Tanrım, ey Tanrım! Her sabah ve her akşam Senin isminin zikredildiği bu Evin yükselmesi ve bu Binanın inşası yolunda enerjisini sarf eden her bir kimseye yardım etmen için, çarpan bir yürekle ve akan gözyaşlarıyla Sana yakarıyorum.

Ey Tanrım! Bu yapıya hizmet etmek için çalışan ve onu dünyanın soyları ve dinleri arasında yükseltmek için çabalayan her bir kimseye Senin ilahi bereketini indir. İnsanlığın refahını yükseltmek amacıyla giriştiği her iyi amelde onu teyit et. Ona varlık ve bolluk kapılarını aç ve onu yok olmayan Melekûtun hazinelerinin varisi kıl. Onu

*insanlar arasında Senin ibsanlarının bir işareti yap ve Senin inayet ve lütfunun dalgalarıyla dalgalanan cömertlik ve bağış denizininle güçlendir. Gerçekten de, Sen Cömert, Merhametli ve Fazıl Sahibisin.*⁸

Hz. Abdülbaba

Fonlar için fedakârlıkta bulunmuş olanlar sadece fakir Bahailer değildir. Birçok zengin Bahai de Emre cömertçe bağışta bulunabilmek için kendilerini şahsi rahatlarından mahrum etmişlerdir. Bunlardan biri, çok varlıklı olan fakat sade bir yaşam sürdüren ve Fonlara büyük miktarlarda bağışta bulunan, Tanrı Emri'nin Eli **Amelia Collins**'ti. Kendisi için çok az para harcardı ve hayatının sonlarına doğru tek bir odada, mümkün olan en az şahsi eşyayla yaşıyordu. Onun neşe kaynağı, çok sevdiği Emrin ilerlemesi için mal varlığından bağışta bulunmaktı. Çeşitli Fonlara yaptığı cömert bağışlardan asla bahsetmezdi ve hiçbir takdir ve övgü beklemezdi; fakat bu sessiz bağışları Dünya Merkezi'nde geniş arazilerin alımına, Bahai Mabetleri ve Merkezlerinin inşaatına, kitap basımına, tüm dünyada tebliğ projelerinin yürütülmesine ve birçok muhaciri desteklemeye katkıda bulunuyordu.

Emre sürekli verdiği bu yüksek tutarlı hediyelerin en değerli özelliği verildikleri ruh haliydi. Hz. Bahaullah'a iman ettiği günden itibaren Bayan Collins hayatını O'nun Emri'ne adadı ve son nefesine kadar zamanını ve enerjisini vererek, O'nun Emri'ne çok çeşitli yollarda hizmet etti.

Bayan Collins bir keresinde, tek arzusunun Hz. Abdülbaba'nın Vasiyetnamesi'nde yazılı olana itaat

etmek olduğunu söylemişti – yani Bahailerin Emrin Velisi’ni mutlu etmeye çalışmaları gerektiği. Hayatındaki itici güç, yaptığı her şeyin ardındaki yönlendirici prensip işte buydu. Amerika ve Kanada Milli Ruhani Mahfili’nde hizmet ettiği yirmi yıl boyunca her oy verdiğinde, her öneri yaptığında, bir seyahate çıktığında veya bir fikrin peşinden gittiğinde kendi kendine, “Bu, Hz. Şevki Efendi’yi mutlu eder miydi?” diye sorardı.

Bayan Collins, Emrin Velisi’nin dile getirmiş olduğu herhangi bir arzuyu yerine getirme fırsatını asla kaçırmadı. Bir gün, Milli Mahfilin Wilmette’teki bir toplantısına telaşla giderken Mabedin karşısındaki sokakta bir evin satılık olduğunu fark etti. O anda Emrin Velisi’nin yıllar önce, Bahailerin Mabedin etrafında müsait olan evleri satın almalarını teşvik eden bir beyanını hatırladı. Emlakçı ile hemen iletişime geçip evi Emir için satın aldı.

Gerçek Mabet bizzat Tanrı Sözü’dür; çünkü bütün insanlık ona dönmelidir ve o bütün insanlık için birlik merkezidir... Mabetler birleştirici ilahi gücün sembolleridir, böylece insanlar orada bir araya toplandığında ... yasanın kendileri için nazil olduğu gerçeğini ve yasanın onları birleştireceğini hatırlasınlar.⁹

Hz. Abdülbaha

Dünyada inşa edilecek ilk Bahai Mabedi, Aşkabat, Türkmenistan'daydı. Afnanlar'dan[§] birisi inşaatın gözetimini üstlendi ve bütün servetini bina için harcadı. Birçok başka insan da gönülden fedakârlıklar yaparak, Hz. Bahau'llah adına yapılan ilk Maşrık'ul-Ezkâr'ın inşasına yardım etme onuruna nail oldular. Örneğin, İran'daki kadınlar kubbe üzerine yıldızlı kaplamanın yapılması için gereken son ödemeyi tamamlamak adına mücevherlerini sattılar.

Kaydedilen hikâyelerden biri şöyledir:

Tahran Mahalli Ruhani Mahfili, dostlar için büyük bir toplantı yapmaya ve onları Aşkabat'taki Mabedin inşasına katkıda bulunmaya davet etmeye karar verdi. Başarılı genç bir iş adamı olan **Azizi**, Mahfilden toplantının kendi evinde düzenlenmesini rica etti. İzni aldıktan sonra dostlarını ağırlamak üzere bahçesini hazırlamaya koyuldu. Ağaçları yıkadı ve dalların arasına ışıklar astı. Daha sonra arkadaşlarından ve komşularından yeri kaplamaya yetecek kadar halı ödünç aldı ve o dönemde gelenek olduğu üzere misafirlerin oturacağı rahat minderler yerleştirdi. Toplantı başladığında mekân çok güzel görünüyordu.

Dualar okunduktan ve konuşmacı toplantının amacını açıkladıktan sonra, **Azizi** katkıda bulunan ilk kişi oldu. Hâlihazırda sahip olduğu her şeyi hesaplayıp üç parçaya ayırmıştı. Azami bir neşe ile eşi, kızı ve kendisi adına olmak üzere hepsini bağışladı.

Sahip olduğu her şeyi Maşrık'ul-Ezkâr için verirken, **Azizi** yakında Tahran'ın en zengin adamlarından biri olacağını bilemezdi.

[§] Hz. Bab'ın akrabaları

Feride, Almanya'ya okumaya gitmiş olan genç bir İranlı Bahai idi. Ailesi Feride'yi Alman Bahailerin evine bırakmıştı ve kendisi üç çocuğa sahip olan **Herma Muhlschlegel**, Feride'ye de ailesinin bir üyesi gibi davranıyordu.

Feride bir gün tramvaydan inerken feci bir kaza geçirdi. Sol bacağı ve sağ ayağı hareket eden tramvayın altında kalmıştı, bacağı kötü bir şekilde kırıldı ve ayağı tamamen ezildi. Birkaç günlük tedaviden sonra ayak iyileşmediği için doktorlar sağ bacağın dizden aşağı kısmını kesmeye karar verdiler.

Feride'nin Alman arkadaşları sarsılmışlardı. Doktorlara bacağın kesilmesi dışında bir alternatif olup olmadığını sordular ve Feride ile birlikte uzun ve sancılı bir süreç girmeye hazır biri varsa, ayağın iyileşme ihtimali olabileceği cevabını aldılar. Hasar gören ayak o kişinin mide derisinin altına dikilecek ve deri ayağa aşılana kadar orada tutulacaktı.

Herma derhal bu karmaşık ameliyata girmek için gönüllü oldu. Kendisine karşılaşacağı zorluklar ve olası hayatî tehlike anlatıldı, ancak sonuçlarına katlanmaya istekliydi. Feride gözlerinde yaşlarla bu riski almamasını rica etti. Fakat Herma kararını vermişti. Feride'ye, "Annen seni bana emanet etti ve kendi kızım için de aynı şeyleri yapardım," dedi. Feride bu duruma inanmakta güçlük çekiyordu. Gerçek hayatta böyle şeyler yapacak insanlar olabileceğini daha önce hiç hayal bile etmemişti. Her zaman böyle fedakârlıkların ancak hayal ürünü kitaplardaki azizler tarafından yapılabileceğine inanmıştı.

Ameliyat gerçekleştirildi ve Feride'nin ayağı Herma'nın mide derisinin altına sıkıca dikildi. Her ikisinden birinin ufak

bir hareketinde doğan fiziksel ızdırıp tahayyül edilebilir. Özellikle Herma daimi bir acı içerisindeydi, fakat hiç şikâyet etmiyordu. Vücudu Feride'nin ezilen ayağını tedavi ederken ve derisi adım adım hasarlı uzva aşılırken, günler ve haftalar boyunca hareketsiz bir şekilde yattı. Daha sonra bedeni yaşamakta olduğu korkunç sürece şiddetli bir şekilde tepki gösterdi. Ateşi yükseldi ve çok hastalandı. Kan zehirlenmesi yaşadığı aşikârdı ve hayatını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Bu sebeple doktorlar iki hastayı ayırmaya karar verdiler.

Bir süre sonra Herma sağlığına kavuştu ve fedakârlığının karşılıksız kalmadığını öğrenme mutluluğunu yaşadı. Derisi Feride'nin ayağına nakledilmiş ve bacağı kesilmekten kurtarmayı başarmıştı.

Yaptıklarına karşı duydukları minnetten dolayı Feride'nin ebeveynleri Herma'ya Kutsal Topraklar'a ziyarete gitmesi için gereken biletin ücretini vermeyi teklif ettiler. Herma her zaman Kutsal Makamları ziyaret etmenin özlemini çekmişti ve şimdi nihayet, hayalleri gerçekleşebilecekti. Aynı zamanda, Herma bir daha hiçbir zaman fonlara bağıştta bulunmak üzere böyle yüksek miktarda toplu paraya sahip olamayabileceğini de biliyordu. Almanya'da bir Bahai Mabedi yapılacaktı ve inananlar arsayı satın almak için mümkün olduğu kadar bağıştta bulunuyorlardı. Kolay bir karar değildi ancak sonunda Herma ziyaretinden feragat etmeye karar verdi ve bilet ücretini şimdi o güzel Mabedi görebildiğimiz arazinin alımında kullanılmak üzere bağışladı.

Panama, Orta Amerika'daki Maşrık'ul-Ezkâr'ın inşa haberi bütün dünyaya yayılmış, Bahailerin yaşadığı en ücra köylere bile ulaşmıştı.

Afrika'nın ormanlarındaki bir köyde düzenlenen bir toplantıda dostlar Maşrık'ul-Ezkâr'ın önemini tartışıp Panama'da yapılan Mabet hakkında konuşular. Mabetin yapımına katkıda bulunma arzusu duyan yaşlı bir kadın kulübesine gidip sahip olduğu şeyi getirdi: üç adet yumurta.

Toplantıda bu yumurtaların nakit paraya dönüştürülmediği sürece bağış olarak kullanılmayacağını fark eden bir muhacir vardı. Bunun üzerine yumurtaları aldı ve ücretini ödedi ki bu da yirmi beş Amerikan sentine eşdeğer bir tutardı. Bu para yaşlı kadın adına Nijerya Milli Ruhani Mahfili aracılığıyla Panama Milli Ruhani Mahfili'ne gönderildi. Panama'dan yaşlı kadına katkısından dolayı teşekkür eden bir makbuz gönderildi ve sonunda orman köyündeki yaşlı kadına ulaştı.

Tanrı Emri'nin Eli **Amatü'l-Baha Ruhiye Hanım** Afrika'da seyahat ederken, aralarında meşhur Zambiya Cumhurbaşkanı Kaunda'nın da bulunduğu birçok devlet başkanı tarafından ağırlandı. Konuşmaları sırasında Ruhiye Hanım Kaunda'ya üç yumurtanın hikâyesini anlattı. Başkan, tüm dünyadaki Bahailerin yaptıkları şeyde nasıl birlik içinde olduklarını gösteren bu dokunaklı hikâyeden çok etkilendi.

Başka bir Afrikalı köylü de bir tavuk aldı ve Panama'daki Mabede adadı. Tavuğu besledi ve yumurtalarını satarak kazandığı parayı Mabet Fonu'na gönderdi.

Panama'daki Mabet için bir başka değerli bağış, iki tane Hindistan cevizi dışında verecek bir şeyleri olmayan iki Afrikalı Bahai tarafından yapıldı. Mabet için bağışların toplandığı yere kadar uzun bir mesafeyi yürüdüler ve mütevazı hediyelerini sundular. Hindistan cevizleri satıldı, bir makbuz yazıldı ve para toplanan diğer miktara eklendi.

Bu hikâye Mabedin açılışı sırasında Panama Cumhurbaşkanı'na anlatıldı. O da böyle mütevazı bir hediyeye gösterilen saygıdan çok etkilendi; dünyanın her yerinden ve her kesimden Bahai'nin kendi ülkesinde yapılan bu güzel Mabede nasıl yardım etmiş olduklarından duyduğu memnuniyeti hayranlıkla ifade etti.

Maşrıku'l-Ezkâr görünürde her ne kadar maddi bir yapıysa da fakat ruhani bir etkisi vardır, gönülleri birbirlerine bağlar ve insanların bir araya toplanmalarını sağlar.¹⁰

H. Abdülbaba

Birçok ülkeden gelen Bahailer Panama Maşrıku'l-Ezkâr'ının açılışı için bir araya gelmişti ve Ruhiye Hanım kendilerine hitap ediyordu. Ansızın, düşünmeden şöyle dedi, "Bu Mabedin açılışından bir miktar birikimi, inşa edilecek bir sonraki Bahai Mabedi için göndermenin çok güzel olacağını düşünüyorum." Ve Mozambik'teki bir Bahai mahkûm tarafından yapıлып kendisine gönderilmiş bir fildişi yüzüğü satışa çıkardı.

İzleyicilerin arasında, çok zengin olmayan ama elinde çok büyük bir zümrüt taşı olan Hawaili bir kuyumcu vardı. Fildişi yüzüğün karşılığı olarak bu zümrüt taşıyı teklif etti. Panama Milli Ruhani Mahfili'nin Sekreteri Hawai'ye gitti ve bu esnada geniş altın bir çerçeveye oturtulmuş olan zümrüt taşıyı teslim aldı. Yüzüğü 1973'teki Uluslararası Konvenşın sırasında Ruhiye Hanım'a verdi ve o da Konvenşın'da hazır bulunan İran Milli Ruhani Mahfil üyelerine emanet etti. Kendilerine şöyle dedi: "Bunu sizin Mahfilinize emanet edeceğim. Kim en yüksek tutarı teklif ederse sahibi olabilir ve bu ise bir sonraki Plan'da inşa edilecek Maşrık'ul-Ezkâr için yapılan ilk bağış olacaktır."

Zümrüt yüzük İran'da inanılmaz bir miktar para getirdi, 100.000 Amerikan doları. Mozambik'teki mahkûmun yaptığı basit fildişi yüzük bir dolardan daha düşük bir miktara mal olmuştu, fakat yüzüğü sunmadaki sevgisi ve samimiyeti mucizelere yol açtı. O tek dolar, yüz bin kat katlandı ve Hindistan'ın muhteşem Ana Mabedi'nin inşaatı için ilk bağış olmuş oldu.

Fonlarla ilgili sahip olduğumuz en dokunaklı hikâyelerden bir tanesi Hindistan'daki Maşrık'ul-Ezkâr'ın arazisinin nasıl satın alındığını anlatır.

Emrin Velisi, Delhi şehri eteklerinde bulunan ve bir büyük ve dört çok daha küçük arsadan oluşan ve toplamda yaklaşık yirmi iki buçuk dönüm olan bir arazi parçasının satın alınması için onayını vermişti.

Bu olay 1953'te gerçekleşti ki o tarihte dünyanın o bölgesinde pek fazla Bahai yoktu ve beş arsanın satın

alınması için gerekli olan 140.289 rupi** hatırı sayılır bir tutardı.

Milli Ruhani Mahfil, idaresi altındaki her bölgeye bu tutarın bir bölümünü paylaştırdı ve Mahfil üyeleri değişik yerlerdeki dostları ziyaret etmeye, Mabedin önemini anlatmaya ve arazinin satın alınması için bağışta bulunmaları konusunda onları teşvik etmeye koyuldu.

Mahfilin iki üyesi bir gün **Erdeşir Rüstempur**'un Haydarabad'daki mütevazı lokantasına ulaştılar. Erdeşir, Hindistan'da para kazanabilmek için henüz on yaşındayken İran'da doğup büyüdüğü köyden ayrılmıştı. O anda üzerinde olan kıyafeti haricinde cebinde 1 Amerikan dolarına denk gelen tutar ve birkaç parça kuru ekmek vardı. Zorlu bir yolculuğun ardından Bombay'a ulaşmış ve kendisi de Zerdüsti olduğu için İranlı bir Zerdüsti'nin lokantasında iş bulmuştu. Çok çalışıyordu ve kendine ait bir lokantasının olabileceği günün hayalini kurarak kazandığı her paiseyi†† kenara koyuyordu. Uzun yıllar sonra nihayet Haydarabad'da mütevazı bir lokanta açmayı başarmıştı ve Bahai Dini'ni de orada duymuştu.

Erdeşir, Hz. Bahau'llah'a âşık olmuştu ve kendine ait bir işyerine sahip olmayı arzuladığı zaman hissettiği hararetili sevgiyle O'na hizmet etmeyi arzuluyordu.

İşte iki Milli Mahfil üyesinin Haydarabad'da kendilerini buldukları yerin sahibi bu adamdı. Erdeşir onlardan Maşrık'ul-Ezkâr için satın alınacak arazi ve ihtiyaç duyulan para hakkında bilgi sahibi oldu. Sonra da misafirlerinden, acilen ilgilenmesi gereken bir konu olduğunu ve kendisini beklemelerini rica etti. Geri döndüğünde onların önlerine

---

** Yaklaşık 20.000 Amerikan doları

†† 100 paise 1 rupiye eşittir.

bütün servetini nakit olarak koydu. Hayatı boyunca biriktirdiği tüm parayı gidip bankadan çekmişti ve kasasındaki henüz saymadığı tüm parayı da eklemişti. Toplam tutar 100.190 rupi idi.

İki misafir, çağrılarına yapılan bu sıra dışı karşılık karşısında hayretler içinde kaldılar. Temkinli olarak sordukları sorulardan anlaşılıyordu ki Erdeşir kendi için tek bir rupi bile kenara koymamıştı. "İşini nasıl sürdüreceksin?" diye sordular. "Bu para benim değil," diye yanıtladı Erdeşir. "Bu para bana Hz. Bahauallah tarafından verilmişti ve ben sadece muhafaza ediyordum. Şimdi bunu O'na geri verebildiğim için mutluyum. Eğer bu O'nu memnun ederse ihtiyacım olanı bana tekrar verecektir." Onunla tartışmak boşunaydı ama iki dostu ona yalvardılar ki en azından acil ihtiyaçları için 190 rupi saklasın.

100.000 rupilik cömert hediye, Maşrık'ul-Ezkâr için gerekli olan beş arsanın ilk ve en büyüğünün tüm bedelini karşılıyordu. Şimdi kalan diğer dört arsa için sadece 40.000 rupiden biraz daha fazla paraya ihtiyaç kalmıştı.

Erdeşir hayatının fırsatını görmüştü ve en ufak bir tereddüt bile olmadan bu fırsatı değerlendirmişti. Sanki bütün bu yıllar boyunca Rabbine çok değerli bir bağış sunabilmek için çabalamış ve para biriktirmişti. Ve işte bu yüzden Erdeşir Rüstempur'un ismi, Hindistan'daki Mabedin arazisinin nasıl satın alındığını öğrenen herkese ilham vermeye devam edecektir.

Mabet için toplanabilecek Fonlarla ilgili bazı planlar hakkında sormuşsunuz. Hz. Şevki Efendi en iyi ve en asil yöntemin, kendiliğinden ve Emrin ilerlemesi için fedakârlık etme duygusuyla gönüllü şekilde yapılan bağışlar olduğuna inanmaktadır. Bu Mabet fedakârlıkla inşa edilmelidir. Gerçekten kıymetli olan yöntem işte budur.¹¹

Hz. Şevki Efendi adına yazılmış bir mektuptan

Hindistan'daki Bahai Mabedi'nin inşası için gelen ilk bağışlardan biri, aynı günlerde bir başka Maşrık'ul-Ezkâr inşa edilen Samoa'daki Bahai çocukları için yapılan ahlak dersi sınıfından (eskiden çocuk sınıfına ahlak dersi denirdi) geldi.

Haber bültenleri aracılığıyla Hindistan'daki Mabedin haberi diğer ülkelerdeki Bahailere ulaştıkça, dünyanın her yerinden para gelmeye başladı. Önce damla halinde, sonra da düzenli bir akışla, sevgi dolu mesajlarla bağışlar ulaştı. En büyük şehirlerden yerkürenin her köşesine yayılmış ücra köylere kadar her yerdeki Bahailer bir başka Maşrık'ul-Ezkâr inşa etme inayetini ortak olmayı arzuluyordu. Sergiledikleri birliğe tanık olmak olağanüstüydü ve gerçekten tek bir ailenin üyeleri olduğunu kanıtliyordu.

O dönemlerde şiddetli zulümlerle karşı karşıya olan İran'daki Bahailer bağışlarını gönderemiyorlardı ama başka ülkelerdeki inananların birçoğu onların adına cömertçe bağışta bulunuyordu. İran'da Emir adına canlarını yakın zamanda vermiş olanların hatırası büyük bir ilham kaynağıydı ve bağışlar genelde onların adına yapıliyordu.

Hindistan'ın kendisinde bağışlar ülkenin her yerinden geliyordu. Hindistan'da Bahailerin yaşadığı yaklaşık 30.000 yerleşim birimi vardır ve bunlardan bazıları yoksulluk sınırının çok altında olan köylerdir. Batı Bengal'de yer alan bunun gibi on iki köydeki Mahalli Ruhani Mahfillerin her biri Maşrık'ul-Ezkâr için birer rupi toplama hedefi koyup bu hedefe ulaştılar. Bu on iki rupi en dokunaklı bağışlardandı. Başka dokunaklı bağışlar da vardı. Şolapur'dan yeni bir gelin gümüş takısını verdi; Gucarat'tan altı yaşındaki bir kız çocuğu günlük birikimi olan on paiseyi^{††} bağışladı ve Nasik bölgesinden bir köylü sahip olduğu her şeyi sundu: iki paiselik bir madeni para. Parası olmayan bazıları pirinç ve buğday gibi tahıllar veya elişleri ve başka mallarını verdiler. Dang kabile bölgesinden bir Bahai, el örgüsü bir sepet ve bir başkası İsm-i Azam oyma işi bağışladı. Bir kadın, köyünden en yakın kasaba olan Poona'ya kadar Mabet için vermek istediği beş kilo buğdayı başının üzerinde taşıyarak yürüdü. Poona'nın Bahaileri buğdayı kendi aralarında açık artırmaya çıkararak 1.400 rupi topladılar. Bir başka köylü kadının bağışlamak için iki Hindistan cevizi vardı. Poona Bahaileri onları da açık artırmaya çıkardı. Muhtemelen 4 rupiden daha fazla etmeyen Hindistan cevizleri Mabet Fonu için 200 rupiye ulaştı. Bir de bir trafik kazasında tüm aile bireylerini kaybeden Çandigarlı genç bir erkek ahbab vardı. Sahip olduğu en değerli şeyi olan fotoğraf albümünü bağışladı.

Mabedi ziyaret eden bir Hintli bilim adamı şöyle dedi: "Tac Mahal bir kralın gücüyle inşa edilmişti, fakat siz bu ihtişamlı yapıyı sevginin gücüyle inşa ediyorsunuz."

---

†† Hindistan'ın para birimi olan rupinin yüzde biri

Her ne kadar Bahailer Hindistan Mabet Fonu'na Hcömertçe katkıda bulunmuş olsalar da, mevcut paranın inşaat masraflarını karşılayamadığı kriz zamanları oldu. Bu durumlarda özel bir çağrıda bulunulur ve inananlar gerekeni yapardı.

Para bulunamazsa inşaatın durdurulmasının gerekeceği böyle bir kriz anında karşılaşılan engel, altın ve mücevherlerini Mabet için veren Bombaylı kadınlar sayesinde aşıldı. Altın bileziklerini çıkardılar, biriktirdikleri altınları ve özel durumlar için sakladıkları pahalı mücevherleri verdiler. Birçoğu kıymetli aile yadigârları dâhil sahip olduğu her şeyi verdi. Böylece yüklü bir miktar para toplandı ve bu krizin üstesinden gelindi.

Bağış toplamakla ilgilenen kadınların naklettiği dokunaklı hikâyelerden iki tanesi şöyledir:

Bir yerde, evin hanımıyla konuşurlarken sekiz yaşındaki oğlu dikkatle dinledi. Daha sonra, “Ben de bir şeyler verebilir miyim?” diye sorduğunda kadınlardan biri neyle karşılaşacağını tam olarak farkında olmadan, “Tabii ki,” diye yanıtladı. Çocuk yeni saatini çıkardı ki bu onun sahip olduğu ilk saatti ve bunu Mabet için verdi.

Başka bir evde ise Bahai olan bir hizmetçi kadın neler olduğunu sordu. Bombay'daki Bahai kadınların Mabet için mücevherlerini verdikleri açıklandı. Epey gücemiş bir halde, “Neden bana söylenmedi?” dedi, “ben de bir şey vermek istiyorum.” Hizmetçinin ne kadar fakir olduğunu bildiklerinden kimsenin aklına onun da verecek bir şeyleri olabileceği gelmemişti. Ancak kendisi, o zamana dek sahip olduğu tek altın parçasını verdi – oğlu evlenirken kendisine verilen küçük bir altın madalyon.

Hindistan’da iki gözünde de katarakt olan fakir bir Bahai yaşıyordu. Doktor onu eğer yakın zamanda ameliyat olmazsa iki gözünü de kaybedeceği konusunda uarmıştı ve o da büyük zorluklarla ameliyat için bir miktar para toparlamayı başardı. Daha sonra On Dokuz Gün Ziyafeti’nde, Delhi’deki Mabet için fonlara acil ihtiyaç olduğunu duydu. Eve gitti ve gözleri için kenara koyduğu parayı getirdi.

Birkaç Bahai, bu inanan dostlarının Mabet inşaatına yardımda bulunmak için görme yetisinden vazgeçerek yaptığı inanılmaz fedakârlıktan ancak üzerinden uzun zaman geçtikten sonra haberdar olabildiler.

Feragat ve özverimizin derecesi ne kadar yüksek, katkıda bulunan inananların yelpazesi ne kadar geniş olursa, bu eşsiz ve kutsal Bina’dan yayılacak hayat verici kuvvetler de o kadar görünür hale gelecektir.¹²

Hz. Şevki Efendi

Hz. Bahaullah’ın Doğum Günü’ydü ve bu özel olayı kutlamak için bir araya gelen Hindistan’daki Nagpur Bahailerinin moralleri yüksekti. Başkan tarafından onların sırasının geldiğinin duyurulmasını bekleyen çocukların arasında ise özel bir heyecan vardı.

Çocuklar Mabet için ne kadar para topladıklarını görmek için uzun zamandır bugünü beklemişlerdi. Mabet Fonu için, içine para koysunlar diye hepsine kilden yapılmış küçük

kumbara kaplar verilmişti. Aynı zamanda Hz. Bahauallah'ın Doğum Günü'nde ne kadar para biriktirdiklerini görmek için bu kapları kırabilecekleri söylenmişti.

Kumbaraların kırılma zamanı geldiğinde, her çocuk tek tek öne çıktı ve kumbarasını yere hızla çarparak kırdı. Neredeyse her kap ağzına kadar dolmuş ve etrafa saçılan bozukluklar şevkle toplanıp bir kenara yığılmıştı. Kaplar kırıldıkça heyecan giderek arttı, yetişkinler de çocuklar kadar eğlenenin tadını çıkartıyorlardı.

Sonunda yaşça daha büyük olan çocuklar paranın sayılmasına yardım ettiler ve Mabet için çok para topladıklarını öğrenince hepsi gurur duydular.

Bahai toplumlarının çoğu Fonlar için para toplarken benzer bir yöntem kullanırlar. Örneğin, Guatemala'da Huehuetenango Mahalli Ruhani Mahfili her üç ayda bir Bahailerin beraber bir akşamı keyifle geçirdikleri bir parti düzenler ve bu partiye her aile kumbarasını getirir – yani üç ay boyunca biriktirdikleri bozuk paraları koydukları bir kutu. Kumbaralar açılır ve para büyük bir Fon kutusuna doldurulur. Sonra para sayılır ve kısa zamanda herkes toplum tarafından ne kadar bağış yapıldığını öğrenir.

K... Bahaiileri, gelecekteki Mabetleri için bir arazi satın almayı planlıyorlardı. Herkes bu girişimin ve Milli Fona yapılan bağışların öneminin farkındaydı. Ahbablar bağışlayabileceklerinin hepsini verdiler ama hâlâ açık vardı.

Bu yüzden kişisel eşyalarının bazılarını kendi aralarında satmak üzere bağışladılar.

Aralarından biri yeni arabasını bağışladı. Milli Mahfil arabayı satmakta güçlük çekti, bu yüzden bağışta bulunan kişi arabayı kendi satın almayı teklif etti, ama o da yeterli paraya sahip değildi, o yüzden arabanın parasını taksitle vermeye karar verdi.

Gereken para sonunda toplandı ve arazi satın alındı.

Hintli bir Bahai olan A..., Andaman adalarını ziyaret ediyordu. Oradaki dostlara, Maşrık'ul-Ezkârları için bir arazi parçası satın almak istediğini söyledi, fakat arazi satın alınmaya elverişli hale geldiğinde, A...'nın niyetinden haberdar olmayan bir başka Hintli Bahai olan K... arazinin tüm bedelini cömertçe bağışladı. Bu iki adam yakın arkadaşlıklar, biri Müslüman diğeri ise Hindu geçmişe sahipti.

A... olanları duyduğu zaman K...'ya gidip şöyle dedi: "Sevgili dostum, bu Mabet için o araziye satın almayı gönülden arzu ediyordum. Mademki sen onu satın aldın, lütfen izin ver de benim de bunda bir payım olsun." Ve böylece bu iki dost maliyeti paylaştılar.

Bir Müslüman'ın ve bir Hindu'nun Hz. Bahauallah'ın makamını tanıyıp O'nun Emrine hizmet etmek için birbirleriyle yarışmaları, Hz. Bahauallah'ın mucizelerinden biridir.

Uluslararası Fon

Hz. Abdülbaha bir zamanlar Bombay'daki Bahailere bir telgraf gönderip, Kermil Dağı'nda arazi satın almak için çok acil olarak paraya ihtiyaç olduğunu bildirmişti.

Mahalli Ruhani Mahfil şehirdeki tüm Bahaileri hemen bir araya getirdi ve aldıkları bu mesajın ne kadar önemli ve acil olduğunu açıkladı. Ahbablar kendileri için bir hedef koydular ve ihtiyaç duyulan tüm miktar toplanana kadar dağılmamaya karar verdiler.

Bahailerin arasında bir adam vardı ki o gün dükkânını satmıştı ve parayı yanında, kuşanın içinde taşıyordu. Bağışta bulunan ilk kişi o oldu. Katkının ona düşen payı olarak tüm sermayesini masanın üstüne koydu. Daha sonra diğer ahbablar ardı ardına cömertçe ve en üstün fedakârlıkla, sadece bir kere değil fakat tekrar tekrar, sabahın dördünde istenen miktar toplanana kadar bağışta bulundular.

Birkaç saat sonra bu para Arz-ı Akdes'te bulunan Hz. Abdülbaha'ya gönderildi.

Hz. Bab'ın Kermil Dağı'ndaki mübarek Makamı'nın üzerine güzel bir üst yapı inşa ediliyordu. Emrin Velisi bu müjdeyi Bahai dünyasına telgrafla duyurdu ve inşaata katkıda bulunmaları için inananlara ağrı yaptı. Onlara bu projenin öneminden bahsetti, Hz. Bab'ın Tanrı'nın Emri için hayatını nasıl feda ettiğini hatırlattı ve O'nun Makamı'nın

güzelleştirilmesi için verebilecekleri her şeyi vermelerini istedi.

İran'da bu haber şehirden şehre ve köyden köye yayıldı. Her yerdeki Bahailerin bu haberi duyduklarından ve kendilerine bu eşsiz yapının inşaatına katkıda bulunma fırsatı verildiğinden emin olmak için gezici mübelliğler ülkenin ücra kesimlerine gönderildi.

Küçük bir köyün Bahaileri bir gece geç saate kadar oturup kendilerine gelen bir ziyaretçinin, Hz. Bab'ın Makamı'nın üzerine inşa edilecek muhteşem üst yapı hakkındaki konuşmasını dinlediler. Onlara Emrin Velisi'nin dünya Bahailerine gönderdiği mesajdan bahsetti ve onlar da tüm yürekleri ile mümkün olan her şeyi bağışlayarak karşılık verdiler.

Toplantıdan sonra Mahalli Ruhani Mahfilin üyeleri ve gelen ziyaretçi oturup verilen taahhütleri okudu ve toplanan parayı saydı. Taahhütlerden biri okunduktan sonra kısa bir sessizlik oldu ve sonra birisi şöyle dedi: “Çok açıktır ki burada bir hata var. Samet Amcanın verecek yüz tümeni^{§§} olmasının imkânı yok. Kendisi okuma yazma bilmediğine göre taahhüdünü yazdırdığı kişi muhakkak bir hata yapmış olmalı.”

Ziyaretçi, “Samet Amca kimdir?” diye sordu ve aldığı cevap şuydu: Samet Amca ihtiyaçlarını zor karşılayabilen, altmış yaşın üstünde, adanmış bir Bahai idi. Sahip olduğu tek şey bir eşekti. Kendisine güvenen dükkân sahiplerinden borç karşılığı, pahalı olmayan ufak ürünler alıp eşeğine yükledi; sonra da etraftaki daha küçük köy ve kasabalara gidip bu ürünleri satardı. Bu turlarından dönerken dükkân sahiplerine borcunu öder ve satışlarından elde ettiği kâr ile yaşamını

---

^{§§} 100 tümen, yaklaşık 14 dolar eder.

sürdürürdü. Ve şimdi Samet Amca Hz. Bab'ın Makamı için yüz tümen vermeyi taahhüt etmişti! Kesinlikle bir hata olmalıydı. Bu teberru o akşam toplanan miktara eklenmedi ve durumun daha sonra açıklığa kavuşturulmasına karar verildi.

Ertesi sabah ziyaretçi, ev sahipliği yapan ve aynı zamanda toplantının yapıldığı evin sahibi de olan Mahalli Mahfil başkanı ile kahvaltı sofrasında oturuyordu ki kapı çalındı. Yüz tümenini vermek için Samet Amca gelmişti. Ev sahibine parayı uzatırken, “Biliyorum çok fazla değil; ama umarım kabul edilir.”

Adam buna inanamadı. “Nasıl mümkün olur da sen bu kadar çok para verebiliyorsun?” dedi. “Hepimiz biliyoruz ki senin bir eşekten başka bir varlığın yok.” “Haklısınız,” diye gülümsedi Samet Amca. “Bu sabah eşeğimi yüz tümene sattım.” Arkadaşı ona tam bir şaşkınlık ile baktı ve şöyle dedi: “Tanrı kesinlikle senden böyle bir şey yapmanı beklemiyordu. Şimdi nasıl geçineceksin?” Yanıtlarken Samet Amcanın sesinde bir sabırsızlık işareti vardı. “Hâlâ iki bacağım var, öyle değil mi? Ürünleri kendi sırtımda taşıyım.” Sonra da daha yumuşak bir ses tonu ile ekledi: “Hz. Bab, bu Emir için hayatını feda etmedi mi? Emrin Velisi, O'nun Makamı için sahip olduğumuz her şeyi vermemizi istemedi mi? Bir kul, Rabbi'nin isteğini nasıl geri çevirebilir?” Ve gitmek için ayağa kalktığında şu sözleri ekledi, “Merak etmeyin; Tanrı bana göz kulak olacaktır.”

İki yıl geçti ve ziyaretçi kendini bir kez daha o köyde buldu. Samet Amca'yı gördü ve nasıl olduğunu sordu. Samet Amca yüksek sesle güldü. “Ben size ne demiştim?” dedi, “Tanrı bana çok iyi göz kulak oldu. Ben ona bir eşek verdim ve O bana bir katır verdi. Şimdi oraya buraya birçok ürün taşıyabiliyorum ve daha öncekinden çok daha fazlasını kazanıyorum.”

Fona yapılan bütün bağışların tamamen ve kesinlikle gönüllülüğe bağlı özellikte olması gerektiği ana ilkesini her zaman akılda tutma gereksinimini size hatırlatmak istiyorum. Şunun herkes için açık ve net olması gerekir ki, ne kadar ufak ve dolaylı da olsa, zorlamanın herhangi bir şekli, başlangıcından beri Fonun oluşumunun temelinde yatan prensibin bizzat köküne darbe vurur. Dikkatli bir şekilde ifade edilen ve etkileyici ve saygın tarzdaki genel özelliğe sahip çağrılar bütün koşullarda boş karşılanmakla beraber, Emrin yayılması için yaptığı bağışın doğasına, miktarına ve amacına karar vermek tamamen her vicdanlı inananın takdirine bırakılmalıdır.¹³

Hz. Şevki Efendi

1 1952'de İran Bahaileri Emrin Velisi'nin Hz. Bab'ın Makamı'nın üstyapısının inşaatına yönelik katkıda bulunmaya çağırın mesajını aldıklarında, ülkenin her yanından Milli Mahfile cömert bağışlar hemen ulaşmaya başladı.

Tahran Bahailerinden, bağışlarını şehrin kuzeyinde bulunan Milli Ofislerine veya Haziretü'l-Kuds'e götürmeleri istendi. Yerde kalın bir kar tabakasının bulunduğu son derece sert bir kışın tam ortasıydı ve ulaşım için uygun vasıta bulunmuyordu. Fakat bu durum, bağışlarını sunmak için Ofise gelen sürekli Bahai akımını durdurmadı. Paraları, mücevherleri, kameraları ve sunabilecek başka neleri varsa getirdiler. Genellikle gece sokaklarda çok az ışık olan, hatta hiç ışık olmayan Tahran'ın güneyinde yaşayan en fakirleri

bile, akşamları işten eve döndükten sonra, havaya direnerek ve kilometrelerce yürüyerek bağışlarını Haziretü'l-Kuds'e götürürlerdi.

İran'daki Bahailerin verdiği bu karşılık o kadar büyüktü ki bir süre sonra Emrin Velisi Milli Mahfile bir telgraf gönderdi ve Makam'ın inşaatı için yeterince bağış toplandığını ve daha fazla toplanmasına gerek olmadığını bildirdi. Bu haber, Emrin Velisi'nin telgrafı alındıktan sonra bağışta bulunmak için gelen ahbablara iletildi. Fakat onlar, çoğu gözü yaşlı bir şekilde, milli sandık eminine bağışları geri çevrilmesin diye yalvardılar. Özellikle yaşlı bir bayan o kadar acıklı bir şekilde ağlıyordu ki sandık emininin yüreği parayı geri çevirmeye el vermedi. Arz-ı Akdes'ten yeni bir talimat gelene kadar parayı tutacağını söyledi.

En sonunda Milli Mahfil, Emrin Velisi'ne bir telgraf gönderip Kermil Dağı üzerinde daha sonra inşa edilecek binalar için bu ekstra bağışları kabul etmesi için yalvarmak zorunda kaldı.

Mansur ve arkadaşı Raşit on iki yaşında Bahailerdi. MHz. Bab'ın Makamı için inşa edilecek üst yapıdan haberdar olmuşlardı ve yetişkinlerin toplayabildikleri kadar çok para toplayıp Arz-ı Akdes'e göndermeye çalıştıklarını biliyorlardı.

Bu iki genç, proje hakkında çok heyecanlandılar ve Makam için kendilerinin de katkıda bulunması gerektiğine karar verdiler. Fakat para bulmak çok zordu ve her defasında birkaç kuruş kenara koymak için yaratıcı yöntemler kullanmaları gerekiyordu.

Her iki genç küçük de olsa düzenli olarak Fona bir miktar katkıda bulunmayı başarıyordu, fakat ikisi de diğerinin bu parayı nasıl edindiğini bilmiyordu. Yıllar sonra birer yetişkin olarak bir araya geldiklerinde ve artık bu konu hakkında konuşmaya çekinmediklerinde, bu değerli kuruluşların nereden geldiğini birbirlerine anlattılar. Mansur, evlerinde sıcak banyo yapma imkânları olmadığı için babasının haftada bir kere hamama gitmesi için para verdiğini anlattı. Mansur her nasılsa bir hafta evde banyo yapmayı ve diğer hafta hamama gitmeyi başarmıştı. Bu şekilde tasarruf ettiği para Hz. Bab'ın Makamı'na gitti.

Raşit kuru üzümlerle para biriktirdi. O günlerde bazı belli başlı gıda ürünlerini İran'da tedarik etmek çok zordu. Bunlardan bir tanesi şekerdi; o yüzden birçok insan çayları ile beraber kuru üzüm kullanırdı. Ne zaman Raşit'e çayı ile beraber yemesi için bir avuç dolusu kuru üzüm verilirse, sadece birkaç tanesini yer ve gerisini bir kutuya koyardı. Kutu dolduğu zaman, kuru üzümleri kendisinden satın alan babasına götürürdü. Raşit'in neden bu kuru üzümleri sattığını bilen babası karşılığında ödediği tutarda hep cömert davranmıştı.

Tanrı Emri'nin Eli Amelia Collins hiçbir zaman Emir için büyük miktarlarda bağışta bulunma fırsatını kaçırmazdı. Hz. Şevki Efendi'nin zamanında, Emrin Velisi Kermil Dağı'ndaki Bahai mülklerini arttırdığında ya da inananları farklı ülkelerdeki Mabetleri ve Bahai Ofisleri için arazi alımına katkıda bulunmaya teşvik ettiğinde, Amelia Collins istisnasız bir şekilde kendisine çek gönderen ilk isimlerin arasında yer alıyordu. Bazı zamanlar, Hz. Şevki Efendi'ye

duyduğu derin sevgiden dolayı ve kişisel ihtiyaçları için ne kadar az harcadığını bildiğinden ötürü Hz. Şevki Efendi'ye de bir çek verir ve kendisi için kabul etmesini rica ederdi. Emrin Velisi bu hediyeyi nezaketle kabul eder ve sonra onu Emir için yapmakta olduğu bir projede kullanırdı.

Bayan Collins Hayfa'da olduğu bir zamanda Emrin Velisi'ne bir çek verdi ve hâlihazırda çeşitli Fonlara katkıda bulunduğunu söyleyerek, bu çeki bir hediye olarak kendi ihtiyaçları için kabul etmesi hususunda yalvardı. Hz. Şevki Efendi kendisine teşekkür etti ve çeki cebine koydu.

Bayan Collins bu olaydan bir süre sonra Hayfa'da, ziyarete gelmiş inananlarla Emrin Velisi'nin de hazır bulunduğu bir akşam yemeğinde otururken, ziyaretçilerden biri Hz. Şevki Efendi'ye Arz-ı Akdes'i ziyareti esnasında orada herhangi bir hizmette bulunup bulunamayacağını sordu. Emrin Velisi kendisine duvar işçiliği yapıp yapamayacağını sorduğunda ziyaretçi ahabap bunu yapabileceğini söyledi. Emrin Velisi, bu durumda ertesi gün Behci'ye gidip Kutsal arazinin girişindeki Collins Kapısı'nın tamirine yardım edebileceğini söyledi.

Bayan Collins, Emrin Velisi'nin kendisine ithaf ettiği bu büyük onuru ilk kez o akşam duydu ve Hz. Şevki Efendi'nin bu kapının parasını kendisine verdiği çekle ödediğini anladı.

Bu ise üzücü bir hikâye olacak:

Emrin Velisi zamanında bazı ahabaplar Arz-ı Akdes'te ziyaretteydi. Etraflarındaki Makamların ve bahçelerin güzelliğinden o kadar etkilenmişlerdi ki ziyarette buldukları süre içerisinde Emrin Velisi'ne Emir için özel

bir şey yapıp yapamayacaklarını sordular. Hz. Şevki Efendi ülkelerine dönüp orada Emre hizmet etmelerini buyurdu. Fakat onlar Arz-ı Akdes'te özel bir hizmette bulunmak istedikleri konusunda ısrar ettiler. Makamların etrafındaki bahçelerin genişletilmesine yönelik maddi teberruda bulunmalarına izin vermesi için Emrin Velisi'ne yalvardılar. Emrin Velisi nihayet razı oldu ve Kermil Dağı üzerinde bir arazinin bir an önce satın alınması gerektiğini söyledi. Kendilerine fiyatını açıkladı ve onlar çok heyecanlı bir şekilde tüm miktarı karşılayabileceklerini temin ettiler. Evlerine döner dönmez parayı göndereceklerini söylediler.

Emrin Velisi bekledi fakat para hiçbir zaman ulaşmadı. Nihayet o araziye kendisi almaya karar verdiğinde fiyatı ilk değerinin kat be kat üstüne çıkmıştı.

Aşağıdaki bölüm, Amerika Milli Ruhani Mahfili'nin Asandık eminine gönderilen bir mektuptan olup yazılı bir rapordan alınmıştır:

“Annemiz bize Kermil Dağı'ndaki binalardan ve tamamlandıklarında Küçük Barış'ın yolunu açacağından bahsetti. Başka çocuklar korkuyorlar ama biz korkmuyoruz, çünkü biz Bahai'yiz ve biliyoruz ki Küçük Barış'tan sonra Büyük Barış gelecek.

“Annemiz bize elli milyon dolara ihtiyacımız olduğunu okudu. Bu çok para ve bizde bu kadar para yok, üzgünüz! Fakat siz aynı zamanda çok komik bir soru sormuşsunuz: ‘BİR FİLİ NASIL YERSİNİZ?’ ve sonra da bize cevabı vermişsiniz: ‘HER SEFERİNDE BİR ISIRIK ALARAK!’ Bu komik ve doğru... 14 Kasım'da annemiz bize bir doğum

günü partisi düzenleyecekti, geçtiğimiz günlerde dokuz ve yedi yaşına bastık; fakat biz elli milyon dolarlık koca file kendi ısırtığımızı vermek istedik, o yüzden annemize partinin yerine parayı Tanrı'nın Kavis'i'nin inşaatına gönderip gönderemeyeceğimizi sorduk. Annemiz bize evet dedi. Çek ona ait ama para bize ait.”

Dorothy ve Martin evleneceklerdi ve çok sade bir düğün yapmaya karar verdiler. Büyük bir kutlama için harcaacakları parayı Kermil Dağı'ndaki Kavis Projesi'ne gönderdiler.

Ayrıca Bahai dostlarından ve akrabalarından, kendilerine düğün hediyeleri satın almak yerine Kavis'in etrafındaki binalara bağışta bulunmalarını rica ettiler.

Birkaç Bahai Avustralya'daki küçük bir kentte bir toplantıda bir araya gelmişti. İçlerinden birisi, Kermil Dağı'ndaki Kavis'in etrafındaki binalar için para toplamak adına “sevinç dolu bağışlar için özel bir gün” düzenlemeyi planlamalarını önerdi.

Bir süre tam bir sessizlik oldu. Hiçbiri zengin değildi ve günbegün artan hayat pahalılığı sebebiyle pek fazla para biriktirme imkânları yoktu. Kısıtlı olan kaynaklarından bir de Fonlar için para verme düşüncesi ilk başta pek hoş gelmedi. Belki de akılları başka ihtiyaçlara kaymış olabilirdi – ödenecek faturalar, evde yapılacak tamiratlar, çocuklarının ihtiyaç duydukları ayakkabılar. Fonlara destek olmak her

zaman kolay değildir; fakat Hz. Bahauallah'a olan sevgileri genellikle inananların kalplerine egemen olur.

Dostlardan biri, “Neden olmasın?” dedi, “Ne zaman düzenleyelim?” Diğerleri de kısa süre içerisinde detayları tartışmaya dâhil oldular ve bu mutluluk verici olay için Hz. Bahauallah'ın Doğum Günü seçildi.

O mübarek günde, neşeli bir ruhla ve Allah'ın Mazharı'nı tanımış olma lütfunun minnettarlığı olarak, mütevazı gelirleri olan bu küçük Bahai grubu O'nun Emri'ne cömertçe bağışta bulundular. Ve toplanan parayı saydıklarında bin dolardan daha fazla para toplamış olduklarına neredeyse inanmamışlardı!

Kırsal Bölgedeki Kadınlar için Faizi Bahai Meslek Enstitüsü'nü hiç duydunuz mu? Bu Enstitü Hindistan'ın İndore bölgesindedir. Enstitü, bu bölgenin tümündeki köylerden gelen, okula gitmemiş kadınlar için eğitim ve mesleki kurslar sağlamaktadır.

Faizi Enstitüsü'nde eğitim almış ve orada Bahai olmuş on dokuz ve yirmi yaşlarında iki genç kız, en fakir kabile bölgelerinden gelmişlerdi. Eğitimlerini tamamladıktan birkaç ay sonra bu iki kız UNESCO'nun sponsor olduğu ve Uluslararası Okuryazarlık Görev Gücü tarafından organize edilen “Öğrenenlerin Şarkı Yarışması” etkinliğinde yer aldılar. Otuz dört farklı organizasyon bu yarışmaya katıldı.

Yarışmacıların her biri kendi organizasyonları tarafından takdim edilip, müzik aletleri eşliğinde Hintçe şarkılar söylediler. Bahai kızlar tek istisnaydı. Sahneye kabile kıyafetleriyle tek başlarına çıkıp iki bin izleyiciye kendilerini

tanıttılar. Kendi kabile şivelerinde besteledikleri şarkıya hiçbir ileri derecede gelişmiş müzik eşlik etmiyordu.

Şarkılarının yarısında ışıklar söndü ve mikrofon yaklaşık bir dakika çalışmadı. Kızlar bu ilave imtihanı sıra dışı bir cesaretle karşıladılar ve şarkılarına devam ettiler. Jüri onları duyabiliyordu ve bitirdiklerinde şarkılarını Hintçeye tercüme etmelerini istediler. Bahai öğretmenleri şarkının sözlerini tercüme etti. Şarkıda kızlar Bahai Enstitüsüne gitmeden önce eğitimsiz olduklarını anlatıyorlardı. Orada okumayı ve yazmayı, saymayı, saati, ağırlık ve ölçüleri öğrendiklerini söylüyorlardı. Kendi geçimlerini sağlamak için nasıl dikiş dikecekleri ve dikiş makinesini nasıl kullanacakları öğretilmişti. Karanlıktan aydınlığa çıkmışlardı ve şimdi bu ışığı köylerindeki karanlığı dağıtmaya götürüyorlardı.

İki kız 1.000 rupi olan birincilik ödülünü kazandılar. Hayatlarında daha önce hiç bu kadar para görmemişlerdi. Gözlerinde yaşlarla öğretmenlerine yaklaştılar ve “Tüm bunlar Hz. Bahauallah’ın lütfundan başka bir şey değil. Bir kısmını Fonlara vermeden bu paraya dokunmayacağız,” dediler. 100 rupi Kavis Projesi için ve 100 rupi Delhi’deki Mabet için verdiler. Her birine kalan 400’er rupi ile dikiş makinelerinin ilk taksitini ödediler.

Bahai sayısının dünya nüfusuna oranla oldukça az ve buna karşılık ibtiyaç içindeki insanların sayısının çok fazla olduğunu, hepimiz sahip olduğumuz her şeyi bağışlasak bile çekilen acının sadece son derece küçük bir miktarından daha fazlasını hafifletmeyeceğimizi her zaman aklımızda tutmalıyız. Bu, yardıma muhtaç olanlara yardım etmememiz gerektiği anlamına gelmiyor, elbette yardım etmeliyiz. Fakat

Emre yapacağımız katkılar insanlığı açlık ve sefalet yükünden kesin olarak kurtarmanın en emin yoludur; çünkü sadece Hz. Bahau'llah'ın kaynağı İlahi olan sistemi vasıtasıyla ki dünya ayaklarının üzerinde tekrar durabilir ve sefalet, korku, açlık, savaş, vs. yok edilebilir. Bahai olmayanlar bizim çalışmalarımıza bağıştta bulunamazlar veya bizim adımıza işimizi yapamazlar; öyleyse gerçekten ilk görevimiz kendi tebliğ çalışmalarımızı desteklemektir, çünkü ulusların iyileşmesini bu sağlayacaktır.¹⁴

Hz. Şevki Efendi adına yazılan bir mektuptan

Yüce Adalet Evi tarafından başlatılmış olan önemli projelerin olağanüstü sonuçları olmuştur ve dünyanın her tarafında milyonlarca kişi bu projelerden şu veya bu şekilde istifade etmiştir. Ancak bu harikulade başarılar Hz. Bahau'llah'ın her yerdeki takipçilerinin sürekli fedakârlıkları olmadan mümkün olamazdı.

Bir keresinde Ortadoğu'daki küçük bir ülkenin Milli Ruhani Mahfili, Uluslararası Fona göndermeyi arzu ettikleri para miktarı için oldukça yüksek bir hedef belirlemişti. İdaresindeki Mahalli Ruhani Mahfiller, Milli Ruhani Mahfilin taleplerini karşılayabilmek için ellerinden geleni yaptılar ancak gerekli miktarı toplamayı başaramadılar.

Bu durum Bahailere açıklandığında bazıları yardımcı olabilecekleri özgün yollar düşündüler. Aralarında karşılayabileceği bütün tutarı verdiğini düşünen, fakat daha da fazla bağıştta bulunabilmenin bir yolunu bulmaya kararlı olan genç bir adam vardı.

Bu adam dükkânında fotoğrafçılıkla ilgili araç gereçler de satan bir fotoğrafçıydı. Her günkü ilk müşterisinden kazandığı parayı, bu para ister fotoğraf çekmek için aldığı bir ödeme ister sattığı pahalı bir ürünün bedeli olsun, bir kenara koyup Fona bağışlamaya karar verdi. Kendisi duruma çok şaşırsa da kısa sürede olağanüstü bir miktar para toplamıştı. Bu katkı, kendisi gibi Milli Mahfilin koyduğu hedefi karşılamaya yardımcı olmak için üstün bir çaba göstermeye kararlı olan diğerlerinin katkılarına eklendi.

X...’de savaş çıktığında oradaki ahbablar Uluslararası Fon için yaptıkları taahhüdü yerine getirecek durumda değillerdi. Kendi hedeflerini gerçekleştirmiş olan komşu ülke Y...’deki dostlar, X... Bahaileri adına Uluslararası Fon için ilave bir miktar göndermeye karar verdiler. Tam bir arınmışlıkla her biri verebildiği kadar miktarda bağışta bulundu ve toplamda 200.000 Amerikan doları toplandı.

Daha sonra iletişim eski haline döndüğünde X...’deki Bahailerin Dünya Merkezi’ne 500.000 Amerikan doları taahhütte bulunduğunu ve savaş başlamadan önce bunun 300.000 Amerikan dolarını gönderdiklerini öğrendiler. Y...’deki dostların onların adına bağışta buldukları miktar, taahhütlerini tamamlamak için ihtiyaç duydukları tutarın birebir aynısıydı.

Mesajlarından birinde Yüce Adalet Evi, Uluslararası Fona yapılan bağışlarda bir düşünüş olduğunu ve Dünya

Merkezi'nin taahhütlerini yerine getiremediğini dünya Bahailerine duyurdu.

Tüm ülkelerden gelen bağışlarda artışa sebep olan bu mesaj, çoğu ellerindeki her şeyi veren A...'daki Bahailerden olağanüstü bir karşılık gördü. Bunlardan biri olan bir satış elemanı, arabasını bağışladı. Geçimini sağlaması için arabanın gerekli olduğunu bilen Mahfil, yeni bir araç alabilecek duruma gelene kadar arabayı kendisine kiraladı. Zengin bir adam olan bir başka Bahai tüm birikimini bağışladı. Yine bir başkası, sadece sahip olduğu her şeyi bağışlamakla kalmayıp Fona yardımcı olmak için bankadan yüksek bir miktarda para ödünç aldı ve daha sonra faiziyle geri ödedi. Herkesin yaptığı nakit bağışların haricinde, kadınlar dört kiloyu bulan altın mücevherlerini bağışladılar! Sonuçta 1.700.000 Amerikan dolarından fazla bağışta bulundular.

Nispeten az Bahai'nin bulunduğu, yerkürenin sadece bir bölgesinden gelen bu muazzam bağış beraberinde o kadar çok özveri getirdi ki Yüce Adalet Evi oradaki Bahailerin bağış göndermeyi durdurmalarını istedi.

... *Her inanan kendi muhakemesine ve Emrin ihtiyaçlarına göre hareket etmelidir. Kriz zamanlarında, ister Emrin işlerinde ister kişinin kendi ailesinde olsun, insanlar doğal olarak normal durumlara nazaran farklı hareket ederler. Fakat bu konulardaki kararlar her Bahai bireyin kendisine kalmalıdır.*¹⁵

Hz. Şevki Efendi adına yazılan bir mektuptan

Hz. Bahauallah'ın Kutsal Topraklar'a gelişinin yüzüncü yıldönümü, Akdeniz'in kalbinde yer alan Palermo'da düzenlenen görkemli bir konferansta inananları tarafından kutlandı.

Konferans bittiğinde katılımcıların dokuz günlük ziyarete çıkıp Hayfa ve Akka'daki Kutsal Makamları ziyaret etmelerine izin verildi. Bu olağanüstü inayet karşılığında hissettikleri minnettarlığın bir işareti olarak birçok ziyaretçi Uluslararası Fona bağışta bulundu. Aralarında Almanya'dan gelen bir Bahai vardı. Çok yüklü bir bağış yaparak makbuzunun Almanya Bahaileri Milli Ruhani Mahfilı adına hazırlanmasını söyledi. Fakat makbuz gönderildiğinde Milli Mahfil böyle bir miktar parayı göndermediğine dair yanıt verdi. Bağışta bulunan kişinin belirsiz kalmayı tercih ettiği ortaya çıktı.

Yunus evleniyordu ve karısına altın bir kolye satın almak için para ödünç aldı. Zaman geçti. Yunus borcunu geri ödedi ve özel günlerde karısının o değerli kolyeyi taktığını görmekten mutluluk duyuyordu.

Bir akşam bu çift bir toplantıda beraber oturuyor ve Dünya Merkezi'nden gelen, Uluslararası Bahai Fonu'na bağışta bulunma çağrısı yapılan bir mesajı dinliyordu. Yunus eşine döndü. Eşi, "Çok iyi biliyorsun ki verebilecek hiç paramız yok," diye fısıldadı. Yunus onun taktığı altın kolyeye masumca baktı. Eşi gülümseyip Fona bağışlamak için kolyeyi boynundan çıkardı.

Sacit doğup büyüdüğü yerden İran'ın başka bir yöresine muhacerete gitmişti. Orada işleri bozulmuştu ve her ne kadar önceleri varlıklı bir adam olmuşsa da şimdi işlerini sürdürebilmek için ciddi anlamda kaynağa ihtiyaç duyuyordu; bu yüzden Nawnahalan'dan*** kredi alma işlemleri için başkente gitti.

Tahran'dayken, Yüce Adalet Evi Binası'nın inşaatını tamamlamak için fona ihtiyaç olduğunu öğrendi ve bu kadar hayatî bir anda Uluslararası Fona sunabileceği hiçbir şeyi olmadığı için kederle doldu. Sonra da aklına şu düşünce geldi: “Bireysel ihtiyacımın olduğu bir anda kendim için borçlanabiliyorsam, Emrin ihtiyacı olduğu bir anda neden onun için de borçlanmayayım?” Bankadan aldığı kredinin yarısını Uluslararası Fona bağışladı ve diğer yarısı ile evine döndü.

Günler geçtikçe, Sacit'in işleri çok iyiye gitti ve tekrar rahat bir yaşam sürdürebilecek hale geldi. Sonra da İran'da Bahailere karşı zulümler başladı ve sahip olduğu her şeye el konuldu.

Yüce Adalet Evi Binası inşa edilirken yaptığı özverili bağıştan haberdar olan bir dostuna Sacit şöyle dedi: “Borç aldığım paranın yarısını Uluslararası Fona bağışladığım için ne kadar da mutluyum. Onun neticesi, kimsenin elimden alamayacağı bir inayettir; buna karşılık paranın diğer yarısı ile elde ettiğim her şey şimdi kayboldu.”

*** İran Bahailerinin sahip olduğu bir çocuk tasarruf bankası

... *B*agışta bulunmaları konusunda Babailere asla baskı yapılmamalıdır, bu gönüllülükle yapılıyor olmalı ve dostlar kendileri açıkça bahsetmek istemedikleri sürece gizli olarak kabul edilmelidir.¹⁶

Hız Şevki Efendi adına yazılan bir mektuptan

Hukukullah

Hacı Emin ilk Hukukullah Emimi'ydi. Hz. Bahau'llah ve Hz. Abdülbaha'nın günlerinde hayatının çoğunu İran ve Kutsal Topraklar arasında seyahat ederek geçiriyordu. Yolların emniyetsiz olduğu ve seyahatlerin çoğunun yayan yapıldığı bir dönemde, Hacı Emin Kutsal Topraklar'a götürdüğü Hukukullah ve başka bağışları toplayarak İran'da köyden köye ve kentten kente giderdi.

Hacı Emin'in, İran'dan yanında getirdiği miktara birazcık daha para ekleyebilmek için mümkün olan her şeyden kendini mahrum ettiği bilinirdi. Yemeği genellikle, gittiği her yere yanında taşıdığı kuru ekme ve biraz yoğurttan ibaretti. Yoğurdu su ile sulandırıp İranlıların *düğ*^{†††} dediği şeyi yapıp kuru ekmeği içine parçalardı. Fakat suya o kadar az yoğurt koyardı ki Hacı Emin'in *düğ*'u İran'daki Bahailer arasında bir gelenek haline gelmişti. Bu basit yiyeceği, ülke boyunca seyahat ederken başkaları ile sıklıkla paylaşırdı. Çoğu kez yemek yemek için bir Bahai'nin evinde kalmaya davet edildiğinde, ev sahiplerini *düğ*'undan ve ekmeğinden yemeleri ve kendisi için yemeğe harcayacakları parayı Kutsal Topraklar'a götürmesi için kendisine vermeye ikna ederdi.

İran'daki tüm Bahailer Hacı Emin'i sevip sayardı ve onun samimiyeti ve adanmışlığı ile ilgili anlatılan harikulade birçok hikâye vardır. Bir keresinde Kutsal Topraklar'a gitmek için yola koyulduğunda çok yoksul bir kadın, yanında götürmesi için Hacı Emin'e bir madeni para verdi. Hacı Emin teşekkür

---

^{†††} Ç.N. : Ayrar

edip parayı cebine koydu. Hz. Abdülbaha'nın evine ulaşır ulaşmaz her zaman yaptığı gibi, topladığı bağışları Kendisine takdim etti. Hz. Abdülbaha genellikle, yorulmak bilmez emeklerinden dolayı teşekkür edip onu verdi. Hacı Emin'in dürüstlüğü sorgulanamazdı ve hesaplamalarında hiçbir zaman hata yapmamıştı. Aslında hesabını tutmak hiç de zor değildi, çünkü kendine ait parası hiç olmadı.

Fakat bu defa kendisi de hayrete düşmüştü; zira parayı takdim ettiğinde Hz. Abdülbaha Hacı Emin'e nazikçe bakıp tutarda bir şeylerin eksik olduğunu söyledi. Hacı Emin, ne olmuş olabileceğini anlayamadan Hz. Abdülbaha'nın huzurundan derin bir üzüntüyle ayrıldı. Gözyaşlarıyla odasına gitti ve secde ederek dua etti. Bunu yapar yapmaz dizinin altında sert bir metal parçası hissetti. Bu, Kutsal Topraklar'a gitmek üzereyken yoksul kadının kendisine verdiği küçük madeni paraydı. Para, cebindeki bir delikten uzun paltosunun astarının içine kaymıştı.

Hacı Emin madeni parayı alıp hemen Hz. Abdülbaha'nın yanına gitti. Hz. Abdülbaha ona övgüler yağdırdı. Parayı öptü ve tüm diğer bağışlardan daha değerli olduğunu söyledi, çünkü bu para en büyük fedakârlıkla verilmişti.

Necefabad, İnan'da İsfahan yakınlarında, Emrin ilk günlerinden beri Bahailerin bulunduğu bir köydür. O zamanlarda bu köydeki inananların çoğu badem bağlarına sahip varlıklı çiftilerdi.

O günlerde İnan'da pek fazla köylü okuma yazma bilmezdi ve köylü Bahailerin Hukukullahlarını hesaplamaları zordu. Fakat Necefabad'daki bazı inananlar kendileri için bir

sistem geliştirmişlerdi: bağlarındaki her on dokuzuncu ağaç Hukukullah için işaretlenmişti. Bademler toplanmak için hazır olduklarında işaretli ağaçlardaki bademler ayrı olarak toplanıp satılırdı. Bu para daha sonra Kutsal Topraklar'a Hukukullah olarak gönderilirdi.

Ayrıca bademlerle yüklü ağaçların bazı dallarına ip bağlayarak onları başka Bahai Fonları için işaretlerdi.

Hukuk talep etmeye izin verilmemiştir. Bu emir Tanrı Kitabı'nda belirtilmiştir, zira Tanrı tarafından emredilen çeşitli gerekli konular maddi vasıtalara bağlıdır. Bu nedenle, bir kimse büyük bir memnuniyet ve istekle, hatta ısrarla, bu lütuftan pay almak isterse, bunu kabul edebilirsiniz. Aksi halde böyle bir şeyi kabul etmeye izin verilmemiştir.¹⁷

Hız, Babauallah

Bay **Musa Banani** Afrika'ya muhacerete gitmeden önce varlıklı bir iş adamıydı ve Tanrı'nın Emri'nin Eli olarak atanmıştı. Onunla çalışan Kemal, Tahran'daki hayatı ile ilgili ilginç bir olay anlattı.

Bay Banani, başkentin en iyi muhitlerinden birindeki çok değerli bir mülkü satmaya karar verdi ve iki adam bununla ilgili kendisiyle görüşmek üzere yanına geldi. Kendilerine fiyat söylendi ve onlar da satın almak istediklerini ama ellerinde yeterince nakit paraları olmadığını söylediler. Bay Banani'nin, parayı toparlayabileceklerini ümit ettikleri bir ay boyunca mülkü başkasına satmamasını rica ettiler. Ricaları

kabul edildi ve Bay Banani günün tarihini not edip satılan yeri o güne kadar satın alamazlarsa başka birilerine teklif edeceğini belirtti. Bu anlaşma sözlü olarak yapıldı ve hiçbir şey kâğıda dökülmedi.

Biraz zaman geçti ve adamlardan bir daha ses seda çıkmadı. Sonra da bir gün başka bir kişi mülkü satın almaya geldi. Bay Banani ilk müşterilere verdiği sözden bahsetti ama adam diğerlerinin ödeyecekleri tutarın iki katını vermeye hazır olduğunu ve tüm parayı yanında getirdiğini söyledi. Kemal oldukça heveslenmişti ve Bay Banani'nin bu teklifi kabul ettiğini görmek için sabırsızlanıyordu, çünkü böyle müthiş bir fırsat kaçırılmamalıydı. İlk müşteriler mülkü satın alma konusunda ciddi olsalardı sahibi ile tekrar iletişime geçmiş olacaklarını ileri sürdü. Fakat Bay Banani sözünden dönemeyeceğini söyledi. Anlaştıkları gibi ay sonuna kadar görünmezlerse o zaman mülkünü başkalarına satmakta özgür olacaktı.

Müşteri hayal kırıklığına uğramış vaziyette ayrıldı ama ayın son gününde tekrar geri geldi. Kemal, Bay Banani'nin tapu belgelerini imzalamaya başlayacağı beklentisiyle kendisini hevesle karşıladı. "Ama gün henüz sona ermedi," dedi Bay Banani. "Adamlar her an gelebilirler. Gün batımına kadar beklememiz gerekir."

Müşteri tekrar ayrıldı ama şehre dönmedi. Bay Banani'nin evi Tahran'ın kenar mahallelerinden birindeydi ve adam oraya yakın bir yerde, akşam geri dönebileceği vakte kadar bekledi. Sonra Bay Banani Kemal'e, "Adamları arayıp ne yapmaya karar verdiklerini öğrenmen gerektiğini düşünüyorum. Tarihi unutmuş olmaları mümkün," dedi. Kemal telefon edip cevabı öğrendi. Parayı denkleştiremedikleri için üzgündüler.

Belgeler artık imzalanmış, mülk satılmış ve paralar alınmıştı. Müşteri ayrıldığında saat epey ilerlemişti ancak Bay Banani, Kemal'e şöyle dedi, "Lütfen gidip bizi şehre götüreceğiz bir araba kirala." Kemal şaşkınlıkla, "Gecenin bu saatinde mi?" diye sordu. "Şehre ulaşana kadar gece yarısını geçmiş olacak." Bay Banani, "Varga'nın evine gidip az önce aldığım paranın Hukukullah'ını ödemem gerekiyor," dedi. "Ama Hukukullah'ı şüphesiz sabah da ödeyebilirsiniz," dedi Kemal. Bay Banani kendisine ciddiyetle baktı: "Gece boyunca ölmeyeceğimi garanti edebilir misin?" Kendisi bizzat iyi bir Bahai olan Kemal bu yorumdan oldukça etkilendi. "Arabayı hemen getirtiyorum," dedi.

Ey insanlar, kendinizi böyle büyük bir inayetten mahrum etmemeye dikkat edin. Gerçi sizden ve göklerde ve yerde bulunanlardan daha zengin olduğunuz halde, yine de bunu size emrettik; bunda Her Şeyi Bilen ve Her Şeyden Haberdar olan Allah'tan başka kimsenin bilemeyeceği yararlar ve hikmetler vardır. Söyle: O, sahip olduklarınızı bu yolla paklamayı ve Allah'ın istediği kimselerin dışında kimsenin kavrayamayacağı makamlara yaklaşmanızı sağlamayı istemiştir. O, gerçekten de Fazıl Sahibi, Lütfedici ve Kerim'dir.¹⁸

Hz. Babau'llah

Hindistan'da bir Hukukullah Emimi, bazı köylü Bahailerini ziyareti sırasında bu Fona bağışta bulunmanın önemini açıklamıştı. Çiftçi olan köylülerden biri daha sonra bu görevli

hanıma mektup yazdı ve kendi maddi durumu göz önünde bulundurulduğunda Hukukullah için oldukça yüklü olan bir banka havalesini mektuba iliştiirdi.

Tarlasında yetiştirdiği her şey için – pirinç, soğan, patates vs.– o sene kazandığı tüm paranın detaylı dökümünü de vermişti. Hukukullah için gönderdiği tutar, gerçekte o seneki birikiminin %19’u yerine kazancının %19’u idi.

Bu cömert ruhun şimdi öğrenmek istediği tek şey, havale masrafını Hukukullah için kenara ayırdığı paradan düşmesinin kabul edilir olup olmadığıydı.

X...!deki Yahudilere karşı yapılan şiddetli zulümler, o ülkedeki Yahudi geçmişe sahip birçok Bahai’yi içine alıyordu. Bunların arasında hiçbir yargılama yapılmadan bir hapishane hücreesine mahkûm edilen, varlıklı bir işadamı olan David vardı. Kendisini İsrail için casusluk yapmakla suçlayan gizli polis zaman zaman bununla ilgili kendisini sorguluyordu ve tabii ki her defasında aynı cevabı alıyordu: David bir Bahai idi, Yahudi değildi ve dini onu siyasete karışmaktan men ediyordu.

Hapishanede üç ay geçirdikten sonra, davasının kendisinin ölüm cezasına çarptırılmasını öneren daha üst mercilere intikal ettirildiğini öğrenmek üzere polis amirinin ofisine çağrıldı.

David şoka uğramıştı ve son derece üzüntülü bir vaziyette hücreesine geri döndü. Birdenbire Hz. Bahauallah’tan bir alıntıyı anımsadı:

*Ne mutlu Allah'ın yanına, O'nun kullarına veya Hukukullah'a karşı bir yükümlülüğü olmadan yükselene.*¹⁹

David'in ruh hali değişti ve Hukukullah'ını son kuruşuna kadar ödediğini hatırladığında, kesilmişlik ve son derece bir huzur hissi ruhunu kapladı.

Hikâyenin geri kalanı Fonlarla ilgili değil ama okuyucular David'e ne olduğunu merak edebileceği için, hikâyenin kalanı şöyle devam etmektedir:

Dört ay sonra polis amiri David'i ofisine tekrar çağırdı ve kendisine bir anlaşma teklif etti. Birçok başka Yahudi'nin amire bir miktar para ödediği ve hapisshaneden serbest bırakıldığı David'e anlatıldı. O da aynısını yapabiliyordu; aksi takdirde "yargılanmaksızın hapisshanede iki yüz yıl tutulacağı" konusunda uyarıldı. David şöyle yanıtladı: "Ben bu hapisshaneye Allah'ın İradesiyle girdim ve O'nun İradesiyle buradan ayrılacağım." Hüccesine dönmesini emrederken amir, "Sen deli misin?!" diye bağırdı.

Kendisine sunulan teklifi kabul etmemek için David'in üç gerekçesi vardı. Öncelikle yetkililere gerçek bir Bahai olduğunu kanıtlamak istiyordu. İkincisi hapisshaneden çıkmak için o parayı öderse, orada bulunan diğer Bahailerin, özellikle bu parayı ödeyemeyecek durumda olan gençlerin hiçbir zaman serbest bırakılma şansına sahip olamayacaklarını biliyordu ve üçüncüsü de, bir Bahai olarak rüşvet ödemeyip Allah'ın yardımına güvenmesi gerektiğini hissediyordu.

David tutuklandıktan on ay sonra hükümetin politikası değişti ve başkan, yargılanmadan hapsedilen binlerce kişinin davasını araştırmak üzere bir heyet oluşturdu. David bunlardan biriydi ve aynı polis amirine kendisini serbest bırakma emri verildi.

E. K. büyük bir bilgin ve harikulade bir Bahai'ydi. İran Milli Ruhani Mahfili tüm zamanını Emre adamasını rica etmişti, dolayısıyla günlerini birçok faydalı kitaplar yazmakla ve başta gençler olmak üzere Bahailerini derinleştirmekle geçiriyordu. Kendine ait bir geliri olmadığı için, Milli Fondan çok mütevazı bir aylığı kabul etti.

Öğrencilerinden biri olan ve işlerine yardımcı olmak amacıyla sıklıkla evine giden Kazım, öğretmeninin Milli Ofis'ten gelen aylığına, yüzde on dokuzunu Hukukullah için iade etmeden asla dokunmadığını fark etti. Kazım şaşırmişti çünkü öğretmenin başka bir geliri olmadığını ve aldığı aylığın zaruri ihtiyaçlarına zar zor yettiğini biliyordu; bu yüzden bir gün kendisine bu konuyu sordu. Öğretmenine şöyle dedi: "Siz tekrar tekrar bize Hukukullah ile ilgili yasaları açıkladınız. Hukukullah vermenin sadece birikimi olan kişilere farz olduğunu söylediniz. Yaşamak için ne kadar az paranız olduğunu biliyorum, o halde nasıl oluyor da siz kendiniz her ay Hukukullah için paranızın bir bölümünü veriyorsunuz?" Öğretmeni, "Evladım," diye yanıtladı, "kendim için sakladığım paranın bana ait olduğunu mu düşünüyorsun? O da aslında Allah'a aittir. Harcadığım para O'nundur ve O'na geri verdiğim ufak tutar sadece kendi vicdanımı rahatlatmak içindir."

Kazım, gerçek âşıkların, bilgili kişilerin ölçütleriyle sınırlanmış olmadıklarını fark etti. Onların fedakârlık ölçüsünün sınırı yoktur.

Bir kimsenin mülkü Vahid (on dokuz) sayısına eşdeğer olduğunda, Hukukullah'ı ödenecek asgari miktara ulaşılır; başka bir tabirle, bir kişi yıllık masraflarını

düştükten sonra, on dokuz miskal altın veya buna eşdeğer mülk sahibi olursa, Hukuk uygulama aşamasına gelir ve bu ödeme zorunludur.²⁰

Hız. Babauallah

Şu notlar, Hukukullah Eminlerinden birine ulaştı:

“Hukukullah yasına dair sevgimizi ve anlayışımızı artırdığınız için size teşekkür etmek istiyoruz... On dokuz miskale ulaşana kadar günleri ve küçük mal varlığımızı saydık. Yakın zamanda gerçekleşen mucizeler serisi sayesinde nihayet başarabildik.

“En içten sevgimizle lütfen ilk Hukukullah ödememizi kabul edin.”

“Bu Rızvan, sonsuza kadar hayatımın en mutlu günü olacak. Bu, Hukukullah yasının başlangıcı! Yazılarda geçen, bu dünyada bile var olan cennet ile ilgili bölümleri şimdi anlıyorum. Bu Rızvan’da kalbime yerleştirilen şeyi benden alabilecek hiçbir dünyevi olay ya da durum kesinlikle yoktur.

Bu ilk Hukukullah bağıışı en yüksek derece sevinç, özgürlük ve kabul edilmesi arzusu ile verilmektedir. Hz. Bahauallah bunun gerçek olduğunu biliyor. Bu gün için dua ettim. Annem ve babam ebedi âlemdeler ve onlar Bahai değillerdi; eşim Bahai değil, ailemizde çocuklarımız dışında kimse Bahai değildir. Şimdi en azından, anne babamın bu dünyadaki emeklerinden bana miras kalanın küçük bir

kısımının meyvesi gerçek cennet için kullanılacak –
İnsanlığın Birliği ve bu gerçeği cisimleştiren Kurum.”

*Bir kimse kendiliğinden azami bir sevinç ve neşe ile
Hukuk verirse, kabul edilir, ancak bunun aksi olmaz.
Bu gibi amellerin yararı kişilerin kendilerine döner.²¹*

Hz. Babau'llah

Ulusal Fon

Kate ve Ivan, Kanada'da yaşadıkları eski evlerinde uzun zamandır yapılması gereken tamiratlar için para biriktirmişti. Garaja yeni bir kapı takılmalıydı. Çatıya yeni tahta kiremitler lazımdı ve eski bacanın tekrar inşa edilmesi gerekiyordu.

Fakat daha bu işlere başlamamışlardı ki Milli Ruhani Mahfilden bir mesaj geldi. Ülkedeki tüm Bahailere Fonlarda ciddi bir açık olduğu duyuruluyor ve krizi gidermede yardımcı olmaları için çağrıda bulunuluyordu.

Kate ve Ivan derhal karşılık verdiler. Tamiratlar için biriktirmiş oldukları parayı verdiler.

Bu cömert teberruyu yaptıktan kısa bir süre sonra Kate ve Ivan'ın yaşadıkları şehirde son yılların en kötü kasırgası gerçekleşti. Evlerini talan etti, garaj kapısı yıkıldı, çatının üzerindeki kiremitler uçtu ve eski baca parçalandı. Ve doğal olarak sigorta şirketi bu tamirlerin masraflarının çoğunu karşıladı.

Kate şöyle dedi: “Fona öncelik ver, Allah gerisinin çaresine bakacaktır.”

Avrupa ülkelerinden birinde bir keresinde Bahai bir bayan Milli Fon için yüklü bir miktar para gönderdi ve şu dokunaklı hikâyeyi anlattı:

“Kocam ile evlendikten sonra çok fazla içki içtiğini fark ettim ve bu tehlikeli alışkanlığını durdurması için hiçbir şey onu ikna edemiyordu. Zaman geçtikçe hem kendi geleceğim hem de çocuklarımın geleceği konusunda endişelenmeye başladım ve talihsizliğe karşı köşeye bir miktar para koymaya başladım.

“Bir yıl önce hizmetçi kızımız dâhil tüm ailemiz Bahai oldu. Eşimin Hz. Bahauallah’a olan büyük sevgisi onu içki alışkanlığından kurtardı ve şimdi arkadaşları ona likör ikram ettiğinde şöyle diyor: ‘Beni her zaman sarhoş eden mükemmel bir içki buldum.’ Başkalarına Emir’den bahsedebilmek için bu bahaneyi kullanır.

“Şimdi bir yıl geçti ve kocamın elini hiçbir zaman alkole sürmeyeceğini biliyorum.

“Geleceğimizin güvende olduğunu hissediyorum ve artık yoksulluktan endişelenmeme gerek yok. Bu yüzden birikimlerimi Fona bağışlıyorum ve Bahai kitaplarının basımında kullanılmasını rica ediyorum ki başkaları da benim gibi güvenliğe giden gerçek yoldan haberdar olabilsin.”

Bu bayanın bilmediği gerçek şuydu ki o ülkenin Milli Ruhani Mahfili tam o dönemde üç Bahai kitabını kendi dillerine tercüme etmeyi bitirmişti, fakat basmak için parası yoktu. Bu sevgili ruhun Milli Fona bağışladığı miktar, baskı için lazım olan miktarın birebir aynısıydı.

Emre hizmetin bir yönüne özel ilgi gösteren Bahailer vardır ve ona cömertçe katkıda bulunurlar. Bu onların

başka Bahai Fonlarına bağışta bulunmadıkları anlamına gelmez, fakat kendileri için çok önemli olan bir göreve özel önem verirler ve o hizmet alanında özel teyit görürler.

Bu Bahailerden biri, cömertliği sayesinde Gucaratı'de çok sayıda Bahai kitabının tercüme edilip basılmasına vasita olan Hindistan'daki V... idi.

Bir diğeri de Bahai literatürünü farklı dillerde sürekli bastıran, Pakistan'daki **İsfendiyar Bahtiyari** idi. Emrin Velisi'nin "Emrin sütunlarından biri" olarak adlandırdığı bu muazzam adam, Emre çeşitli yollarla o kadar iyi hizmet etti ki hangi hizmet alanında öne geçtiğini söylemek kolay değildir. Bir keresinde bir iş kurmak için Karaçi'den Delhi'ye bir miktar sermaye getirmişti. Tam o zamanda Milli Fonun büyük ihtiyacını öğrendiğinde Delhi'ye getirdiği tüm parayı Milli Mahfile verip evine eli boş döndü.

Tüm inananların bireysel ve kolektif olarak cömert ve devamlı destekleri aracılığıyla bağışların akışı düzenli şekilde sağlanmadıkça, Milli Fonun Emrin ihtiyaçlarını ve gerekliliklerini asla karşılayamayacağı aşikârdır.²²

Hız Şevki Efendi adına yazılan bir mektuptan

Orta Afrika'da, Zaire'nin bir köyünde, yakın zamanda Emri kabul etmiş olan üç adanmış Bahai kadın, Hz. Bahauallah içki içilmesini yasakladığı için artık palmiye ağaçlarını şarap üretmek için kullanmamaya karar verdiler.

Fakat bu onların tek geçim kaynağı olduğu için, bunun dışında nasıl geçinebileceklerini düşünüyorlardı.

Kadınlar kendi köylerinden yirmi kilometre uzaktaki bir kente yerleşmiş olan bir Bahai muhacir ile meşveret ettiler ve o da yaşadıkları köy evinin önüne dükkân niyetine bir masa kurmalarını önerdi. Kendilerine toptan fiyatına şeker, tuz ve kibrit gibi bazı küçük şeyler satın alabileceğini ve onların da bunları perakende fiyatından satarak kâr elde edebileceklerini söyledi. Bunu üç ay denemelerine ve sonucuna bakmalarına karar verildi.

Muhacir iki haftada bir kadınların ihtiyaç duydukları malzemeleri köylerine götürdü. Onlar ise bunları sattı, borçlarını geri ödedi ve yeni bir mal sevkiyatı için ödeme yaptılar. Üç ayın sonunda kadınlar muhacire, sadece kâr etmekle kalmayıp şarap ticaretlerinden kazanabileceklerinden bile daha fazla para kazandıklarını söylediler. Muhacirden kazandıkları bu ilave parayı Hz. Bahauallah'a bir şükran ifadesi olarak Milli Fona bağışlamasını rica ettiler.

Uzun yıllar önce Britanya Adaları'nın Milli Ruhani Mahfili, o ülkedeki tüm Bahai toplumlarına Milli Fonun masraflarını karşılayamadığını ve o dönemlerde oldukça yüksek bir miktar olan doksan beş pound eksi bakiyede olduğunu bildiren bir duyuru yayınladı. Acil yardıma ihtiyaç vardı ve dostların ne kadar miktarda para gönderebilirlerse göndermeleri isteniyordu.

Beş Bahai, Galler'deki bir şehirde On Dokuz Gün Ziyafeti için toplanmıştı. Duyuruyu okudular ve birbirlerine umutsuzca baktılar. Hiçbirinin verecek çok fazla şeyi yoktu.

Dua ettiler, ettiler ve sonra Mahalli Fon kutularında ne varsa ve ek olarak yanlarındaki tüm nakit parayı vermeye karar verdiler.

Sekiz pound toplamayı başarabildikleri için hem sevindiler hem de şaşırıldılar. Dostlardan biri bir zarf bulup Milli Mahfilin adresini yazdı, diğerinin kullanabilecekleri bir pulu vardı ve üçüncüsü parayı alıp hızla postaneye gitti ve havale talimatı vererek aynı öğleden sonra parayı Milli Ofise gönderdi.

Emily uzun yıllardan beri İngiltere’de okul öğretmenliği yapmış, fakat sağlık durumundan ötürü erken emekliliğe ayrılmak zorunda kalmıştı. O günlerde öğretmenler çok az para kazanırdı ve Emily zamanından önce emekliye ayrıldığı için emeklilik maaşını bütünüyle almıyordu. Tek bir odada yaşıyordu ve geçimini sağlamak için mümkün olan her şeyden tasarruf ediyordu. Ama Milli Fona düzenli bir bağış gönderirdi. Bunu yapabilmek için Emily haftada bir gün yemek yemezdi.

Eğer Milli Rubani Mahfil Emrin çok çeşitli ve durmadan artan aktivitelerini hakkıyla idare etmeyi arzuluyorsa o kurumun milli sandığına sürekli bir fon akışı olması gerekir. Her Bahai, ne kadar yoksul olursa olsun, bu hususta ne kadar ağır bir sorumluluk yüklenmesi gerektiğinin farkında olmalıdır ve Hz. Bahaullah’ın Dünya Düzeninin bir inanırı olarak ruhani gelişiminin büyük ölçüde, O’nun Dininin ilahi kurumlarını maddi olarak desteklemeye hazır

*olduğunu amellerle kanıtlama ölçüsüne bağlı olacağından emin olması gerekir.*²³

Hız Şevki Efendi adına yazılan bir mektuptan

Şıdan çok zengin bir aileden gelen genç bir Bahai'ydi ve Şı kuzey Tahran'ın en zengin muhitinde yaşıyordu. Gittiği On Dokuz Gün Ziyafetlerine katılan Bahailerin hepsi kendisi gibi varlıklı ve entelektüel kimselerdi. Bunun sebebi Tahran'da binlerce Bahai'nin olması ve hepsinin tek bir On Dokuz Gün Ziyafeti'ne gidememesiydi. Mahalli Ruhani Mahfil bu yüzden şehri birçok bölgeye ayırmıştı ve Bahailer kendi bölgelerinde düzenlenen Ziyafete gidiyorlardı.

Kırk yıl önce Tahran'da henüz çok az sayıda araba varken Şıdan, mahallesindeki diğer Bahailer gibi On Dokuz Gün Ziyafeti'ne kendi arabasıyla gidiyordu ve bir sonraki Ziyafetin yapılacağı evi seçerken düşündükleri bir konu da sokağın genişliği ve arabalarını oraya park edip edemeyecekleriydi.

Şıdan aşağıdaki öyküyü yıllar sonra bir arkadaşına anlatmıştır:

“On Dokuz Gün Ziyafetlerimiz her zaman pahalı halıların ve güzel mobilyaların bulunduğu büyük evlerde düzenlenirdi ve Bahailer oraya son model ithal arabalarıyla gelirlerdi. Fakat aramızda hayatını su satarak kazanan bir Bahai de vardı.

“Şunu belirtmeliyim ki gençlik zamanımda Tahran'da su tesisatı yoktu. Evlerimizde şehrin kuzeyinden güneyine doğru akan açık bir derenin doldurduğu su depoları bulunurdu. Sular depoda bir süre bekletildikten sonra bir

hayli temiz olurdu ve hatta birçok kişi bu suyu içmek için bile kullanırdı. Fakat Tahran'ın kuzeyinde ikamet eden zenginler içme sularını satın alırlardı. Bu sular bir kaynaktan çıkar ve sucular tarafından yük arabalarıyla evlere taşınırdı.

“Bu sucular şehrin en fakir insanlarıydılar. Sattıkları her kova su için çok cüzi bir para alır ve gün boyu kazandıkları miktar onların iyi bir akşam yemeğini karşılamalarına bile yetmezdi.

“Bir sucu cebinde genellikle insanların attığı kilimlerden yapılmış bir kese taşırdı. Sıklıkla yine kendisinin eski lastik parçalarını birbirine dikerek yaptığı uzun plastik çizmeler giyerdi. Paçalarını sudan korumak için sıvıstırıp çizmesinin içine sokar, fakat kuru kalmayı asla başaramazdı. Ne zaman bir sucu görsen ıslak ve çamur içindeydi ve bizim On Dokuz Gün Ziyafetimize katılan sucu da tüm diğer sucular gibiydi.

“Adam asla bir Ziyafeti kaçırmazdı. Sessizce gelir, Ziyafetin yapıldığı odanın kapısına yakın bir yerde otururdu ki neler olup bittiğini duyabilirdi. Varlığı orada bulunanları rahatsız etmesin diye kaygılı görünürdü ve etrafta bulunan pahalı nesnelere ıslak ve çamurlu çizmeleri ve elbiseleriyle dokunmamak için azami özen gösterirdi. Konuştuğunu hiç duymazdım ve okunan şeyleri tam olarak anladığından veya sofistike tartışmalarımızı takip edebildiğinden emin değildim. O günlerde epeyce genç ve utangaçtım, soru da sormazdım, fakat o sucunun nasıl olup da bizim muhitte yaşadığını sıklıkla merak ederdim. Kendi kendime muhtemelen doğrudan işten geliyor ya da şehrin hemen dışındaki tepelere yapılmış gecekondularından birinde yaşıyor diye düşünürdüm. Adam ilgimi çekerdi ve çoğunlukla onun gelişini ve gidişini seyrederdim.

“Bir akşam, fonlar için özel bir talepte bulunan bir haber bülteni okundu. Milli Mahfil taahhütlerini karşılayamıyordu ve Emrin ülkemizdeki gelişimi ahbabların fedakâr bağışlarına bağlıydı. Ziyafette hazır bulunanların bu talebe karşılığı çabuk oldu. Baylar cüzdanlarını çıkardı, bayanlar el çantalarını açtı ve büyük banknotlar teker teker Fon kutusuna koyuldu. O sucuya baktım. Hiçbir tepki belirtisi göstermedi. Gönderilen duyurunun ne hakkında olduğunu anlamış mıydı acaba diye düşündüm.

“Ziyafetin sosyal bölümüne geldiğinde insanlar dolanmaya ve birbirleriyle konuşmaya başladılar. Hiç kimse sucunun farkında değildi – ben hariç. Kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafa bakarken onu gördüm; daha sonra eski kesesini çıkardı, bağını çözdü ve içindeki bütün parayı avucuna boşalttı. Ufak bozukluklar büyük elini doldurmuştu. Sonrasında, hâlâ fark edileceğinden endişeli bir şekilde, Fon kutusuna yaklaştı, parasını içine koydu ve sessizce yürüyerek uzaklaştı.

“Duygulanmışım ve kendi kendime dedim ki, ‘Adam bu akşam aç kalacak. Doyurması gereken bir ailesi var mı acaba... Ya hastalanır ve yarın çalışamazsa? Son kuruşuna kadar sahip olduğu her şeyi verdi! Hangimiz sahip olduğumuzun tamamını verdik? Tanrı, O’na verdiğimiz karşılığını ödeyeceğini söyler, fakat bu adamın parası iade edilemeyecek kadar kıymetli. Tanrı bunun hepsini kabul edecek ve hiçbiri geri dönmeyecektir.’”

'Gücünün yettiği kadar bağışta bulunmak' düşüncesine gelince: Bu hiçbir şekilde bir sınır koymak veya fedakârlık yapma olanağını engellemek anlamına gelmez.

Kişinin Milli Fona katkılarının bir sınırı olamaz. Kişi ne kadar çok bağışta bulunabilirse o kadar iyidir; özellikle bu gibi bağışlar bağışta bulunan kişinin başka istek ve arzularından feragat etmesini gerektirdiğinde. Tabii ki, fedakârlık ne kadar zorlayıcıysa Allah'ın nazârında o kadar övgüye değer olacaktır. Çünkü sonuçta önemli olan kişinin yaptığı bağışın miktarından ziyade bu gibi bağışların beraberinde getirdiği feragatin ölçüsüdür. Emrin çeşitli fonlarına evrensel ve yürekte destek verilmesinin gerekliliğini vurgularken her zaman göz önünde bulundurmamız gereken şey, sadece bağışta bulunma olgusu değil fakat bağışta bulunurkenki ruh halidir.²⁴

Hz. şevki Efendi

Güllerin Öyküsü

1979'da yeni bir zulüm dalgası İran Bahailerinin üzerinden geçiyordu ve binlerce kadın, erkek ve çocuk Hz. Bahauallah'a olan inançları yüzünden acı çekti. Bahailer işlerinden kovulmuş, emeklilik maaşları kesilmiş, çocukları okul ve üniversitelere gitmekten alıkonulmuş, evleri yağmalanmış ve mülkleri gasp edilmişti. Yüzlercesi hapsedilmiş ve işkence görmüş ve 1986 yılı itibariyle yüz seksen dokuzu şehit edilmişti. Bu saf ve yiğit ruhlar inançları uğruna canlarını seve seve feda ettiler, çünkü onlara hayatta kalabilmeleri için sunulan seçenek İnançlarını inkâr etmektir.

Güllerin öyküsü İranlı Bahailerin fedakârlıklarının, dünyanın başka yerlerindeki inanan yoldaşlarının yaşamlarında yarattığı etkiye dair kısa bir bakıştır.

İran'daki inananlara adanmış unutulmaz 189 gün boyunca, Amerika'daki Bahai toplumu, hizmetin olağanüstü seviyelerine çıktı ve Bahai aktivite sahalarının her birinde büyük zaferler kazandı. Değişik Eyaletler kitle iletişim araçları yoluyla Emri ilan etmede, yeni bölgeleri Emre açmada, yeni inananlar tescil etmede, derinleşme kursları yürütmede, çocuk sınıfları başlatmada ve daha birçok başka aktivitede birbirleriyle yarıştılar. Amerikan Bahai yayınlarından alınan buradaki kısa bölümler, bu dönem boyunca Fonlara yapılan sadece birkaç katkıya değinmektedir.

Aktivitelerin bütün bu hızlı artışı İran'daki Bahai mahkûmların Amerika'daki kız ve erkek kardeşlerine yolladıkları 189 gülden oluşan bir hediye ile başladı.

Aşağıdaki mektup Amerika Milli Ruhani Mahfili tarafından kendi ülkelerindeki Bahailere hitaben bu güllerin öyküsünü açıklar mahiyette yazılmıştır:

“Sevgili Bahai Dostlar,

“Ulusun geneline bir hareket yayılmakta; İran’da mahkûm Bahailerden gelen bir hediyeden doğan bir hareket. Bu hareket bütün Altı Yıllık Plan’ın ruhunu şekillendirmeyi vaat etmektedir.

“Bu Bahai mahkûmlar, kişisel koşullara bakmaksızın bireylerin Emri ilerletmedeki gücünün dokunaklı bir örneğini sundular. Hz. Bahauallah’a olan inançlarından dolayı hapsedilen bu sarsılmaz ruhlar, Amerikan Bahai toplumu için bir hediye satın almışlardır: her biri yakın tarihteki o şehitlerden birini temsil eden 189 gülden oluşan bir hediye. Güller Milli Konvansın’da, daha sonra bunları kendi Bölgelerinde binlerce Bahai ile paylaşan delegelere takdim edilmiştir. Bu sevgi jesti boydan boya bu ülkedeki inananların hayal gücünü zapt etmiştir.

“Mahkûmlar, güllere iliştilen bir mektupta Amerikan Bahailerinden ‘bizim icrasından men edildiğimiz hizmeti telafi etmek üzere ayağa kalkmalarını’ rica etmişlerdir. Birleşik Hareket Kampanyası ruhuyla Milli Ruhani Mahfil ve Kıtasal Müşavirler şimdi sizleri bu kıymetli hediyein hakkını ödemek için müşterek bir çabaya katılmaya davet etmektedir.

“Altı Yıllık Plan, Hz. Bab’ın Doğumu olan 20 Ekim’de, Nisan’daki Milli Konvansın’ın son gününe dek devam edecek olan 189 günlük ‘Güllerin Ruhı’ içinde zaferler kampanyası ile birlikte başlatılacaktır. Her bir gün o kıymetli ‘güllerden’ birine adanacaktır.

“Bizim sevgili arkadaşlarımızın icra etmekten men edildiği hizmeti telafi etmek üzere ruhani bir bireysel ve toplumsal fedakârlık kampanyası düzenlemekte sizlerin yardımını talep etmekteyiz. 189 günün her birinde her bir kişi kendine ‘Bugün Milli Bahai Fonu için fedakârlıkta bulundum mu?’, ‘Bugün Allah’ın Emrini bir ruha tebliğ ettim mi?’, ‘Bugün insanlığa hizmet uğrunda her fırsatın peşinden gittim mi?’ diye sorsun.

“Her bir zafer önemlidir. Lütfen *kendi* zaferlerinizin öykülerini ve fotoğraflarını Wilmette, Illinois Milli Bahai Ofisi’ne yollayın... Bunlar, kendi deyimleriyle ‘Baha’nın kırık kanatlı kuşları’ olan İran’daki mahkûmların onuruna Yüce Adalet Evi’ne gönderilecek paha biçilmez bültenin bir parçası olacaklardır. ‘Güllerin Ruhü’ esasında ihtiyaç durumunda birbirine yardım eden yakın ve sevgi dolu bir ailenin somut örneğidir. Bu, tek bir küresel aile olmanın ne demek olduğunu dünyaya gösterebilme fırsatımızdır.

“Sevgi dolu Ebha selamlarımızla,

“Amerika Bahaileri Milli Ruhani Mahfili

17 Ekim 1986”

Bir aile, güllerin karşılığını ödemek üzere attıkları ilk adımları yazmış olan herkesin duygularını ifade eden bir not paylaştı:

“Bu ilave katkı, bugün başlayan 189 günlük süre boyunca fazladan çabalarımızın bir parçasıdır. Kendisi de hayatını feda ederek en yüksek örneği ortaya koyan Hz. Bab’ın Doğumunu kutladığımız bu günde kahraman şehitlerimizi

hatırlamamız uygun olacaktır! Size hatırlanacak 189 gün sözü veriyoruz!”

‘Güllerin Ruhü’ onuruna toplumumuz Haiti’deki Bahai Okulundan dokuz çocuğun eğitimini karşılamayı planlamaktadır. – *Portsmouth, New Hampshire*

Güller kampanyası boyunca toplumumuz Milli Fona katkılarımızı %110 arttırmayı taahhüt etmiştir. Ülkenin geri kalanının da bu ayrıcalıktan payını almasını ümit ederiz. – *Aurora, Colorado (Kolorado)*

‘Güllerin Ruhü’yla Vermont-Rochester Ruhani Mahfili İran’daki şehitlerin fedakârlıklarını onurlandırmak üzere 189 gül desenli el yapımı yorganın yapımını finanse etmektedir. Amaç, Vermont’taki dostlar arasında daha büyük bir birliği beslemek ve Milli Fona katkıları arttırmaktır. Fona yapılacak bireysel her bağış, bu fevkalade sanat eserine kimin sahip olacağını belirlemek üzere eyalet genelindeki kutlamalarda düzenlenecek çekiliş için bağışta bulunan kişiye bir bilet hakkı kazandıracaktır.

Tanskei’de 5 yerel Haziretü’l-Kuds ve eğitim okulu inşa etmeye yardım edilecektir. – *Ventura County, Kaliforniya*

Riverside Bahai Okulu'nun altı yaş sınıfı, "F'leri" – Feast, Fast, Fund^{†††} çalıştı ve "Güllerin bir parçası" olabilmek için kartlar ve bağışlar yolladı.

Bireylerden gelenler:

"Güllerin Ruhu hakkında düşünme fırsatım oldu... Hz. Bab'dan Molla Hüseyin'e ve beni tebliğ eden kişilere kadar herkes, bana En Büyük Hediyeyi vermiş olanlar, İranlı inananlardı...

"Çoğunlukla tarihimizde isimlerini bırakmamış o isimsizleri, izsiz fakirleri, tahammülleri ve sebatlarıyla ışıktı dünyaya yayan, muhacerete kalkacak çocuklar yetiştiren, Ziyafetten sonra evi temizleyen, ücra bir köyde bir Ofis inşa etmek için çalışan, Emre olan aşkla ayakta duran kişileri düşündüm hep... İşte benim bağışım: O isimsiz, izsiz olanların onuruna her bir Bahai ayı için 19 Amerikan doları... ve bu benim düzenli bağışım olacak."

"**K**ocam ve ben muntazam bağışlarla teberruda bulunuruz, fakat işte burada 'güllerin karşılığı olarak' yardımda bulunmak için ilave bir miktar var. İranlı Bahailerin bu jesti karşısında çok etkilendim – onlar çok şey verdiler ve bana çok az şey kazandıracak olan bu miktar olmadan da yaşayabileceğimi hissediyorum."

---

††† Ç.N.: Bu kelimeler İngilizcede Ziyafet, Oruç, Fon demektir.

“Tanrı’nın bana merhameti bol bol olmuştur ve büyük bir minnettarlıkla Fona katkıda bulunabilecek durumdayım ve bunu büyük bir neşeyle yapacağım. ‘Güllerin Ruhu’nun gücü hayatımı etkiledi, kendi zilletimin derinliklerindeyken bana ulaştı ve sevgili Emrime tüm kalbimle geri dönmemi sağladı.”

Milli Rubani Mahfilden:

“İranlı Bahailere adanmış 189 ‘zafer günleri’ döneminin Milli Konvansın’ın bitiş günü olan 26 Nisan’da sona ermesine sadece birkaç gün kaldı.

“Bu zaman süresince başarılarımız muazzam olmuştur. ‘Güllerin Ruhu’yla verilen karşılıkları İran Bahaileri onuruna Yüce Adalet Evi’ne gönderilecek bülten için derlemek biraz zaman alacaktır.

“Amerikan Bahai Toplumu fedakârlık ruhuyla salıverilebilen güce dair yeni bir aktivite ve anlayış seviyesine çıkmıştır.

“Çabalarımız sayesinde şimdi bizler ‘bütün vücudu etkileyecek ve sırasıyla daha fazla büyümeyi sağlayacak ve daha büyük lütufları hepimizin üzerine saçacak kuvvetin artışı karşısında hayretler içinde kalacağımızı’ beyan ettiği zaman Yüce Adalet Evi’nin neye atıfta bulunduğunu çok daha iyi fark etmekteyiz.

“Toplumumuz asla İran’daki sevgili kız ve erkek kardeşlerimizden güllerden oluşan o fevkalade hediye almadan önceki gibi olmayacaktır.

“Şunu hatırlamalıyız ki ‘Güllerin Ruhu’nun gerçek özü, geçici bir ilham ve güç kaynağından değil, aksine daimi bir Kaynaktan – erişmek istediğimiz her an bize açık olan bir Kaynaktan – gelmektedir.

“Dua ve tefekkür yoluyla o Kaynaktan istifade etmek ve sonra da olayları dualarımız cevaplanmışçasına ele almak güvenine ve kararlılığına sahip olmak, her gün yapabileceğimiz bir şeydir: ‘Güllerin Ruhu’yla 189 zafer günü süresince tanık olduklarımız gibi böylesi başarıları günlük yaşantımızın bir parçası haline getirmek.”

Bahai Ofisleri

I. Dünya Savaşı daha yeni bitmişti. Perişan haldeki Alman Bahailer, Batı Almanya'da tekrar bir araya geliyor ve işlerini düzene sokmaya çalışıyorlardı. Nazi rejimi sırasında ciddi baskı altında yaşamışlardı; Emir yasaklanmıştı, Bahailerin toplanmasına veya inançları hakkında konuşmalarına izin verilmiyordu ve Bahai literatürüne el konulmuştu. Artık özgürlüğe tekrar kavuşmuşken Bahailer en çok ihtiyaç duydukları şeyin Bahai kitapları ve broşürleri olduğunu fark ettiler. Ne yazık ki o günlerde ülkede baskı için ne kâğıt ne de mürekkep bulunmuyordu.

İnsanların yeterli yiyeceği bile yoktu ve Bahailer diğer herkesle aynı durumdaydı. Savaş öncesi Alman parası bir gecede değersiz hale gelmişti ve paraya sahip olanlar bile o parayla hiçbir şey satın alamıyordu.

Amerikalı inananlar Almanya'daki Bahai kız ve erkek kardeşlerine yiyecek kolileri göndermeye başladılar, bu hediyelerin parasını çıkarabilmek için genellikle farklı işlerde ekstra mesaiye kalıyorlardı. Fakat Alman Bahailer baskı kâğıdı ve mürekkebi alabileceklerse kendilerine gönderilen değerli yiyecekleri feda etmeyi tercih etmeye karar verdiler. O zor zamanlarda Bahai literatürünü yayınlamaya başlamayı işte bu şekilde başardılar.

Alman Bahailerin savaştan hemen sonra giriştikleri bir başka proje Frankfurt'ta bir Milli Bahai Ofisi inşa etmektir. Bunu Emrin Velisi istemişti ve yapmaları gereken fedakârlık ne kadar büyük olursa olsun onu hayal kırıklığına uğratmayacaklardı.

Stuttgart Bahaileri Ofis için özel bir yolla bağış topladılar. Kumaştan küçük siyah torbalar yaptılar ve toplumun her üyesi her zaman bunlardan birini cebinde taşırdı. Tasarruf edilebilen her bir kuruş bu torbaya atılırdı. Fona para biriktirebilmek için Bahailer mümkün olan her şekilde masrafları kıstılar. Otobüse binmek yerine yürüdüler, belirli gıda ürünleriyle aldıkları yeşil pulları iade ederek ve boş şişeler için aldıkları depozitolarla para topladılar. Torbalarını kuruş kuruş doldurdular ve her On Dokuz Gün Ziyafeti'nde boşalttılar.

Frankfurt'taki Bahai Ofisi'ni ziyaret etmiş olan binlerce kişinin arasında, burasının ne kadar muazzam fedakârlıklarla inşa edildiğini fark eden muhtemelen çok az kişi vardır.

Milli Sandığa^{§§§} destek olmak amacıyla fon temin etmek, şimdiki zamanda, kurmaya çalıştığımız bu yeni doğmuş kurumların can damarını oluşturmaktadır. Bunun önemi, elbette ne kadar vurgulansa azdır. Dile gelmez inayetler bu amaca yönelik her çabayı hiç şüphesiz taçlandıracaktır.²⁵

Hz. Şevki Efendi

Suruş Yiganigi ve hanımı Güney Hindistan'da Bangalor'a muhaceret ediyorlardı ve üzüm yetiştirerek yaşamlarını idame ettirmek ümidiyle şehrin dışında bir arazi parçası satın aldılar.

---

§§§ Milli Fona

Fakat yeni evlerine yerleşmeden önce Milli Konvensına katılmaya karar verdiler. Konvensında Emrin Velisi'nin Milli Ruhani Mahfilin oldukça pahalı bir binayı Milli Ofisleri olarak satın almalarını istediğini ve Milli Mahfilin gerekli olan tutarı toplamada olağanüstü zorlandığını duydular.

Suruş ve eşi sahip oldukları her şeyi bağışladılar ki bu da Bangalor'un dışında sahip oldukları toprak parçasıydı.

Muhacirler yeni evlerine ulaştıklarında Milli Mahfil arazilerine bakmak ve mümkünse satın almak üzere birilerini gönderdi. Bu kişi ise arazinin işe yaramaz olduğunu ve kimsenin orayı asla satın almak istemeyeceğini raporladı. Bunun üzerine Milli Mahfil Suruş'a, kendisinin Milli Fon için gerekli olan parayı temin etmeye yardımcı olup olamayacağını sordu. Suruş ne yapabileceğini düşündü. Nihayet bir karar verdi. Arazinin bedeli olan tutarı borç alıp Milli Mahfil'e gönderdi. Sonra da üzümlerini yetiştirmeye başladı.

Topladığı mahsul herkesi hayrete düşürdü. Suruş'un ümit ettiğiinden bile daha fazlaydı ve kısa sürede tüm borçlarını geri ödeyebildi.

Hindistan Bahailerı 1947'de Milli Ofislerini satın alıyorlardı. Üç değişik bina bulmuşlardı ve Emrin Velisi en büyük ve üçünün arasında kesinlikle en iyi olanı satın almalarını tavsiye etmişti. Tabii ki bu aynı zamanda en pahalı olandı ve Milli Mahfilin bunu karşılayacak parası yoktu.

O zamanlarda Hindistan'daki Bahailerin sayısı azdı ve çoğunlukla fakirdi, fakat bu Emrin Velisi'nin tercihi olduğu için binayı satın almaya kararlıydılar.

Parayı toplamak için inananların yaptıkları fedakârlıklar çoktu, buna rağmen tapunun alınacağı tarihten birkaç gün önce Milli Mahfilin hâlâ 100.000 rupi eksikliği vardı ki 1947'de çok yüksek olan bir tutardı.

Bir işadamı ve nispeten yeni bir Bahai olan **Amreliwala**, son saatte parayı yaratarak durumu kurtardı. Bu tutarın sadece bir kısmı kendine aitti; gerisini bankadan borç almıştı ve daha sonra faizle geri ödedi.

Bu cömert ruh, New Era Lisesi'nin arsası satın alındığında tekrar kendini gösterdi. Bir yaylada güzel bir mekân bulunmuştu ve çok uygun bir fiyata satın alınma ihtimali vardı ama Hindistan'daki Bahailerin yeterli parası yoktu. Mülkü kaybetmeye sadece yirmi dört saat kala Amreliwala dükkânına ipotek koydurarak parayı bankadan borçlandı ve Bahailer bunu yavaş yavaş geri ödediler.

S izden özellikle, inananları, Emrin idari gelişiminin bu ilk günlerinde Hareketin büyümesi ve yayılması için vazgeçilmez araç olan milli Bahai Fonu ile ilgili kurumların önemi ... konusunda etkilemenizi arzu etmektedir. Bu fona bağışlar ayrıca, her inananın inancının ölçüsünü ve niteliğini snayabileceği ve Emre adanmışlığının ve bağlılığının yoğunluğunu amelleriyle kanutlayabileceği pratik ve etkin bir yol da oluşturmaktadır.²⁶

Hız. Şevki Efendi adına yazılan bir mektuptan

1939'da ... Milli Ruhani Mahfil, başkent'in en iyi muhitlerinden birinde Milli Bahai Ofisleri için arazi parçası satın aldı. İdari bir birim, bir misafirhane ve büyük bir toplantı salonu inşa edilmesine karar verilmişti, fakat inşaata başlayabilmek için Milli Mahfilin yirmi beş yılda geri ödenmesi gereken bir kredi çekmesi gerekiyordu.

O zamanlarda ülkede sadece yaklaşık üç yüz Bahai vardı, bunların yarısı başkent'in etrafında yaşayan köylülerdi ve bazıları o kadar fakirdi ki şehirde düzenlenen toplantılara katılabilmek için üç mil yürüyorlardı çünkü otobüs parasını karşılayamıyorlardı.

Krediyi aldığı anda Milli Mahfil, Milli Ofisin ilk bölümünü 1940'ta ve misafirhaneyi 1942'de inşa etmeyi tamamladı. Bahai Ofisi 1953'te nihayet tamamlanmış ve güzelce tefriş edilmişti. Bahailerin gerçekten gurur duyabilecekleri fevkalade bir binaydı.

O yıllarda her türlü çaba gösterildiyse de ve çocuklar bile Fon için kuruluşlarını biriktirdiyse de Milli Mahfil borcunu geri ödeyememişti. En sonunda kaçınılmaz olan oldu. 1964'te borcun yirmi beş yıl önce alındığı kuruluş tüm tutar bir ay içerisinde geri ödenmezse Bahai Ofisi'nin açık artırmaya çıkartılacağını bildirdi.

Milli Mahfilin dokuz üyesi vahim durumu görüşmek için aceleyle toplandı. ... toplumunun Bahailerinin o kadar kısa sürede o kadar büyük bir tutarda parayı bağışlamalarının mümkün olmayacağı aşikârdı. İnşa etmek için onca acıya katlandıkları Bahai Ofisi kurtarılacaksa yapılabilecek sadece bir şey vardı. Üstün bir fedakârlık ruhu içerisinde Mahfilin dokuz üyesi gerekli olan tutarı kendileri vermeyi ve toplumdan daha sonra toplamayı taahhüt ettiler. Yirmi beş yılda yapılması imkânsız olan şey yirmi beş dakikadan kısa

sürede tamamlanmıştı. Kredi, ay sonundan önce geri ödendi ve Ofis bir Bahai mülkü haline geldi.

Hikâyenin geri kalanı da oldukça ilginçtir, çünkü dünyanın bazı bölgelerinde Hz. Bahau'llah'ın sancağını cesurca yükseltmeye çalışan dostlarımızın adaletsizlikle ve gözü kararmış önyargılarla çevrili olduğunu gösteriyor.

...’daki Bahailere zulümler, inananlar kredilerini geri ödedikten sadece birkaç yıl sonra başladı. Maruz kaldıkları birçok zalimliklerin arasında, onca çaba ve fedakârlıkla inşa edip tefriş ettikleri Ofisin istimlâk edilmesi de vardı.

Yeni Zelanda’daki Wangarei Bahai toplumu hızla büyümekteydi. On Dokuz Gün Ziyafet toplantılarını evlerinde düzenliyorlardı ancak evlerin hiçbiri artık artan sayıyı ağırlayacak büyüklükte değildi. Bir Bahai Ofisi satın almayı düşünmeleri gerekiyordu.

Mahalli Ruhani Mahfilin para sıkıntısı vardı ve böyle bir binayı uzun süre satın alamayacak gibi görünüyordu. Yine de Tanrı’ya güvenip uygun bir yer bakılmasına karar verildi.

Buldukları evlerden bir tanesi kesinlikle çok ideal görünüyordu. Bir başka odaya açılan cam kapılı büyük bir salonu olan, güzel bir yerd. Evi görmeye giden dostlar çok istekli hale geldiler ve Mahfil mümkün olursa orayı satın almaya karar verdi.

Bahailer cömert bağışlarda bulunarak, krediler alarak, krediyi geri ödemek için maaşlarından haftalık düzenli olarak ödeme yapmayı taahhüt ederek ve akıllarına gelen her türlü diğer yardımları yaparak bu karara cevap verdiler. Kredilerden bir tanesi Güney Amerika’ya tebliğ gezisine

gitmiş genç bir Bahai'den geldi. Yeni Zelanda'ya dönüş biletini karşılayacak olan bin doları gönderdi ve evine dönebilmesi için bir sene içerisinde kendisine geri gönderilmesi şartıyla bir kredi olarak sundu.

Yapılan birçok fedakârlıkla Wangarei Bahaileri, Bahai Ofisi olarak seçtikleri binanın satın alınması için gerekli paranın yarısını toplamayı başarmışlardı. Şimdi toplanması imkânsız görünen 12.000 dolara daha ihtiyaçları vardı. Ancak Mahfil umutlarını kaybetmeme kararı aldı. Hz. Bahauallah eğer Bahailerin o evi satın almalarını istemiyorsa başarılı olamayacaklarının bilinciyle Mahfil bir kredi alabilmenin her türlü imkânını araştırmaya çalışacaktı.

Yeni Zelanda o zamanlarda maddi açıdan çok zor bir dönemden geçiyordu ve bir kredi almak neredeyse imkânsızdı. Bankalara, sigorta şirketlerine ve başka kuruluşlara tek tek gidildi ama hiçbir yardımcı olamıyordu. Mahfil neler yapılabileceğini konuşmak için haftanın birkaç günü toplandı ancak probleme hiçbir çözüm bulunamıyordu.

Tam bir umutsuzluğun içinde bulunduğu bir günde Mahalli Mahfilin başkanı avukatını arayarak herhangi bir şekilde avukatın kendilerine yardım edip edemeyeceğini öğrenmek istedi. Avukat birisinin az önce kredi olarak verilmek üzere kendisine altı bin dolar gönderdiğini ve Bahailerin bu parayı alabileceklerini söyledi. Heyecanlanan Bahai, Milli Ruhani Mahfilin Mahalli Mahfillerine altı bin dolarlık yeni bir kredi vermeye hazır olup olmadığını sormak için hemen Milli sekreteri aradı. Sekreter de birkaç saat sonra geri arayarak krediyi alabileceklerini söyledi.

Wangarei Bahaileri o akşam bir dua toplantısı düzenlemeye ve Ofislerini satın almak için İlahi yardım istemeye zaten karar vermişti. Mahfil başkanı toplantıya

vardığında herkes oradaydı. Mahalli Mahfil üyelerinin kendisiyle bir başka odada bir araya gelmesini rica etti ve uygulandığı için sesi boğuklaşarak ihtiyaçları olan on iki bin doları nasıl temin edebildiklerini anlattı. O akşam yardım için edebilecekleri duaların şimdi ihsan edilen inayetten ötürü övgü ve şükran dualarına dönüşmesi gerektiği söylendiğinde Wangarei toplumunun yaşadığı muhteşem neşeyi hayal etmek mümkündür.

Bahai Ofisi'nin açılışı 1975 yılında, Hz. Bab'ın Doğum Günü'nde gerçekleştirildi. Mahfilin mülkten haberdar edildiği günden satın almaya karar verdiği güne kadar on dokuz gün geçmişti. Ve Bahailerin öğrendikleri ilginç bir bilgi de evi kendisi için inşa eden kişinin 1844'te doğduğu idi.

Wangarei Bahaileri şimdi ödünç aldıkları paraları geri ödemeye koyuldular. Paraları toplamak için düşündükleri birçok yoldan bir tanesi bitpazarında bir tezgâh temin etmekte. İki haftada bir satılık eşyalarını sergilediler ve ortalama kazançları elli dolar olsa da iyi günlerde yüz dolara kadar para topladılar.

Şu veya bu şekilde takdire şayan bir adanmışlıkla ve sebatla, iki buçuk yıl sonra tüm borçları ödenene ve güzel Ofisleri borçtan kurtulana kadar gerekli dolarları topladılar.

Pasifik'teki Solomon Adaları'nda yaşayan Bahailer çok zengin değildir, bu yüzden Fonlara destek olmak için çeşitli yöntemler kullanırlar. Bazıları bahçelerinin bir bölümünü Emir için ayırır. Ayırdıkları bölümde yetiştirdikleri ürünlerden elde ettikleri gelir Fonlar için satılır. Başkaları

özellikle Emre katkıda bulunmak için yapılan el işleri karşılığında kazandıklarını bağışlarlar.

Solomon Adaları'nda yaşayan Harapa Bahaileri kendi Bahai Ofislerini inşa etmeye karar verdiklerinde, Ofis tamamlanıncaya kadar her biri her hafta bir günlük kazançlarını bağışladılar. Örneğin balıkçı, balığa gitmişse o gün tuttuğu balıktan elde ettiği kazancı bağışlardı. Bahailerden bazıları teberru olarak emeklerini ortaya koydu ve haftanın bir günü Ofis inşaatında çalıştı. Her birinin Bahai Ofisinin inşaatında payı vardı ve bununla ne kadar gurur duyuyorlardı!

Şiraz'ın Bahai Ofisi, o şehirde gerçekleştirilen değişik 3 aktivitelere cevap verecek büyüklükte değildi ve Mahalli Ruhani Mahfil yıllardan beri Ofisin bitişiğinde bulunan binayı satın alıp Ofise dâhil etmek için uğraşmıştı. Ancak satın alınmak istenen ev, evi Bahailere satmaya niyeti olmayan, Emrin bir düşmanına aitti. Bahailer için durumu zorlaştırmak adına evin sahibi evi Emre düşman olan ve Ofiste yapılan aktiviteleri engellemeye çalışan bir siyasi partiye kiraladı.

Mümkün olan her şeyi denedikten sonra Mahalli Ruhani Mahfil ihtiyaçları olan bu evi satın alma fikrinden vazgeçmek zorunda kaldı. Ancak hiç kimsenin haberi yokken kararlı bir birey evi satın alıp Şiraz Bahailerine hediye etmeye karar vermişti.

Rüstem, şehrin Müslüman halkı tarafından henüz Bahai olarak tanınmayan yeni bir Bahai idi. Rüstem eğer başarabilirse istenen evin satın alınabilmesi için bunun bir

avantaj olduğunu biliyordu ancak bunun dışında elinde pek başka bir şeyi yoktu, ne yeterli para ne de evi kullanan nüfuzlu kiracıları etkileme imkânı.

Rüstem, çok çalışıp kullandığı aracın üçte birine sahip olmayı başarmış mütevazı bir kamyon şoförüydü. Ayrıca çok para etmeyen, şehrin kenar mahallelerinde eşiyle birlikte yaşadığı küçük bir evi vardı.

Rüstem'in kesinlikle sahip olduğu şey ise Allah'a tam güven ve duaya büyük bir inançtı. O evi Emir için satın alabilmesinde Allah'ın yardım etmesi için aylarca her gün dua etti.

Bir süre sonra evde bulunan siyasi grubun liderinin vefat ettiğini duydu ve ev boşaltılıyordu. Engellerden biri artık aşılmıştı.

Rüstem dua etmekten başka bir şeyler yapmasının zamanının geldiğine karar verdi. Şimdi artık mülkün satın alınması için görüşmelere başlamanın fırsatını kolluyordu. Bu esnada kullandığı kamyondaki hissesini sattı ve evini satışa çıkardı. Evi iyi paraya satıldı ve para kenara konuldu; daha sonra Rüstem ve eşi kiralık çok mütevazı bir daireye taşındılar.

Bir iki hafta sonra evin sahibi vefat etti ve başkentte yaşayan çocukları, Şiraz'daki Bahai Ofisi'nin yanındaki ev için tartışmaya başladılar. Avukatları evi makul bir fiyata satmaya karar verdiler ve Rüstem biriktirdiği para ile o yeri satın almayı başardı.

Bir akşam Mahalli Ruhani Mahfil üyeleri toplandıklarında Rüstem kendileri ile görüşme talebinde bulundu. Kendilerine evin tapu belgelerini takdim etti ve kendisiyle eşi adına bu hediyeyi kabul etmelerini rica etti. Üyeler belgeleri elden ele

gezdirdiler ve birbirlerine şaşkınlık içinde baktılar. Bu gerçek olabilir miydi?

Rüstem ve attığı her adımda kendisini desteklemiş olan eşi hiçbir mükâfat beklemiyorlardı, fakat Allah'tan çok özel bir hediye aldılar. Bu, uzun süreli evliliklerinden sonra artık sonsuza dek çocuk sahibi olabilme umudunu kaybettikleri bir anda sahip oldukları bir çocuktü.

Kerim, A...’da oldukça ilkel bir yere muhaceret etmiş olan ve orada zor koşullar altında yaşayan yirmi yaşında genç bir adamdı. Bazen başka Bahailerin yaşadığı komşu kent olan D...’ye gidip diğer inananlarla buluşur ve ihtiyacı olan birkaç şeyi satın alırdı.

Bir gün kentte istediklerini satın aldıktan sonra Bahailerin o akşam toplandıklarını duydu; bu yüzden kendi yerine dönüşünü erteledi ve toplantılarında onlara iştirak etti.

D... Mahalli Ruhani Mahfilü bir Bahai Ofisi satın almaya karar vermişti ama yeterli parası yoktu. Mahfil, bu amaç için bağışlayabilecekleri ne varsa bağışlamalarını rica etmek için kentin tüm Bahailerini davet etmişti. Mahfilin temsilcisi bir Ofise sahip olmanın önemini açıkladı ve bunun için dostların cömertçe katkı vermeleri çağrısında bulundu.

Herkes karşılık verdi. Bazıları Fon kutusuna nakit koydu, başkaları bağışlamayı taahhüt ettiklerini kâğıt parçalarına yazdılar. Ve yapılan katkılar arasında, kutunun arkasına konulan küçük bir paket vardı.

Para sayıldıktan sonra paket açıldı. İçinde birkaç yumurta, iki kibrit kutusu, üç mum ve diş macunu bulunuyordu. Verebileceği başka bir şeyi olmayan Kerim

satın aldığı mütevazı şeyleri bağışlamış ve toplantıdan sessizce ayrılmıştı.

Toplantıda hazır bulunan dostlar genç adamın katkısından etkilenerek o eşyaların her birini kayda değer bir miktara satın aldı ve Ofislerini satın almak için ihtiyaç duydukları bedeli bir araya getirdiler.

Gilbert Adalarında bulunan köylerdeki bir Bahai Ofisi, genellikle Hindistan cevizi yapraklarının saplarından oluşan basit bir çatı altında, dostların karışık şekilde yere serilmiş Hindistan cevizi yapraklarından yapılmış hasırların üzerine oturduğu yerlerdi. Ancak köylerden birinde Bahailer, Ofislerinin etrafına Hindistan cevizi yapraklarının saplarından oluşan duvarlar örmeye karar verdiler.

Bir sonraki On Dokuz Gün Ziyafeti'nde herkes sırtlarını duvarlara dayayarak büyük bir daire şeklinde oturdu. Tam ortada tek başına yapayalnız duran Fon kutusu görülebiliyordu. O kadar dikkat çekiyordu ki neredeyse kimse ona yanaşmak için yeterli cesareti toplayamadı. Ziyafet sonunda kutunun içindeki para sayıldığında her zamanki toplanan miktarın yarısından bile az para bulundu.

Mahalli Ruhani Mahfil konuyu meşveret etti ve bir sonraki On Dokuz Gün Ziyafeti'nde Fon kutusunu bir kişiden diğerine dolaştırmaya karar verdiler. Bir süre sonra bunun da kendine ait bazı dezavantajları olduğu ortaya çıktı, çünkü kutu dolaştırıldıkça herkesin kaç adet madeni para attığı sayılabiliyordu.

Mahalli Ruhani Mahfil tekrar meşveret etti ve Ofislerinin etrafına kurdukları duvarları kaldırmanın daha iyi olacağı

sonucuna vardı ki böylece Fon kutusu çok görünmeyecek bir yere konulabilir ve dostlar istedikleri şekilde kutuyu kullanabilirdi.

Toplumdaki her bireyin Emre bağışta bulunurken kendini hiçbir şekilde kısıtlanmış veya baskı altında hissetmeden, içinden geldiği gibi özgürce bağışta bulunabilmesinden emin olmak için her yola başvurmaya hazır olduklarını görmek harikadır.

Başka Bazı Hikâyeler

Bolşevikler Rusya’da yönetime gelince ülkedeki tüm dinler yasaklandı. Bahai İnanıcı da bir istisna değildi. Aşkabat’ta inşa edilmiş olan dünyanın ilk Bahai Mabedi istimlak edilmişti. Rus vatandaşı olan birçok Bahai Sibiry’a sürgün edildi ve İran pasaportu olanlar İran’a geri gönderildi.

Rusya’ya yerleşmiş çoğu varlıklı olan bu İranlı Bahailer, sahip oldukları her şeyi geride bırakıp ayrılmaya ve giydikleri kıyafetler hariç hiçbir şeyleri olmadan ülkelerine geri gitmeye zorlanıyordu.

Bu şekilde muamele edilenler arasında üzgün bir grup dindaşıyla birlikte İran’a giden bir adam vardı. Fakat bu adam hiçbir üzüntü belirtisi göstermiyordu. Yanında gönül rahatlığının kaynağı gibi görünen bir deste kâğıt vardı. O zorlu yolculuk boyunca birçok kez kâğıtları cebinden çıkarıp öptüğü, bir saygı işareti olarak alnına götürdüğü ve sonra da cebine geri koyduğu görüldü.

Arkadaşları bu kâğıt destesinin ne olduğunu merak etti ve ne olduğunu açıklaması gerekli oldu. “Bu,” dedi, “şu anda sahip olduğum tek zenginlik. Tüm dünyevi zenginliklerimi kaybetmiş olsam da burada kimsenin elimden alamayacağı bir sermaye var. Bu kâğıtlar Bahai Fonlarına yapılan bağışların makbuzlarıdır ve yaptığım bu bağışlardan sağlanan faydalar sonsuza dek sürecek.”

Uzun yıllar boyunca Bahai İnancı, Demir Perde olarak bilinen şeyin ardındaki birçok ülkede yasaklanmıştı. O yerlerde inançları sebebiyle sıkıntı çeken fakat Emre karşı sevgilerinde sabit duran Bahailer vardı. Birbirleriyle görüşmeleri yasaklanmıştı ve uzun tecrit yıllarından sonra birçokları, kendi ülkelerinde başka Bahailerin yaşayıp yaşamadığını bilmiyordu.

Buna rağmen başka ülkelerdeki Bahai kurumlarında bu inananlardan bazılarının adresleri vardı ve ne zaman mümkün olsa birileri bu sevgili ruhları ziyaret etmeye ve dünyanın geri kalanındaki Bahailer hakkında haberler vermeye gönderilirdi.

Bir keresinde üç Bahai Çekoslovakya’da bulunan Bahai inananları ziyarete gitti. Buluştukları kişiler arasında İnancı yüzünden üç yıl hapsedilmiş yaşlı, narin bir dul kadın vardı. Şimdi yoksulluk içinde, içerisinde sadece bir yatak, küçük bir fırın ve içinde kitapların bulunduğu bir dolabı olan küçük bir odada yaşıyordu. Kendisini görmek için onca uzun bir yoldan gelmiş olan sevgili ziyaretçilerine yaşlı kadın şöyle söyledi, “Şimdi seksen yaşın üzerindeyim; tüm hayatım boyunca burada buldum ve yakında öleceğim ve işleri sürdürecektir kimse kalmayacak.” Ziyaretçileri, ülkesindeki genç ve canlı Bahailerini anlatmaya cüret edip edemeyeceklerini düşünerek birbirlerine baktılar. Daha sonra aralarından biri kendisine sevgiyle şöyle dedi, “Mutlu olun, çünkü işi sürdürmek için burada başkaları var, fakat herkesin korunması açısından aranızda hiçbir ilişki kurulmaması en iyisidir.”

Yaşlı kadın kitaplarının yanına gidip bir tanesi ile geri döndüğünde yüzünden aşağıya mutluluk gözyaşları süzülüyordu. “Bu değerli kitap,” dedi, “1933’te Emrin Eli

Martha Root tarafından imzalandı. Lütfen dostlara benim sevgilerimi ileterek takdim edin.”

Sanki o yetmezmiş gibi daha sonra da ziyaretçilerine bir miktar para emanet etti. “Benim emeklilik maaşım çok az,” dedi alçakgönüllü bir şekilde, “fakat bir miktar para biriktirmeyi başardım; lütfen bunu Bahai Fonu için alın.” Elinde çok az şey vardı ama çok şey vermişti!

Frank, eşi ve iki küçük çocuğu İzlanda’da muhacirdi. Dokuz Yıllık Plan boyunca Kanada’nın hedeflerinden birini gerçekleştirmeye yardımcı olmak için orada bulunuyorlardı.

Frank İzlanda’da bir iş bulma konusunda şanslı olmuştu ama hayat kolay değildi. On saat boyunca düşük bir ücret karşılığında sert kayaları deliyordu. Daha sonra bir gemi imalathanesinde kaynakçı olarak çalıştı ancak hâlâ giderlerini karşılamakta zorlanıyordu.

İzlanda’da Kanada’dan gelmiş başka muhacir aileler de vardı ve hepsi geçim sıkıntısı içerisindeydi. Bu aileler kendi ayakları üzerinde durabildikleri için kıvançlıydılar ancak Bahai Fonlarına bağış yapma konusuna gelince kısıtlı maaşlarından verebilecekleri çok az şeyleri vardı.

Bir gün Frank hafta sonları limanda yük gemilerine donmuş balık yükleyerek ekstra para kazanma ihtimalinin olduğunu duydu. Hafta içinde bu işi yapan bir ekip zaten vardı, ancak ekipteki adamlar Cuma akşamları çok içki içiyordu ve ertesi gün eğer yükleme yapılacak gemi varsa hiçbir iş yapamayacak durumda oluyorlardı. Bizim muhacirler bu ekstra işleri üstlenmeye karar verdiler ve hafta

sonları bir yük gemisi gelir gelmez çalışmaya hazır vaziyette limanda duracaklardı.

Her gün ağır fiziki işte uzun saatler geçirdikten sonra Frank'ın hafta sonları tonlarca donmuş balığı yüklemeye yardım etmek yerine biraz dinlenerek mutlu olabileceğini düşünebilirsiniz. Ancak Frank hafta sonu bu iki gün boyunca yaptığı işin kendisine her şeyden daha fazla mutluluk verdiğini söylüyordu. Bütün hafta boyunca hafta sonu yük gemisi gelmesini umuyordu, hatta bunun için dua ediyordu, çünkü hafta sonu kazandığı paranın çok özel bir amacı vardı. Hepsini Bahai Fonuna gidiyordu.

Frank Kanada'da da Fonlara bağışta bulunmak için fazla mesai yapıyordu. Çetin geçen bir kış sırasında Frank kar küreme operatörü olarak çalışırken Tanrı'ya mümkün olduğu kadar kar yağdırması için dua etmişti ki, böylece normal çalışma saatinin dışında fazla mesai yaparak parayı Emre bağışlayabilirdi.

O yıl o kadar çok kar yağmıştı ki insanlar artık karın görüntüsünden nefret etmeye başlamıştı. Frank dışında herkes bu duruma söyleniyordu. O ise mutlu bir şekilde saat be saat kar kürediyordu ve kazandığı her ekstra doları Fonlara bağışladı.

Bruce ve eşi Helen uzun yıllardır Guyana'da muhacerette bulunmuşlardır. Bir keresinde ülke genelinde yiyecek sıkıntısının yaşandığı bir zamanda kırsal alanda yaşayan bir Bahai toplumu ziyaret etmişlerdi. İnsanların kendi karınlarını doyurmak ve geçimlerini sağlamak için birikim

yapıp tutumlu olmaları gerekmektedir ve tabii ki ne kadar az paraları varsa idare etmek de o kadar zor oluyordu.

Muhacirler kendilerine çok güzel misafirperverlik gösteren genç bir Bahai çift tarafından karşılandı. Çok fakir de olsalar ve evlerinde pek yiyecek olmasa da tüm hafta sonu boyunca bu cömert insanlar neleri varsa misafirleriyle seve seve paylaştılar.

Bruce ve Helen yakında kendi ülkeleri olan İngiltere'ye tatile gideceklerdi. Tatil dönüşü bu genç Bahai çiftte kendilerine gösterdikleri misafirperverlik ve nezaketten duydukları memnuniyeti göstermek için bir hediye getirmeyi düşünmüşlerdi. Ancak Bruce onların ne isteyebileceği konusunda endişeliydi, çünkü Bahai olmayan birkaç arkadaşları daha şimdiden oldukça pahalı şeyler getirmelerini istemişti. Ya ev sahipleri güçlerinin yetmeyeceği bir çim biçme makinesi ya da başka bir tarım makinesi isterse?

Bruce'un endişe etmesine hiç gerek yoktu. Ev sahipleri dünyevi zenginlikler açısından yoksul da olsa maddi şeylerden bağlarını koparmışlardı. Onların Bruce ve Helen'den istedikleri şey, bahçelerindeki dokuz köşeli yıldız için çiçek tohumlarıydı, çünkü bahçeyi güzelleştirmek ve mütevazı evlerini Bahai Ofisi haline dönüştürmek istiyorlardı. "Bir şey daha," dediler, "duvara asabilmemiz için üstünde İsm-i Azam olan bir kart getirebilir misiniz?"

İngiltere'deki bir On Dokuz Gün Ziyafeti'nde Helen, Guyana'daki bu çiftten bahsetti. Cömertliklerinin ve sınır tanımayan kesilmişliklerinin hikâyesi duyanları çok etkiledi. Onlara hayatın gerçek değerlerine dair yeni bir vizyon kazandırdı ve bunun etkisi o akşam Fona yapılan çok cömert bağışlarla kendini gösterdi.

Emrin Velisi'nin On Yıllık Planı boyunca birçok bölge Emre açıldı ve muhacirler Hz. Bahauallah'ın Mesajı'nı dünyanın en zor yerlerinden bazılarını götürmek için gönüllü oldular. Muhacirlerden çoğu varış noktalarına ulaştıklarında çok az parası olan ve ufak birikimleri bitmeden önce iş bulabilirlerse şanslı olan genç kişilerdi.

Emrin Velisi'nin Planında yer alma arzusuyla evlerini ve sahip oldukları her şeyi geride bırakanlar arasında, komşu ülkelere yerleşmeye giden birkaç İranlı adam vardı. Başlangıçta her şey sanki kendilerinin aleyhindeymiş gibiydi. Vize almak çok zordu ve hiçbir iş yoktu. Z...’de o zamanlar sadece bir Mahalli Ruhani Mahfil vardı. Bu Mahfil ülkeye yerleşen yeni muhacirlere yardım etmek için bir plan yaptı. Mahfil, Z...’de iş sahibi olan her Bahai’den, iş bulamayanlara yardımcı oldukları bir Fona her Bahai ayında bir günlük kazancını bağışlamasını istedi.

Tüm dostlar seve seve karşılık verdiler ve ülkedeki her muhacir kendini idare edebilene kadar planı sürdürdüler.

Yakınlardaki birkaç başka ülkede, bir yerde yaşayan genç bir muhacirler grubunun bir Fon kutusu olurdu ve herkes her gün kazanabildiği tüm parayı kutuya koyardı. Her sabah beraber dua ederlerdi ve sonra da çıkıp iş ararlardı. Bir veya iki tanesi bir işçinin işini yaparak veya sırtlarında yük taşıyarak biraz para kazanabilirse şanslıydılar.

Akşam eve geldiklerinde kazandıklarını ortak kutuya koyarlardı. Bazen kutu boş kalırdı ve o günü yemeksiz geçirmek zorunda kalırlardı. Başka zamanlarda paylaşabilecekleri küçük bir ekmek satın almak için yeterli

paraları olurdu. Eğer çok şanslıysalar sıcak yemek yiyebilirlerdi.

Bu bazen aylarca böyle sürüp gitti, fakat muhacirler yavaş yavaş düzenli işler bulabilinceye kadar sebat ettiler.

Arya Şehr’de topu topu on iki Bahai vardı. Hepsi zengin olmaktan çok uzaktılar; ancak eğer paraları olsaydı Emir için yapabilecekleri hakkında harika fikirleri vardı.

Bir gün dostlar planlarını tartışmak için bir araya geldiklerinde içlerinden biri, “Kaç paramız var?” diye sordu. Sandık emini, “İki bin tümen,” diye cevap verdi. Biri çaresizlik içinde, “İki bin tümen ile ne yapabiliriz?” dedi. Bir başkası, “Ben ne yapabileceğimizi biliyorum,” dedi. “Bir parti düzenleyip etraftaki tüm Bahaileri gelip bize yardımcı olmaları için davet edebiliriz.”

Bu fikir herkese mantıklı geldi. Para tasarruf etmek için yemekleri kendileri hazırladılar ve komşu Bahai toplumlarından akıllarına gelen herkesi davet ettiler.

Büyük bir akşam yemeğinden sonra Amerikan tarzı bir açık artırma yaptılar. O gece geç saatlere kadar herkes eğlenerek ve kahkahayla artırmaya katıldı. Ne kadar mı para topladılar? Seksen bin tümen.

... İster Babailer ister Bahai olmayanlar tarafından yapılmış olsun, sadece inananların sahip oldukları mallar Mabedin veya herhangi başka bir Bahai kurumunun yararına satılabilir; böylece inanan olmayanların doğrudan

*veya dolaylı da olsa kesin surette bir Bahai karakterine sahip kurumları desteklemeye katkıda bulunmalarının beklenmediğine dair genel prensip korunmuş olur.*²⁷

Hz. Şevki Efendi

Yeni Kaledonya'daki küçük bir kentin Mahalli Ruhani Mahfili yeni kurulmuştu ve ilk başlarda çok etkili çalışmıyordu. Üyelerin anlaşamadıkları konulardan bir tanesi fonlarını nasıl kullanacaklarıydı. Dostlar cömert davranmış ve sandık emini yüklü bir miktar para toplamıştı, fakat yapıcı bir şekilde kullanmak yerine parayı sandık emininin evindeki bir kutuya bırakmışlardı.

Sandık emininin evinden birkaç günlüğüne ayrılması gerekmişti. Kendisi evde yokken eve hırsızlar girdi ve aldıkları tek şey Mahalli Fon kutusunda kullanılmadan duran paraydı.

Guam'daki Barriagada Mahalli Ruhani Mahfili'nin Mahalli Fonda çok fazla parası yoktu ve olanı da nasıl kullanması gerektiğinden emin değildi; o yüzden parayı Milli Fona göndermeye karar verdi.

Bir sonraki On Dokuz Gün Ziyafeti'nde bir gezici mübelliğ toplumu ziyarete geldi ve toplantılara düzenli olarak gelmemiş olan birçok Bahai kendisini görmek için toplandı. O gün, Milli Fona gönderilen tutarın yaklaşık on katı Mahalli Fon için toplandı.

Bolivya Bahaileri, hükümetin yüksek, kıraç dağlardan inip verimli ovalara yerleşmeleri için teşvik ettiği bazı yoksul köylüler için birkaç küçük okul inşa ediyordu. Bahailer dünyanın başka yerlerindeki inananlardan maddi yardım çağrısında bulundu ve cömert bir karşılık aldı.

Örneğin İngiltere Bahaileri bir okul için yeterli miktarda para toplamaya karar verdi ve oruç zamanı olduğu için Milli Ruhani Mahfil, her birinin, oruç tutmasaydı öğle yemeğine harcayacağı parayı bağışlamasını önerdi.

Oruç tutma yaşını çoktan geçmiş tatlı, yaşlı bir kadın o seneki oruç boyunca öğle yemeğini yemeyenler arasındaydı. O da yardım etmek istiyordu ve öğle yemeği parası verebildiği tek şeydi.

Bazı gençler okul için para biriktirmenin bir başka yolunu düşündüler. Hava ne kadar soğuk ve yağmurlu veya yürümek zorunda oldukları mesafe ne kadar uzak olursa olsun, erkenden kalkıp okullarına veya üniversitelerine yürüdüler. Her gün otobüs biletlerinden tasarruf ettikleri cüzi tutar okul Fonuna bağışlandı.

Oruç bitmeden proje için gerekli para toplandı ve İngiltere Bahaileri adına Bolivya'da bir okul kuruldu.

Kigoma, Tanzanya'da Bahailer Nevruz Bayramı'nı üç gün boyunca Kibirizi köyündeki bir gölün yakınında kutlamaya ve etraftaki köylerde yaşayan Bahaileri davet etmeye karar vermişlerdi.

Aylarca bu etkinlik için hazırlık yapmışlardı; hatta iki ila üç yüz kişiyi ağırlamak için Kibirizi'deki Bahai Ofisi'nin yanına bir tane daha baraka bile inşa etmişlerdi. Nevruz

arifesinde mekân, misafirlerini karşılamak için hazırды. Barakalar yeşil dallar ve taze çiçeklerle süslenmiş ve akşam yemeği hazırlanmıştı.

Etraftaki yedi köyün Bahaileri gruplar halinde geldiler – erkekler, kadınlar ve çocuklar. Gelen son grup, başlarında bagajlarını ve sırtlarında çocuklarını taşıyan on bir yorgun, toz toprak içinde kalmış yetışkinden oluşuyordu. Oraya ulaşmak için üç gün boyunca yürümüşlerdi. Birileri kendilerine sordu, “Sizin köyden buraya gelen hiçbir otobüs yok mu?” “Var,” diye yanıtladılar, “fakat eğer otobüse para ödeseydik Fonlara verecek paramız kalmazdı.” Bunu söyledikten sonra Nevruz kutlamasına ev sahipliği yapan Kigoma Mahalli Ruhani Mahfil’ne otobüs biletlerinden tasarruf edip biriktirdikleri 440 şilini iftiharla takdim ettiler.

Bir yıldan fazla bir süre Emri araştıran, emekli kamu çalışanı olup az bir emekli aylığıyla geçinen yaşlı bir Avustralyalı sonunda Bahai olmaya karar verdi.

Bütün ömrü boyunca öğlen yemekleri ile birlikte bir biranın keyfini çıkarmıştı. Bahai olduğunda alkol içemeyeceğini ve öğle yemeği birasından vazgeçmesi gerektiğini fark etti. Bir sonraki sene biranın kendisine ne kadara mal olacağını hesapladı ve tüm bu miktarı Fona bağışladı.

Dr. M... kendi özel kliniğini yeni açmış genç bir tıp doktoruydu. Tıbbi çalışmalarından geçimini sağlayacak

parayı kazanıncaya kadar masraflarını karşılamayı ümit ettiği küçük bir miktar parayı önceden kenara koymuştu.

Klinik ümit ettiği kadar erken bir zamanda kâr etmeye başlamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı ve kenara ayırdığı para hızla azalmaktaydı. Aylar ayları kovalamış ancak durumda bir iyileşme olmamıştı. Öyle bir zaman geldi ki genç doktorun sadece bir ay daha geçinebilecek parası kalmıştı. Sonunda kliniğindeki işlerine bel bağlayabileceği zamana kadar yarı zamanlı çalışabileceği bir iş aramaya karar verdi.

Aynı zamanda yaşadığı şehirdeki Mahalli Mahfilin çok ciddi bir şekilde paraya ihtiyacı olduğunu öğrendi. Dr. M... kendi kendine, “Bendeki para bana ancak bir ay yetebilir. Bu ay sonunda hiçbir şeyim kalmayacak, yani bu para aslında benim işime pek yaramıyor. Fakat belki Mahalli Mahfilin işine yarayabilir; en iyisi Fona bağışlayayım,” diye düşündü. Mahfile hitaben bir çek imzaladı ve gönderdi.

Cebindeki bir miktar bozuklukla Dr. M... bir restorana kahve içmeye gitti. Restoranda tesadüf eseri karşılaştığı bir meslektaşı kendisine, “Acaba bana yardım edebilir misin? Hastanede iyi bir işim var ama yüksek lisans kursuna gitmek istiyorum. Fakat hastaneden sorumlu doktor kendi yerime birisini bulmadığım takdirde gitmeme izin vermiyor. Haftanın üç günü hastanede çalışabilir misin?” diye sordu.

Ertesi gün Dr. M... bu hastaneyle bir yıllık sözleşme imzalamıştı. Haftanın üç günü çalıştığı bu hastane, kendi kliniğindeki işleri de devam ettirme imkânı sağlamıştı.

İsveç'te yeni evli bir Bahai çiftin arkadaşları, çiftin Parmaklarında evlilik yüzükleri olmadığını gördü. Dostlardan biri şaşkınlık içerisinde, "Yüzüklerinize ne oldu?" diye sordu.

Sizce ne olmuştu? Bu çift Fonlara bağışta bulunmak istiyordu ve yüzükler de sahip oldukları tek şeydi.

Köyde yaşayan Afrikalı bir Bahai'nin mütevazı bir evi ve yiyeceğini sağladığı küçük bir arazi parçası vardı, fakat nadiren parası olurdu.

Bahai Fonu'na verebileceği miktar o kadar azdı ki bir işe yarayıp yarayamayacağını merak ederdi. Sonra kendi kendine, "Benim katkım bir damla gibidir, fakat ben damlamı diğer damlaların arasına katarsam Hz. Bahau'llah'ın okyanusuna karışmış olacaktır!" diye düşündü. Böylece o azıcık parasını Fona bağışladı.

Güney Carolina (Karolayna) Bahailerinden bir bayan yumurtlayan tavuklarından bir tanesini Emir için ayırır. Yumurta satışından kazandığı para Fona gider. Tavuk yumurtlamayı bıraktığı anda onu satar, parasını Fona verir ve Emir için yumurtlayan bir başka tavuk seçer.

Bombay'da lokanta sahibi bazı Bahailer her gün ilk bir ya da iki saatte elde ettikleri kârı Emre bağışlar. Başkaları ise bütün boş teneke kutularını ve şişeleri satarak elde ettikleri azımsanmayacak miktardaki parayı verirler.

Tony ve Maria, Amerika'da yaşayan Bahai bir çifttir. Tony siyahi ve Maria beyazdır. Birkaç yıl önce radikal ırkçılık yüzünden bir kundakçı tarafından tahrip edildiğinde, inşasını neredeyse bitirmek üzere oldukları kendilerine ait bir evleri vardı. Sahip oldukları tüm eşyaları yeni bir depoya kaldırmışlardı ve bunlar da alev alıp yandı; böylece kendilerine ait olan her şeyi birkaç saat içinde kaybettiler. Bu yaşadıklarından sonra, özellikle de sigorta şirketinin kayıplarını karşılamak üzere ödeme yapıp yapmayacağı henüz belli değilken, tam manasıyla donakalmışlardı.

Aynı zamanlarda yakındaki bir şehirde bir Bahai konferansı düzenleniyordu ve çift bu konferansa katılmaya karar verdi. Fon konusunun görüşüldüğü ve Bahailerin bağışta bulunmaya teşvik edildiği an Tony ve Maria birbirlerine baktılar ve bir taahhütte bulunmaya cesaret edip edemeyeceklerini düşündüler. Sonra hayatlarında ilk defa sonuçlarını düşünmeden İnançları için bir şeyler yapmaya karar verdiler. Sigortadan alacakları 2.000 doları Fona aktarmayı taahhüt ettiler ve geleceklerini Hz. Bahau'llah'ın ellerine bıraktılar.

Tony ve Maria o toplantıda açığa çıkan ruhaniyetle canlanmış vaziyette ve başlarına gelenleri tam manasıyla daha iyi kavrayacak halde konferanstan geri döndüler.

Birkaç gün sonra Tony işe tekrar başladı. Çalışma arkadaşları başına gelen talihsizliği duymuş ve onu bekleyen bir hediye hazırlamışlardı. Tony ile duygularını paylaşmak üzere hepsi bir yerde toplandı ve onun eline bir zarf tutuşturdular. Tony arkadaşlarına teşekkür etti ve önyargıları yıkmada her birinin nasıl yardım edebileceği hakkında konuştu.

Tony yalnız kaldığında zarfı açtı. Gördüğüne inanmakta güçlük çekti; son kuruşuna kadar tam tamına 2.000 dolar!

Tony ve Maria için bu bir mucize ve inançlarına dair gerçek bir teyitti.

Kutsal Topraklar'da çok fakir olup bununla ilgili ne yapacağını bilmeyen bir Bahai yaşıyordu. Bir gün Hz. Abdülbaha'yı ziyaret ettiğinde Kendisine zorluklarından bahsedip ne yapması gerektiğini sordu. Hz. Abdülbaha gidip Fonlara bir şeyler bağışlamasını söyledi.

Adam kederli bir vaziyette oradan ayrıldı. Kendi kendine, “Benim hiç param yok ve Hz. Abdülbaha Fonlara bağışta bulunmamı söylüyor. Acaba durumumu Kendisine yeteri kadar izah edememiş olmam mümkün mü?” diye düşündü.

Tam bir ay geçti ve fakir adam daha önce hiç olmadığı kadar kötü durumdaydı. Bir iş bulamıyordu ve son birkaç kuruşu tükenmişti. Tekrar Hz. Abdülbaha'ya gitti. “Sevgili Hz. Abdülbaha,” dedi, “en temel ihtiyaç maddelerinden bile yoksunum ve buna artık daha fazla dayanamıyorum. Ne yapmam gerekiyor?” Hz. Abdülbaha'nın yanıtı, “Ben sana daha önce söyledim,” şeklinde oldu.

Adam evine büyük bir üzüntüyle döndü. Ağladı ve İlahi merhamet dilemek için yüksek sesle dua etti. Hz. Abdülbaha kendisinden Fonlara bağışta bulunmasını istemişti ve onun verecek hiçbir şeyi yoktu. Sonra odasına bakındı. Hâlâ birkaç eşyası kalmıştı. Onları pazara götürüp sattı ve parayı Fonlara bağışladı.

Döndüğünde kapıda kendisini bekleyen iki adam buldu. “Geçtiğimiz bir ay boyunca seni aradık,” dediler, “ve bugün nihayet nerede yaşadığını öğrendik. Birileri senin adını verdi, çünkü bizim için çalışacak dürüst bir adam arıyoruz. Size çok güzel bir iş teklifimiz var.”

Adam, “Allah beni affetsin,” diye düşündü. “Hz. Abdülbaha'nın sözünü bir ay önce dinlemem gerekiyordu.”

Tayland'daki genç bir Çinli Bahai, dişlerine tel taktırmak için para biriktiriyordu. Bunun maliyeti 700 baht idi.****

Kenara koyacak parası az olan bir tıp öğrencisiydi ama mümkün olduğu kadar tasarruf yapıyordu ve dişçiye gideceği gün tüm parasını saydığında toplam 820 baht vardı. Kalan 20 bahtın tek günlük yemeğe bile neredeyse yetemeyeceğini çok iyi bildiği halde, paranın 100 bahtını Fona bağışlamaya hemen karar verdi.

Kararını almış bir vaziyette dişçisindeki randevusuna gitti. Görünüşe göre dişçi de bir karar almıştı. Diş telleri için kendisinden sadece 300 baht alacağını söyledi!

**** Bir Amerikan doları, yaklaşık yirmi beş baht eder.

Bir keresinde bir Bahai şöyle dedi: “Fonlara bağışta bulunmak için ne zaman özel bir fedakârlıkta bulunsam, Allah tez zamanda benim verdiğimden daha fazlasını iade ediyor. Bu o kadar çok kez oldu ki oldukça utanç verici olmaya başladı. Ve bazen parayı bana ulaştırmak için en tuhaf yöntemleri kullanıyor.

"Bir defasında kendime bir dikiş makinesi satın almak için aylarca para biriktirmiştım. Sonra da Milli Fonumuzda açık olduğunu ve acilen bağışlara ihtiyaç duyulduğunu okudum. Uzun bir süre dikiş makinesine sahip olamayacağımı bilerek tüm birikimlerimden vazgeçmeye karar verdim.

"İki gün sonra vergi dairesinden bir mektup geldi. İyi bir maaş kazandığım birkaç yıl önce benden fazla vergi kesildiği ve alınan fazla paranın iade edildiği yazıyordu.

"Şimdi size soruyorum, vergi memurlarının fazla aldıkları vergileri iade ettiklerini duyan kimse var mı?"

"Dediğim gibi bazen, Allah'ın bana şu veya bu şekilde iade edeceğini bilip de Fonlara bağışta bulunmak istediğimde utanıyorum. Verdiğimin karşılığında bir şey beklemediğime dair O'nu nasıl ikna edebilirim?"

Katherine, Fonlara bağışta bulunmakla ilgili yaşadığı bir deneyimi ve ondan çıkardığı dersi düşündüğünde kendi kendine gülümsedi.

Çok gençken ve çok da mütevazı bir maaş kazandığında bir gün, bir aylık kazancını Fona bağışlamak ve ihtiyaçlarını O'nun karşılayacağına inanmak için Allah'a karşı yeterli imanı olduğuna karar verdi. Sadece yaşadığı odanın kirasını ödedi

ve ay boyunca diğer masrafları karşılayacak olan kalan parasını bağışladı. Bu kadar büyük bir fedakârlıkta bulunduğu ve Allah'a karşı bu kadar güçlü bir imanı olduğu için kendinden çok memnundu.

Fakat Katherine yeterince yiyecek depolamıştı ve posta yoluyla kendisine ulaşacak bir çek bekliyordu.

Günler geçti ve kendisine herhangi bir çek ulaşmadı. Açlık çekmedi ama toplu taşımayı karşılayacak parası olmadığı için işe yürüyerek gitmeye başlamak zorunda kalmıştı. Eğer o çek kendisine ulaşmazsa yakında durum kötüleşecekti. Derken bir sabah zarf geldi ve Katherine içi rahatlamış bir şekilde açtı. “Çek olmalı,” diye düşündü. Gerçekten bir çekti ama beklediği çek değildi. Bu, sadece yirmi beş sentlik bir çekti. Ona bir ay yetmesi için yirmi beş sent!

Sonra da, her ne kadar fedakârlık yaptığına ve Allah'a tamamen güvendiğine inansa da aslında depoladığı yiyeceğe ve alacağını umduğu paraya güvendiğini birdenbire fark edip kendi kendine güldü.

Katherine, Allah kendilerine bir ders verdiğinde bunu görecek iç göze sahip olan o şanslı ruhlardan biriydi.

Beklenen çek o olaydan kısa süre sonra kendisine ulaştı.

İran'daki köylerden birinde yaşayan bir Bahai, hayatı boyunca Fonlara belli bir miktarda para bağışlamıştı. Vefat ettiğinde, Bahai olmayan oğullarından biri tüm makbuzları alıp yanında bir kabadayı ile birlikte köyde tanınmış bir Bahai'nin evine gitti. “Siz Bahailer bu paraları aldınız,” diye bağırıldılar, “ve biz parayı geri almaya geldik.” Adam

kendilerine hiç para vermediği için onu o kadar kötü dövdüler ki hastaneye götürülmek ve bir süre orada yatmak zorunda kaldı.

Adamlar daha sonra, civar köyün Mahalli Mahfilinin sandık emini olan bir başka Bahai'nin evine gitti. Bu Bahai talep ettikleri parayı kendi cebinden çıkarıp verdi ve tüm makbuzları aldı ki adamlar gidip başka Bahaileri taciz etmesin.

*M*abet inşaatı fonu ve başka mahalli veya milli Bahai idari fonları gibi Emrin belirli idari faaliyetleri ile ilgili kullanımlar için, inananların hiçbir koşulda Bahai olmayanlardan herhangi bir maddi yardım kabul etmemeleri gerektiğini tekrar vurgulamamı arzu etmektedir. Bunun sebebi iki yönlüdür: Birincisi, çünkü Bahailerin aşamalı olarak inşa etmekte oldukları kurumlar doğaları itibarıyla Hz. Babanullah'ın dünyaya hediyesidir; ikincisi ise, özellikle Bahailerin kullanımı için inanan olmayanlardan fon kabul etmek Bahailerin eninde sonunda başkalarıyla öngörülemeyen karmaşıklıkların ve zorlukların içine çekecek ve böylece Emrin yapısında ölçülemez bir zarara yol açacaktır.²⁸

Hz. Şevki Efendi adına yazılan bir mektuptan

Anita Munsen hayatı boyunca hep başkalarını düşünmüştü. Sevinci başkalarını mutlu etmek olan, benliksiz bir ruhtu ve Ha Günleri'nde toplumdaki her çocuk kendisinden el yapımı bir hediye alırdı.

Hayatının sonlarına doğru toplantılara katılamıyordu ama her ay posta yoluyla Fona bağış göndermeyi ihmal etmezdi. Kendisine yardımcı olmak amacıyla Mahalli Ruhani Mahfil kendisine üzerine adres yazılmış, pullu zarflar temin etmeye karar verdi. Anita, Mahfile zarflar için teşekkür yazısı gönderdi ama şöyle ekledi, “Lütfen zarflara pul yapıştırmayın, Fonun o paraya ihtiyacı var.”

Kâmran iyi bir iş adamı olacağını belirttilerini gösterdiğinde sadece on üç yaşındaydı. Onun yaşındaki diğer erkek çocuklar paralarını oyuncaklara, çikolata ve dondurmaya harcarken, Kâmran sahip olduğu her kuruşu özenle biriktirirdi. Parasını bankaya yatırırsa faiz kazanacağını bildiğinden evde de tutmazdı.

Kâmran on beş yaşına geldiğinde anne babası her doğum gününde onun adına bankaya yatırdıkları parayı ona devrettiler. Biriken tutar oldukça yüklüydü ve Kâmran anne babasıyla bu para ile gelecekte ne yapabileceğini sıklıkla konuşuyordu. Bu esnada bir bankada açılacak çeşitli hesaplar hakkında her şeyi öğrenmişti ve parasıyla en yüksek kârı elde ettiğinden emin olmuştu. Anne babasına ikinci bankanın daha iyi faiz ödediğini açıklayarak, birikimini bazen bir bankadan alıp diğerine koyardı.

Bir gün Kâmran çok şaşırtıcı bir duyuru yaptı. “Paramı bankadan çekip Bahâi Fonu'na koymaya karar verdim,” dedi. Anne babası birbirine buna inanamayarak baktılar. Kâmran şöyle açıkladı: “Bu konu hakkında çok düşündüm. Parayı bir bankada tutarsam elde edeceğim faiz sadece daha fazla para olacaktır, fakat parayı Fona koyarsam uygun bir şekilde kullanıma sokulacaktır. Hz. Bahau'llah'a hizmet edecek ve

hepimize faydalı olacaktır. Bu, tüm diğerlerinden daha iyi faiz veren iyi bir bankadır.”

Annesi vefat ettikten sonra St. Anton adasına babasıyla muhaceret ettiğinde Julia on yaşındaydı. Amerika’da doğup büyüdüğü yerden ayrılmadan önce oradaki Bahailer ona bir veda hediyesi verdiler: Birbiriyle tıpa tıp aynı olan iki pul koleksiyonu kitabı.

Julia hiçbir zaman pullarla ilgilenmemişti ama diğer eşyalarıyla beraber kitapları bavuluna yerleştirdi ve St. Anton’a uğurlandılar.

Yeni evi olacak küçük adaya birkaç hafta sonra ulaştı ve bavulunu açmaya başladı. Bavuldaki her şey, Amerika’dayken görüldüğünden daha kıymetli görünmüştü. Bunların arasında pul kitapları vardı. Birini açtı ve okudu:

“Julia için. Bu pullar, özellikle yeni anavatanından olanlar, bir gün çok değerli olacaklar. Ve neden iki pul kitabı var sevgili Julia? Biri senin için, diğeri Hz. Bahauallah için. (Evet, tabii ki Fon için!)”

“Pul koleksiyonu yaparak Fon için para biriktirebilirim!” diye düşündü Julia. Birkaç güzel pulun teşhir edildiği bir dükkâna telaşla koşarken pullar birdenbire ilgisini çekmeye başlamıştı.

Dipu, Hindistan’da yaşayan küçük bir erkek çocuğudur. Babası o ülkenin Eyalet Bahai Konseylerinden birinin sandık emindir. Konsey o bölgede maddi olarak kendine

yeter hale gelmeleri gerektiğine dair karar aldığıında, Dipu anne babasının bu konuyu başka Bahai dostlarla görüşüklerini duydu. Her Bahai'nin mümkün olduğu kadar Fonlara bağışta bulunması gerektiğini fark etti, o yüzden bir gün annesi, “Dipu, sen ne kadar verebilirsin?” diye sorduğunda cevabı hazırdu: “Her ay yirmi beş rupi.” Annesi onu ciddiye almadı. Ona şöyle dedi: “Karar vermeden önce dikkatli düşünmelisin. Cep harçlığı olarak ayda otuz rupi alıyorsun ki bu günde bir rupin olduğu anlamına geliyor. Eğer Fonlara yirmi beş rupi bağışlarsan tüm ay için sadece beş rupin kalacak.” Dipu o beş rupi ile idare edebileceğini söyledi. Annesinin hâlâ kuşkuları vardı. “Şunu anlamalısın ki,” dedi annesi, “her ay sana beş rupiden daha fazla vermeyeceğim. Cep harçlığının tüm kalanı Fonlara verilecek.” Dipu bunu anladığına dair annesini temin etti.

Şimdi sekiz ay geçti ve Dipu sadık bir şekilde sözünü tuttu. Cömert bağışı her ay Fona gönderildi.

Jeslin, annesi kahvaltı hazırlarken radyodan gelen Bahai dualarını dinliyordu. Her sabah dinlediği bu dua programını çok seviyordu ve duaları okuyan kişi okuldaki kendi sevgili öğretmeninden başkası değildi. Fakat o gün dualar bittikten sonra kendisini sarsan bir şey duydu. Öğretmeni, programın maliyetini karşılayamadıkları için sabah dualarını durdurmak zorunda kalabileceklerini söyledi.

Jeslin cebindeki bir doları düşündü. Öğle yemeğini – yani lezzetli bir dürümü ve güzel bir meyve suyunu – bu parayla alacaktı. Hızlı bir şekilde kararını verdi. Bugün o bir doları Fona bağışlayacaktı. Jeslin, Bahai radyo programının karşılanmasına yardım edecekti.

İran'da bir Bahai sınıfındaki on - on bir yaşlarında birkaç çocuk, öğretmenlerine, kendilerinin de Fonlara bağışta bulunmak istediklerini, fakat kendilerine ait paraları olmadığını söylediler. Öğretmenleri birkaç kuruş biriktirebilmeleri için bazı yollar önerdi. Mesela eğer sınıfa uzak bir mesafeden geliyorlarsa, yola erken çıkıp otobüse binmek yerine yürüyebileceklerini söyledi. Okul kırtasiyesi için bazılarında harçlık veriliyorsa, kalem ve kâğıdı daha tasarruflu kullanabilir ve parayı Fonlara bağışlayabilirlerdi.

Bu çocukların çoğu oldukça yoksuldu, fakat hepsi Emre bağışta bulunmak üzere biraz para biriktirmek için çaba gösterdi. Bir tanesi o kadar yoksuldu ki keten ayakkabılarında delikler vardı ve büyük ayak parmakları bu deliklerden dışarı taşardı. Bunu önlemek için sol ayakkabısını sağ ayağına ve sağ ayakkabısını sol ayağına giyerdi. Buna rağmen bu çocuk, zaman zaman Fonlara küçük bir bağışta bulunma alışkanlığı geliştirenlerden biriydi.

Bir akşam bir On Dokuz Gün Ziyafeti toplantısında, Fonlara para toplamak için çeşitli öneriler yapıldı. Bir beyefendi, Bahai çocuklarının da sahip oldukları bir şeyi Fonlara vermek konusunda teşvik edilmeleri gerektiğine dikkat çekti. Şöyle dedi, “Bir çocuk örneğin dondurmaya para harcamak istediğinde, bunun Fon kutusuna konulabileceğinin farkına vardırılabılır.”

Dört yaşında küçük bir kız çocuğu söz almak için heyecanla elini kaldırdı ve beyefendiye dönüp, “Öneriniz tamamen yanlış! O dondurmanın Fon kutusunda eriyeceğini bilmiyor musunuz?” dedi.

Uzun yıllar önce Afrika’da çok fakir insanlardan oluşan bir Bahai toplumunda harikulade bir şey oldu.

Bu Bahailer, şehirlerinde Emri duyurmayı çok arzuluyorlardı ama bunu yapacak paraları yoktu. Sonra bir On Dokuz Gün Ziyafeti’nde birisi vermenin ruhani doğasını ve Fonlara bağışta bulunmada dostların evrensel katılımının olağanüstü sonuçlar doğurabileceğini anlattı. Birlik içinde hizmet etmek için ayağa kalkarsak Yüce Melekûtun yardımımıza geleceğini ve alacağımız teyit ve ihسانlardan dolayı şaşırıp kalacağımızı Emrin Velisi’nin bize tekrar tekrar anlattığından bahsedildi ve eklendi: Her biri Fonlara bağışta bulunmaya katılırsa Bahailerin ortaya çıkaracağı ruhani güç o kadar büyüktür ki sadece iki veya üç kişiden bin dolar toplamaktansa bir toplumun tüm üyelerinden yüz dolar toplanması daha iyidir.

O şehrin Bahailerini, Fonlara hiçbir zaman topyekûn bağışta bulunmamışlardı, fakat birlik içinde bağışta bulunmanın sonucu olan ruhani inayetleri öğrendiklerinde bunu denemeye karar verdiler. O akşam, çocuklar dâhil toplumun her bir üyesi Fon kutularına bir şeyler koydu.

Görmüş geçirmiş bir adam olan sandık emini, bin dolardan daha fazlasını başarabilecek yüz dolar fikrinden çok etkilenmemişti ve şimdi kutuda toplanan parayı saydıktan sonra kinayeli bir ifadeyle, “Toplumumuzdaki herkes duyuru için katkıda bulundu ve üç dolar ve on sentlik afallatıcı tutarı topladık!” dedi. Sonra da ekledi: “Ve üç dolar ve on sent ile hiçbir duyuru yapabileceğimizi sanmıyorum.”

On iki veya on üç yaşındaki genç bir erkek ayağa kalkıp kendisine şöyle dedi, “*Siç* sadece sandık eminisiniz, *onlar* Yüce Melekûtur ve eğer onlar üç dolar ve on sent ile duyuru yapılmasını sağlayacaklarını söylüyorlarsa, sağlayacaklardır!”

Toplum, toplanan üç dolar ve on sent ile ne yapabileceklerini meşveret etti ve kütüphaneleri için bir kitap almaya karar verdiler. O kitabı daha önce okumamış olan sekreter evine dönerken otobüste okumak üzere kitabı yanına aldı. Otobüs duraklarından birinde yağmurdan sırsıklam olmuş vaziyette bir adam gelip bir koltuk için etrafına bakındı. Sadece tek bir koltuk kalmıştı – sekreterin yanındaki koltuk.

Adam yanına oturduğunda sekreter hanım, kitabın üzerine su damlaları gelecek endişesiyle huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Sonra da tekrar okumaya daldı. Yanında oturan adam göz ucuyla kitaba bakıyordu. Sonra da kendisine sordu, “Ne okuyorsunuz?” Sekreter rahatsız edilmekten memnun olmamıştı. “Bir kitap okuyorum,” dedi. Adamın cesareti kırılmamıştı ve şöyle dedi, “İlginç görünüyor. Nasıl bir kitap olduğunu sorabilir miyim?” “İlla da bilmeniz gerekiyorsa, bir Bahai kitabı okuyorum,” diye sabırsızca cevap verdi. “Bahai Dini’ni duymuş olmalısınız, değil mi?” “Hayır, duymadım,” dedi, “ama dinlemek isterim.” Sekreter birdenbire ne kadar kaba davranmış olduğunu fark etti ve hemen tavrını değiştirdi. Adama Bahai İnancını, küçük toplumlarını ve Hz. Bahauallah’ın muazzam Mesajını şehirlerindeki insanlara anlatmayı ne kadar arzuladıklarını ama paralarının buna yetmediğini anlattı. Adam bütün bunları ilgiyle dinledi ve sonra da bir gazetenin editörü olduğunu söyledi. Genellikle işten çıktığında gelip arabalarıyla kendisini alan eşi o akşam telefon edip çocuklarından birisinin hastalandığını ve kendisini almaya gelemeyeceğini söylemişti; o yüzden altı veya yedi seneden sonra ilk kez eve gitmek için bir otobüse binmişti. Ve işte bu yüzden tesadüfen onun yanına oturmuştu.

Evine götürüp okumak için kitabı ödünç alıp alamayacağını sordu. Sekreter alabileceğini söyledi ve daha sonra kitabı iade ettiğinde kendisini Bahai toplumu ile tanıştırdı. Okuduklarından çok etkilenmişti ve Bahailerin samimiyeti onu çok duygulandırmıştı, o yüzden onlara yardım etmeye karar verdi ve şunları yaptı:

Mahalli Ruhani Mahfil ile buluşmak için bir muhabir ve fotoğrafçı gönderdi ve sonucunda Emir hakkında *Şehirdeki Yeni Din* başlıklı iki makale gazetede yayınlandı. Bundan sonra Emir hakkında on üç bölümlük bir yazı dizisi yazdı ki bunlardan sonuncusu *Hz. Babau'llah –Üzüm Bağının Rabbi ve tüm İnsanlığın Çobanı* idi.

Gazetenin ikinci katında yer alan büyük toplantı salonunu bir duyuru toplantısı düzenlemeleri için Bahailere tahsis etti. Daha sonra büyük başarı elde edecek olan programı baştan sona izleyip nakletmeleri için bir muhabir ve fotoğrafçı gönderdi.

Ayrıca Bahailerin iki radyo programı ve iki televizyon yayını yapmalarını ayarladı.

Otobüsteki o tek adam aracılığıyla yapılan tüm duyuruların bedelini ödeyecek olsalardı, Bahai toplumunun on beş bin dolar ödemesi gerekecekti. Bu inayet kendilerine, Fon için topladıkları üç dolar ve on sente hepsinin birlik içinde katkıda bulunmalarından dolayı nasip olmuştu.

Tanıdığınız bir Dosttan bir Mektup

Sevgili Dostlar,

Cok eski zamanlardan beri Hz. Babau'llab'ın diinyanın her yerindeki kullarına hizmet ettim. Hz. Babau'llab'ın Emri'nin Diinya Merkezi'ndeki işlerine destek verdim. Diinyanın her yerindeki başka Bahai kurumlarının - Emrin Elleri, Katalal Müşavirler Heyeti, Milli Ruhani Mahfiller, Muavenet Heyeti üyeleri, Maballi Ruhani Mahfiller ve asistanlar - işlerini sürdürmelerine yardımcı oldum.

Bahai okulları, Mabetler ve Ofisler inşa ettim; ayrıca tam zamanlı Bahai mübelliğleri ve Bahai tebliğ projelerini destekledim. Bahai gezici mübelliğlerini diinyanın doğusuna ve batısına gönderdim. Büyük yerel, milli ve uluslararası Bahai konferanslarına ve konvensönlara destek oldum. Birleşmiş Milletler'deki ve diğer sivil toplum kuruluşlarındaki Bahai temsilcilerine sahip çıkan benim. En başından beri gece gündüz çalışıyorum.

Dostlar, birçok neslin imtihanlarına karşı dimdik ayakta durdum. Var oluşlarının anlamını ve özünü arayan milyonlarca insana yardım ettim. Arayış çabalarından ve belirsizlikten yorulmuş, huzur ve güven ve yaşamak için bir sebep arayan her kesimden kadın ve erkeği içtenlikle kucakladım... Dostlar, size iyi bir şekilde hizmet etmeye devam etmem için beni her zaman beslemelisiniz ki ben de size her zaman hizmet edebilmek için sağlıklı olabileyim. Dostlar, sizin bana ihtiyacınız olduğu gibi benim de size ihtiyacım var.

Dostunuz,

Bahai Fonu^{†††}

---

††† Yeni Zelanda Bahai Bülteni'nden yeniden basılmıştır, Kasım, 1986

Hikâye Katkısında Bulunanlar

Amatü'l-Baha Ruhiye Hanım	Ma'ani, Baharieh
Ali Ekber Furutan	Marks, Evelyn
Abbas, Christine	Mavaddat, Farshid
Afshin, Borhan	McGilligan, Janak
Amreliwala, Qulam-Husayn	McKinley, Hugh
Ani, Daoud	Misbah, Abdullah
Azizi, Ruhiiyih	Mohajer, Barazandeh
Bainbridge, Agatha	Mojarradi, Shahla
Bidardel, Ghodratollah	Mojarradi, Shahrzad
Blake, Lisa	Motlagh, Ahmad
Campbell, Forbes	Mortal, Paul
Deloomy, Rose	Munje, Harilal
Esfahani, Ehsan	Nakhjavani, Ali
Farhangi, Rahmat	Nakhjavani, Violette
Ferguson, Karin	Nelson, Dorothy
Furudi, Ardeshir Sarosh	Nicke, Ursula
Garcia, Gina	Nooreyazdan, Ruhi
Garcia, Russ	Nooreyazdan, Sheriar
Golden, Nell	O'Toole, Brian
Golmohammadi, Feridoun	Rouhani, Varqa
Golmohammadi, Rohanieh	Sabet-Sharghi, Minu
Graves, Anita	Saunders, Bruce
Guatemala Milli Ruhani	Schmelzle, Gertie
Mahfili	Sorabjee, Zena
Hancock, Max	Taylor, Brian
Howe, Thomas	Thankre, Janbarao
Javanmardi, Gulrukh	Tulsi, Shahnaz
Jindal, Dolly	Vincent, Sarah
Kavelin, H. Borah	Waite, Sherman
Kavelin, Flore	Yiganigi, Surush
Khorsandian, Khorsand	Yousifpour, Reza
Khianra, Dipchand	Yousifpour, Roohangiz
Kirmani, Salisa	Zabih, Muhtaram
Listmayer Chan, Janet	Zucker, Siew Lian

Referanslar

- ¹ Hz. Şevki Efendi adına yazılan bir mektuptan (*Bahá'í News*, Sayı 13 (Eylül 1926), Sayfa 1)
- ² *Lifeblood of the Cause of God*, No. 17
- ³ Hz. Abdülbaba'nın *Yazılarından Seçmeler*, No. 62
- ⁴ *Bahá'í Journal*, Sayfa 13
- ⁵ *Bahá'í Journal*, Sayfa 13
- ⁶ *Star of the West*, Sayı 1, No. 4, Sayfa 14
- ⁷ *Star of the West*, Sayı 7, No. 7, Sayfa 61
- ⁸ *Star of the West*, Sayı 7, No. 7, Sayfa 57
- ⁹ *Promulgation of Universal Peace*, Sayfa 65
- ¹⁰ Hz. Abdülbaba'nın *Yazılarından Seçmeler*, No. 60
- ¹¹ *Bahá'í News*, Sayı 64 (Temmuz 1932), Sayfa 4
- ¹² *Bahá'í Administration*, Sayfa 154
- ¹³ *Lifeblood of the Cause*, No. 8
- ¹⁴ *Lifeblood of the Cause*, No. 29
- ¹⁵ *Lifeblood of the Cause*, No. 28
- ¹⁶ *Lifeblood of the Cause*, No. 27
- ¹⁷ *Hukukullah*, No. 83, Sayfa 44
- ¹⁸ *Hukukullah*, No. 3, Sayfa 2
- ¹⁹ *Lights of Guidance*, No. 1039
- ²⁰ *Hukukullah*, No. 43, Sayfa 21
- ²¹ *Hukukullah*, No. 5, Sayfa 3
- ²² *Lifeblood of the Cause*, No. 24
- ²³ *Lifeblood of the Cause*, No. 22
- ²⁴ *Lifeblood of the Cause*, No. 21
- ²⁵ *Lifeblood of the Cause*, No. 20
- ²⁶ *Lifeblood of the Cause*, No. 18
- ²⁷ *Lifeblood of the Cause*, No. 46
- ²⁸ *Lifeblood of the Cause*, No. 48